Bestselling author of

Sea of Memories and *The Beekeeper's Promise*

The Dressmaker's Gift

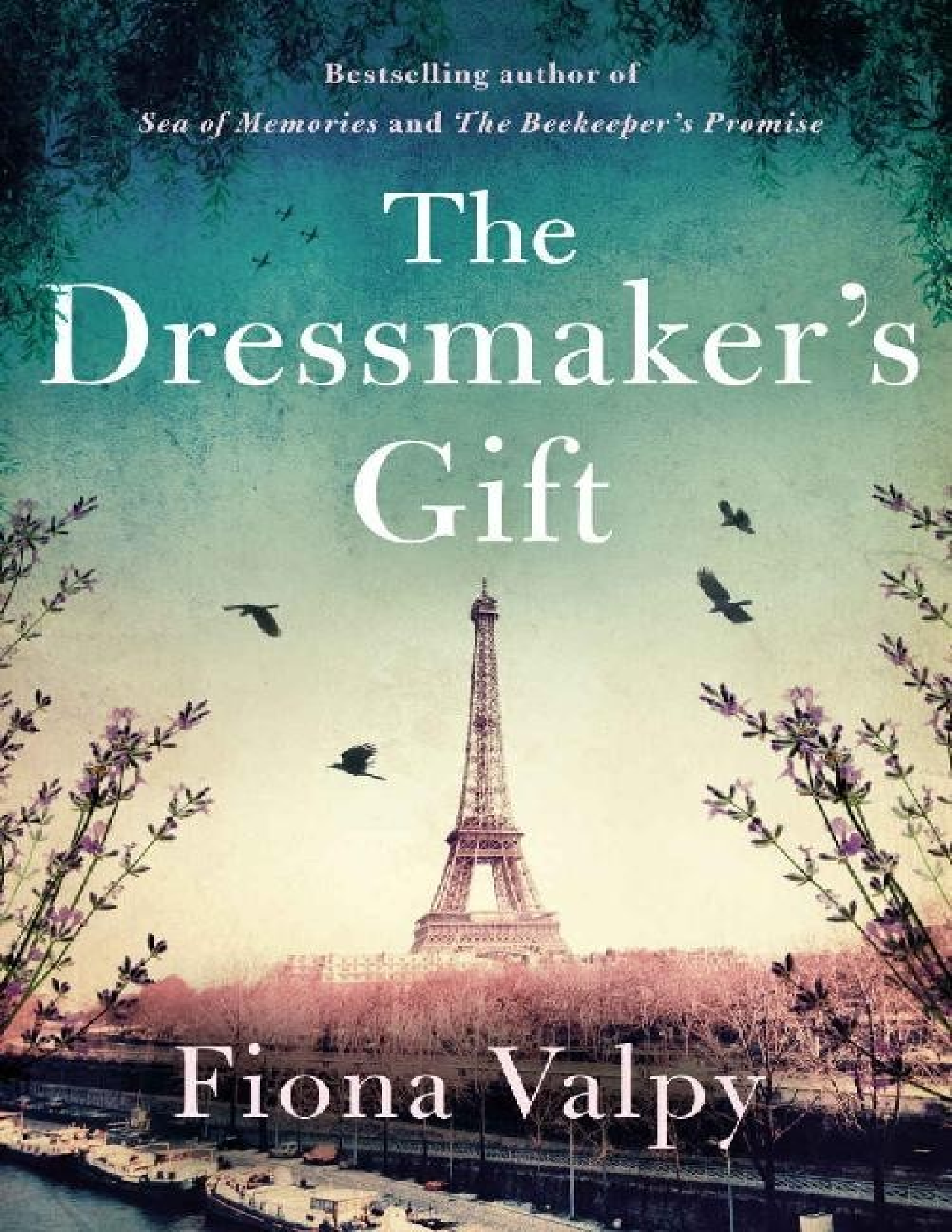

Fiona Valpy

The Dressmaker's Gift

ALTE TITLURI DE FIONA VALPY

The Al apicultorului

Promisiune Marea

Amintirilor

The FrenFh pentru Dragoste

FrenFh pentru

Always The FrenFh

pentru Crăciun

The Dressmaker's Gift

Fiona Valpy

LAKE UNION
PUBLISHING

Acest este A muncă de fictiune. Nume, personaje, organizatii, locuri, evenimente, iar incidentele sunt fie produse ale imaginaţiei autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, sau reale evenimentele sunt pur întâmplătoare.

Text drepturi de autor ©
2019 de Fiona Valpy Toate
drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau stocată într-un sistem de recuperare sau transmise sub orice formă sau prin orice mijloc, electronic, mecanic, fotocopiere, înregistrare sau altfel, fără permisiunea scrisă expresă de editorul.

Publicat de Lake Union Publishing,
Seattle www.a p ub.com

Amazon, sigla Amazon şi Lake Union Publishing sunt mărci comerciale ale Amazon.com , Inc. sau afiliaţii săi.

ISBN-13: 9781542005135
ISBN-10: 1542005132

Design de copertă de Emma Rogers

Dedicat memoriei femeii SpeFial Operations ExeFutiv (SOE) agenti, OMS a lucrat cu cel FrenFh ResistanFe mişcare în al Doilea Război Mondial şi şi-au pierdut viaţa în FonFentration Famps din Natzweiler-Struthof, DaFhau şi RavensbrüFk:

Yolande Beekman, Denise BloFh, Andrée Borrell, Madeleine Damerment, Noor Inayat Han, CeFily Lefort, Vera Leigh, Sonia OlFhanezky, Eliane Plewman, Lilian Rolfe, Diana Rowden, Yvonne Rudelatt şi Violette Szabo.

Şi al lor surori de arme a caror nume au fost nu reForded şi a caror soarta ramane necunoscut de acest zi.

CUPRINS

2017
Harri
et
1940
Harri
et
1940
Harri
et
1940
Harri
et
1940
Harriet
martie
1941
Harriet
1941
Harri
et
1942
Harri
et
1942
Harri
et
1942
Harri
et
1942
Harri
et
1943

Harri
et
1943
Harri
et
1943
Harri
et
1943

1944
1945
Harri
et
1945
Harri
et
1945
Harri
et
Harri
et
2017
NOTA AUTORULUI
MULȚUMIRI
DESPRE AUTOR

2017

De la distanţă, rochia albastru miez de noapte arată ca şi cum ar fi fost tăiată dintr-o singură bucată de mătase. Liniile sale graţioase se drapesc şi curg, smulgând forma manechinului pe care este expus.

Dar dacă te uiţi mai atent, vei vedea că aceasta este o iluzie. The rochia a fost împletită din resturi şi decupaje, cusute margine la margine atât de inteligent încât au fost transformate în altceva.

Anii care au trecut au îmbătrânit rochia, făcând-o atât de fragilă că trebuie protejată dacă vrea să-şi spună povestea în anii care vor veni, şi astfel personalul muzeului l-a aşezat într-un dulap de sticlă pentru expoziţie. Pe de o parte, vitrina este realizată din lupă pentru a permite privitorul să studieze detaliul lucrării de mînă a croitoresei. Fiecare fragment de materialul a fost cusut manual cu cusături invizibile, la fel de mici şi obişnuite ca orice maşină modernă se poate descurca. Oamenii care vin să o vadă o vor face minunaţi-vă de complexitatea sa şi de timpul şi răbdarea de care trebuie să fi avut nevoie creaza-l.

Există un istoric afişat în această carcasă de sticlă. Este o parte din tot impartit istorii, şi este A parte de Ale mele proprii personal istorie.

Directorul muzeului intră pentru a verifica dacă totul este în ordine deschidere. El dă din cap cu aprobarea şi restul echipei pleacă la băuturi la barul de după colţ pentru a sărbători.

Dar mă opresc şi, chiar înainte să închid în sfârşit dulapul, îmi conduc vârfurile degetelor peste margelele argintii delicate care atrag privirea spre decolteul rochia.

Ele sunt o altă distragere inteligentă a pieselor de mozaic, a împrăştierea stelelor pe cerul de la miezul nopţii. Îmi pot imagina cum ar fi au prins lumina şi cum ar fi fost atunci ochiul privitorului desenat în sus, la cel mătura de cel gât, cel linia de cel pomeţi, cel

ochi de cel purtator de acest rochie; ochi care ar avea ţinută acea la fel lumină în adâncurile lor.

eu închide cel afişa cabinet şi eu stiu acea Tot este gata. Mâine, cel Galerie uşile voi deschis şi oameni voi vino Aici la uite la rochia a cărei imagine este afişată pe afişele de pe pereţii metroului.

Şi din A distanţă ei voi gândi este fost a tăia din unu singur bucată de mătase. este numai când ei uite mai mult îndeaproape acea ei voi vedea adevărul.

Harriet

O rafală de aer fierbinte, viciat, eructat din încurcătura de tuneluri sub pământ, îmi bate picioarele şi îmi smulge părul în timp ce îmi ridic valiza grea treptele metroului şi ies la iveală în lumina după-amiezii pariziene. The trotuar este ocupat cu turisti, OMS buiestru şi moşi, consultanta hărţi şi telefoane în timp ce decid în ce direcţie să meargă în continuare. Cu mai repede, mai mult intenţionat paşi, inteligent îmbrăcat localnici OMS avea recent întors la recâştiga oraşul lor, după ce au petrecut luna august lângă mare, îşi ţese cale de intrare şi de ieşire din mulţime.

Râul traficului curge – o neclaritate continuă de culoare şi zgomot – şi pentru o clipă mă simt ameţit, năucit de amestecul dintre toate acestea mişcarea şi entuziasmul nervos de a fi în oraşul care va fi al meu acasă pentru următoarele douăsprezece luni. Poate arăt ca un turist chiar acum, dar în curând, sper să fiu confundat cu o parizienă nativă.

Pentru a-mi acorda un moment pentru a-mi recăpăta calmul, îmi trag cazul balustradele de lângă intrarea în gara Saint-Germain-des-Prés şi consultă e-mailul de pe telefonul meu, verificând detaliile. Nu că ar trebui – eu stiu cuvintele pe de rost. . .

> dragă Domnişoară Shaw,
> În urma apelului meu, sunt încântat să confirm asta ta aplicarea pentru A de un an stagiu la cel Agenţia Guillemet are fost de succes. Felicitări!
>
> După cum s-a discutat, în timp ce noi putem oferi doar minim salariu pentru cel

poziţie de stagiar, noi sunt încântat să vă pot oferi cazare într-un apartament deasupra biroului.

Odată ce aţi finalizat aranjamentele de călătorie, vă rugăm să confirmaţi data şi ora sosirii dumneavoastră. Mă uit redirecţiona la primitoare tu la companie.

Cu stimă,
Florence
Guillemet
Directrice
Agenţia Guillemet, Relaţii
Publice 12 Rue Cardinale,
Paris 75000.

Încă nu-mi vine să cred că am reuşit să o conving pe Florence să mă ia. Ea conduce o agenţie de PR specializată în sectorul modei, cu accent pe un client listă cu companii mai mici şi start-up-uri care nu îşi permit propriile lor interne comunicatii personal. Ea nu de obicei lua pe stagiari dar Ale mele scrisoarea şi CV-ul au fost suficient de convingătoare încât să o facă să mă sune în sfârşit (după ce aş fi dat i-au supărat de două ori, adică şi-a dat seama că nu aveam de gând să o părăsesc singur până când am primit un răspuns). Faptul că eram pregătit să fac treaba pentru un an întreg cu un salariu minim, împreună cu fluenţa mea în limba franceză, a dus la a interviu Skype mai formal. Şi o referinţă strălucitoare de la universitatea mea tutore, subliniindu-mi interesul pentru industria modei si angajamentul meu la muncă grea, am convins-o în cele din urmă să mă ia.

aş fost pregătit la uite pentru A loc la chirie în unu de cel Mai puţin suburbiile salubre ale orasului, eking din mica mostenire care avea a fost lăsat în încredere pentru mine în testamentul mamei mele. Deci oferta unei camere mai sus biroul a fost un bonus fantastic în ceea ce mă privea. Aş locui în chiar clădirea care mă făcuse să găsesc Agence Guillemet în primul loc.

De obicei nu cred în soartă, dar am simţit că o forţă era la lucru, atrăgându-mă la Paris. Conducându-mă spre Bulevardul Saint-Germain. Aducând eu aici.

La cel clădire în cel fotografie.

Am găsit fotografia într-o cutie de carton cu lucrurile mamei mele care aveau fost împins la cel înapoi de cel cel mai inalt raft de cel dulap pentru haine în Ale mele dormitor, probabil de tatăl meu. Poate că ar fi vrut să o ascundă Acolo asa de acea aş doar găsi aceasta când am crescut sus suficient a fi gata la vezi-i

cuprins, odată ce anii care trec au înmuiat marginile durerii mele astfel încât nu mai puteau provoca o asemenea durere. Sau poate că vina l-a făcut împinge cutia cu bandă în afara vederii şi la îndemână, astfel încât el şi noua lui soţia nu ar trebui să vadă această amintire jalnic de slabă a rolului se jucaseră în tristeţea insuportabilă care a determinat-o în cele din urmă pe mama să ia propria ei viaţă.

O descoperisem într-o zi umedă, când eram adolescentă, acasă de la îmbarcare şcoală pentru cel Paşti sărbători. În ciuda cel necaz ei ar fi plecat la
– asigurându-mă că am propria mea cameră, lăsându-mă să aleg culoarea pentru pereţi şi permiţându-mi să aranjez cărţile, ornamentele şi afişele pe care le-aş dori adus cu mine oricum mi-a plăcut – casa tatălui meu şi a mamei vitrege niciodată chiar m-am simţit ca „acasă”. A fost întotdeauna casa *lor* , niciodată a mea. Era locul unde trebuia să vin să locuiesc când propria mea casă făcuse dintr-odată a incetat din viata.

Mă plictisisem în ziua aceea umedă de aprilie. Cele două surori vitrege mai mici ale mele au fost plictisit de asemenea, ceea ce însemna că se chinuiau unul pe celălalt, şi se chinuiau a avut inevitabil a escaladat în chemarea numelui, A deplin argument şi apoi A multe ţipete puternice şi trântirea uşilor.

eu s-a retras la Ale mele cameră şi înfundat Ale mele căşti auriculare în Ale mele urechi, folosind muzica mea pentru a bloca zgomotul. Stând cu picioarele încrucişate pe patul meu, am început întoarce paginile celui mai recent exemplar din *Vogue* . La cererea mea, mama mea vitregă îmi dăduse un abonament pentru cadoul meu de Crăciun. Am savurat mereu momentul în care am deschis cea mai recentă ediţie a revistei, studiind cu atenţie fiecare dintre paginile lucioase, parfumate scump cu mostre de cele mai recente parfumuri şi loţiuni, un portal în lumea plină de farmec a modei înalte. Acea zi, Acolo a fost A imagine de A model în A galben-primrose tricou conducând un articol intitulat „Early Summer Pastels”. Mi-a amintit că eu avea unul destul de asemănător undeva în garderoba mea printre hainele de vară acea aş spălat şi pliat cu grija

ultimul toamnă, schimbul lor peste pe raftul de sus pentru blaturile şi jumperii mai calde care erau ascunse acolo.

Am pus revista deoparte şi am târât scaunul de pe birou garderoba. În timp ce am întins mâna după grămada de vârfuri de vară, vârfurile degetelor mele strâns de cartonul înmuiat de vârstă al cutiei împins în spatele raftul.

Nu i-am acordat niciodată atenţie înainte de acea zi – probabil pentru că eu nu a avut fost înalt suficient la vedea cel scris – dar acum, permanent pe vârfurile picioarelor, eu

tras cel cutie către pe mine şi a văzut Ale mele a mamei Nume scris în gros marker negru pe banda de pachete care sigila partea superioară.

Toate gândurile despre pasteluri de început de vară uitate pentru moment, le-am ridicat cel cutie jos. pe langa a ei Nume – Fericire – a fost mâzgălit „hârtii/fotografii etc pentru Harriet' in my scrisul tatălui.

Mi-am trecut degetele peste cuvinte şi ochii mi s-au umplut de lacrimi vederea numelui ei şi al meu, scris acolo. Banda mare maro îşi pierduse lipicios de-a lungul anilor şi s-a îndepărtat de pe carton când am atins ea, trosnind încet. Mi-am spălat lacrimile cu mâneca şi am deschis cutie.

Teancul de hârtii dinăuntru arăta ca şi cum ar fi fost în grabă – şi oarecum aleatoriu – aruncate în nicio ordine anume, sortate aproximativ rămăşiţe din viaţa mamei mele care ajunseseră în „turnul pentru Harriet” aterizare grămadă într-o cutie maro în loc de un sac de gunoi negru.

eu răspândire lor afară peste Ale mele dormitor podea,

triere oficial documente

– permisul de conducere şi paşaportul ei învechit – din copiile vechiului meu rapoartele şcolare şi felicitările de ziua de naştere făcute manual pe care i le dăruisem peste ani. Am plâns din nou la vederea desenelor stângace şi copilăreşti ale celor doi dintre noi mână în mână, singuri împreună. Dar am zâmbit printre lacrimi în timp ce mi-am dat seama că, chiar şi la acea vârstă fragedă, am adăugat note la modă în formă de mare butoane jos cel faţă de al nostru rochii şi strălucitor colorat genţi de mână pe măsură. Scrisul de mână din interiorul cărţilor a variat de la laborios pepinieră şcoală imprimare la A rotunjite primar şcoală scenariu, din suflet mesaje de dragoste pe care ea pretuise suficient pentru a le păstra pentru a le păstra. Poate mi-am imaginat-o, dar mi s-a părut că, chiar şi după toţi aceşti ani, acele imagini erau parfumate – foarte slab – cu parfumul pe care îl avea ea mereu purtate. Mirosul dulce floral a adus înapoi o amintire vie a sticlă neagră cu un blat argintiu aşezat pe măsuţa ei de toaletă, un parfum franţuzesc numit Arpège.

Şi totuşi, pozele şi mesajele mele nu fuseseră

suficiente. Nu aveau reuşit să o scoată din nisipurile mişcătoare ale singurătăţii şi tristeţii care aveau în cele din urmă copleşit a ei, târâind a ei jos asa de adânc acea cel numai scăparea pe care o putea găsi era moartea. Numele ei era una dintre ironiile supreme într-o viaţă care fusese orice altceva decât fericită. Singura dată când păruse foarte fericită a fost când a cântat la pian, pierzându-se în muzica pe care ea făcută în timp ce mâinile ei pluteau fără efort peste taste. Mi s-a închis gâtul în jurul A bulgăre de jale la fel de solid la fel de A piatră la fel de eu sortat cel carduri în A atent

teanc: dovada că mama m-a iubit atât de mult, dar că dragostea, pana la urma, nu a avut a fi capabil la Salvează-o.

Când, în cele din urmă, am putut să las celelalte hârtii deoparte şi să-mi usuc ochii, Mi-am îndreptat atenţia către un mănunchi de fotografii din partea de jos a cutiei.

În vârful grămezilor era unul care m-a făcut să-mi trag răsuflarea. Aceasta Era o poză cu ea ţinându-mă în braţe, cu părul meu de bebeluş un halou puf de ciulin, prinderea cel lumina soarelui care transmis în flux în din cel fereastră alături de noi. Lumina, care a făcut-o să arate ca o Madona renascentist, scăldat Ale mele bebelus Caracteristici în aur la fel de bine şi aceasta a fost la fel de dacă eu a fost iluminat de dragostea care strălucea din ochii ei în timp ce mă privea. Pe încheietura ei, vizibilă clar, era brăţara cu farmec de aur pe care o port acum. Tatăl meu a dat mi-a venit la ziua mea de şaisprezece ani, explicând că îi aparţinuse mamei şi mamei ei înaintea ei. De atunci l-am purtat în fiecare zi. În fotografie, am putut distinge unele dintre farmecele care atârnă în jurul meu încheietura astăzi – cel minuscul Eiffel Turn, cel bobină de fir şi cel degetar.

Tatăl meu trebuie să fi făcut poza, mi-am dat seama, cândva când eram doar noi trei şi eram de ajuns. Cand eram Tot.

Am lăsat tipăritul deoparte. I-aş găsi un cadru şi l-aş duce înapoi la şcoală cu mine ca să poată sta pe pervazul de lângă patul meu şi să-l pot vedea în fiecare zi, fără să-mi fac griji că asta îl supără pe tatăl meu sau îl irită mama vitregă, această reamintire a unui Înainte de care ar prefera să uite. La fel de dacă prezenţa mea în casa lor nu era deja suficient.

În cutie erau şi câteva fotografii de la şcoală: poze cu mine în mine bluză albă şi pulover bleumarin, stând ţeapăn în faţa fotografului cer albastru pânză de fundal, zâmbitor Ale mele precaut zâmbet. Ea ar fi ţinut lor toate, unu un an după următorul, părul meu blond căpşuni s-a smuls de pe faţă o bentiţă de păr albastru închis într-una şi trasă într-o coadă de cal îngrijită în alta, dar expresia mea de supraveghere precaută nu se schimbă niciodată.

Am ales ultima dintre aceste fotografii de la şcoală

chiar de jos cutie. La fel de eu deschis cel cremă card acoperi, o alta fotografie căzut în Ale mele poala. Aceasta era un imprimeu vechi alb-negru, ondulat şi îngălbenit de vârstă. Probabil lung uitat, trebuie s-au blocat dedesubt montura din greseala.

Ceva despre imagine – zâmbetele celor trei fete pe care le descrie poate, sau liniile elegant croite ale costumelor pe care le purtau – m-au prins Atenţie. Era un aer de şic continental în ei. Pe măsură ce mă uitam mai mult îndeaproape, eu realizat acea eu a fost dreapta. ei au fost permanent în faţă de A magazin

fereastra deasupra căreia era pictat numărul clădirii – 12 – şi cel cuvinte *Delavigne, Couturier* . Când am dus fotografia la fereastră la examinând-o într-o lumină mai bună, am putut distinge cuvintele de pe emailat semn lipit la cel clădire, inconfundabil Limba franceza, care citit *Rue Cardinale – arondismentul 6* .

eu recunoscut cel fată pe cel stânga. Cu a ei delicat Caracteristici, corect păr şi zâmbet blând avea mai mult decât o asemănare trecătoare cu mama mea. eu Era sigur că aceasta trebuie să fie bunica mea, Claire. Mi-am amintit vag de ea imagine de la căutarea prin vechile albume de familie (unde erau acele albume acum?) şi mama spunându-mi că mama ei s-a născut în Franţa. Totuşi, nu a spus niciodată mai multe despre ea şi abia acum mi s-a părut ciudat că ea schimbase subiectul ori de câte ori puneam întrebări despre acest bunica franceza.

Destul de sigur, când am întors poza, scrisă pe spate cu a mâna buclă erau trei nume: *Claire, Vivienne, Mireille* şi cuvintele *Paris, Mai 1941* .

Ştiam că mă strâng de paie, dar cumva fotografia aceea veche – a fragment din istoria familiei mamei mele – a devenit o parte importantă a mea moştenire. A mai rămas atât de puţin din acea parte a familiei mele, încât a fost slabă legătura cu unul dintre strămoşii mei a căpătat o semnificaţie uriaşă pentru mine. Stătuse într-o cadru, alături de fotografia mamei şi bebeluşului, şi apoi mi-a ţinut companie prin restul zilelor mele de şcoală şi până la universitate. Şi chiar deşi începusem deja să fiu interesat de afacerea modei înainte de a descoperi fotografia uitată în cutia de carton, poza de acestea Trei elegant tineri femei stând mai mult pe acel colţ de stradă acum patruzeci de ani şi-a jucat cu siguranţă rolul în a-mi stârni fascinaţia. Poate că dragostea pentru modă era deja în sângele meu, dar fotografia ajutat la formă Ale mele vise. Aceasta a avut părea ca soarta când eu urmărite jos adresa – Rue Cardinale 12 – într-o excursie şcolară la Paris şi m-am găsit permanent în faţă de A farfurie sticlă fereastră ţinând cel Nume *AgenFe Guillemet, Relations Publiques (spéFialiste*

Mode) . În acel moment, al meu viitorul a fost decis. Semnul acela mi-a deschis o întreagă cale de carieră pe care nu l-aş face niciodată imaginat a existat şi m-a determinat să aplic pentru un stagiu în PR fashion odată ce mi-am terminat diploma în Business Studii cu limba franceză.

Am ezitat înainte de a contacta agenţia, lipsindu-mă de încredere face un abordare afară de cel albastru, şi primind Nu încurajare din tatăl meu. Dacă ceva, tata încercase întotdeauna să-mi descurajeze interesul pentru modă, părând a dezaproba alegerea mea de carieră. Dar, parcă m-ar îndemna pe, bunica mea Claire şi cei doi prieteni ai ei îmi zâmbiseră de la Fotografie alb-negru sprijinită pe birou lângă laptopul meu, ca şi cum ar spune: ' *La ultimul! Ce sunt astepti? Vino şi găseşte S.U.A!* '

Şi iată-mă, la Paris, într-o după-amiază de septembrie, îndreptându-mi jachetă şi netezindu-mi părul la loc înainte de a-mi duce valiza pavajul aglomerat şi apăsaţi soneria de pe uşa biroului. Farfuria ferestre din sticlă, acoperite pe jumătate de jaluzele care poartă sigla Agence Guillemet care au fost trase în jos pentru a ţine la distanţă strălucirea soarelui de după-amiază, reflectă anxietatea înapoi la mine şi îmi dau seama că inima îmi bate repede.

Cu un clic, uşa se descuie singură şi o deschid, păşind într-o zonă de recepţie luminată.

Pereţii gri francez sunt agăţaţi cu copii înrămate ale coperţilor de reviste - *Vogue* , *Paris MatFh* , *Elle* – şi fotografii de modă. Chiar şi la prima vedere, îmi dau seama ele poartă stilurile mărcilor comerciale ale fotografilor precum Mario Testino, Patrick Demarchelier şi Annie Leibovitz. O pereche de canapele minimaliste, tapitate într-o lenjerie de fildeş extrem de nepractică, faţă în faţă peste o masă joasă deasupra care sta A selecţie de cel cele mai recente Modă publicaţii în A varietate de limbi. Pentru o clipă, îmi imaginez că mă afund pe unul dintre ei şi lovind cu piciorul de pantofi care sunt ciupindu-mi picioarele umflate de calatorii.

În schimb, fac un pas înainte pentru a strânge mâna recepţionerei care are vino în jurul din in spate a ei birou la salut pe mine. The primul lucru eu înştiinţare despre a ei este cel masa de întuneric bucle care cadru a ei faţă şi rostogoli peste umerii ei. Iar al doilea lucru este stilul ei chic fără efort. Micul rochia neagră pe care o poartă îmbrăţişează curbele siluetei ei şi balerinei plate pompe pe a ei picioarele adăuga foarte mic la a ei diminutiv înălţime. eu imediat simt stângaci înalt şi dizgraţios în Ale

mele înalt pantofi cu toc, şi îndesat formal în Ale mele croită costum şi strâns alb bluză, acum încreţit din Ale mele călătoria şi căldura.

Din fericire, totuşi, al treilea lucru pe care îl observ este zâmbetul ei prietenos, care îşi luminează ochii întunecaţi în timp ce mă întâmpină, spunând: „Bună, trebuie să fii Harriet Shaw. Sunt Simone Thibault. Foarte încântat să vă cunosc. am fost aşteaptă cu nerăbdare să avem compania – vom fi colegi de apartament, împărţind apartamentul de la etaj. Ea dă din cap spre cornisa ornamentată de pe

tavan deasupra capetelor noastre când spune asta, făcându-şi buclele să danseze. imi incalzesc ea imediat şi sunt uşurată în secret că nu este una dintre bănuiţi, fashioniste franceze slabe pe care mi-am imaginat că ar putea fi colegii mei.

Simone stashes Ale mele valiză in spate a ei birou şi apoi usători pe mine printr-o uşă din spatele zonei de recepţie. Sunt imediat conştient de cel discret ciripit de telefoane şi cel scăzut murmur de voci în cel ocupat relatii cu publicul birou. unu de cel jumătate de duzină sau asa de angajati – cel cont managerii şi al lor asistenţi – standuri sus la scutura Ale mele mână, dar cel alţii în cel cameră sunt complet absorbit în al lor muncă şi numai avea timp la dă scurt din cap în timp ce trecem pe lângă. Simone se opreşte în faţa unei uşi cu lambriuri de la distanţă capătul camerei şi bate. După un moment, o voce strigă: „ *Entrez!* ' şi eu mă trezesc stând în faţa unui birou larg de mahon, în spatele căruia stă Florenţa Guillemet, cel director al agenţie.

Ea îşi ridică ochii de pe ecranul computerului şi îndepărtează întuneric- ramificată ochelari ea e fost purtare. Ea este imaculat îmbrăcat în cel cel mai elegant costum de pantaloni pe care l-am văzut vreodată. Chanel, poate? Sau Yves Saint Laurent? Părul ei blond cu dungi este tuns într-un mod care scoate în evidenţă înălţimea a pometţilor ei în timp ce măguleşte o linie a maxilarului care abia începe să arate primul semne de înmuiere cu vârstă. A ei ochi sunt A cald brun-chihlimbar şi par să vadă direct prin mine.

— Harriet? ea intreaba.

Dau din cap, am rămas o clipă mut de amploarea a ceea ce am făcut mă loveşte. Un an? În această agenţie de relaţii publice profesionistă, de top? În capitala mondială a modei? Ce fac eu aici? Şi cât va dura du-i să descopere cât de prost echipat sunt – proaspăt ieşit de la universitate – să contribuie cu ceva de valoare la munca pe care o fac aici?

Şi apoi ea zâmbete. 'Tu reaminti pe mine de eu insumi, mulţi ani în urmă când Am început în industrie. Ai demonstrat atât curaj, cât şi determinare în obtinerea tu Aici. Cu toate că, pot fi aceasta simte A pic copleşitor

tocmai în acest moment?

Dau din nou din cap, încă incapabil să găsesc cuvintele. . .

— Ei bine, asta este firesc. Ai avut o călătorie lungă şi trebuie să fii obosit. Pentru astăzi, Simone vă va prezenta apartamentul şi vă va lăsa se stabilesc în. Tu avea cel sfârşit de săptămână la găsi ta picioarele. Muncă începe pe Luni. Aceasta voi fi bun la avea un suplimentar pereche de mâinile. Suntem asa de ocupat cu preparate pentru Saptamana Modei.'

The anxietate acea Sunt sentiment, care cel menţionează de Paris Modă Săptămâna – unul dintre cele mai importante evenimente din calendarul couture – doar serveşte la aprofundare, trebuie să se arate în expresia mea, pentru că ea adaugă: „Nu îngrijorare. Tu esti mergând a face doar amenda.'

eu administra la găsi Ale mele voce din nou şi grăbi afară, „ *MerFi* , doamnă Guillemet. Dar apoi sună telefonul de pe biroul ei şi ne concediază cu un alt zâmbet şi un semn al mâinii ei în timp ce se întoarce să-i răspundă.

Simone mă ajută să-mi ridic valiza cu cinci etaje abrupte şi înguste scari. Etajul, explică ea, este folosit ca studio fotografic, închiriat pe bază de freelance. Ne băgăm capul în jurul uşii pentru a arunca o privire. Este o cameră vastă, cu pereţi albi curaţi, goală, cu excepţia unei perechi de pliante ecrane într-un colţ. Cu ferestrele sale înalte şi tavanul înalt, este perfectă spaţiu pentru şedinţe de modă.

Următoarele trei etaje sunt subînchiriate ca birouri. Plăcuţele de identificare din alamă pe uşile lor anunţă că încăperile sunt ocupate de o firmă de contabilitate şi un fotograf. „Florence trebuie să facă clădirea să plătească," Simone spune. „Şi întotdeauna există oameni care doresc să închirieze un mic spaţiu de birouri Saint-Germain. Este o condiţie a contractului de închiriere, totuşi, ca camerele de la ultimul etaj nu pot fi închiriate, astfel încât să poată fi un avantaj al jobului. Din fericire pentru tine si eu!'

Etajul superior al clădirii, ascuns sub streaşină, este format din a serie de camere mici, dintre care câteva sunt folosite ca depozitare, umplute cu dulapuri, cutii cu materiale vechi de birou, calculatoare defuncte şi grămezi de reviste. Simone îmi arată bucătăria înghesuită, unde este doar suficient spaţiu pentru A frigider, aragaz şi chiuvetă, şi cel viaţă cameră, care are o masă rotundă, în stil bistro, cu două scaune într-un colţ şi o canapea mică împins de peretele îndepărtat. Dimensiunea sa compactă este mai mult decât compensată de lumina de acoperiş înclinată fixată în tavanul jos, care permite lumina soarelui se toarnă în. Dacă eu stand pe vârfurile picioarelor şi macara Ale mele gât A mic, eu poate sa vedea cel parizian orizont şi o privire cel acoperiş de cel biserică din

care cel Bulevardul Saint-Germain îşi ia numele.

— Şi aceasta este camera ta, spune Simone, deschizând o altă uşă. este minuscul – există doar suficient spaţiu pentru A singur fier pat, A cufăr de sertare şi o şină de haine de sine stătătoare, utilitară, care pare să fie au fost salvate dintr-un depozit la un moment dat în trecutul îndepărtat.

Dacă mă aplec sub tavanul înclinat, din pătratul mic al lucarnă fereastră eu poate sa vedea un ocean de ardezie acoperişuri, peste care A flotilă

de coşuri de fum şi antene de televiziune sunt împrăştiate, sub un albastru limpede Septembrie cer.

Mă întorc să-i zâmbesc Simonei.

Ea ridică din umeri cu scuze. 'Este mic, dar . . .'

— Este perfect, spun eu. Şi vorbesc serios. Pentru că această cameră minusculă este a mea. Ale mele spaţiu propriu, pentru următoarele douăsprezece luni. Şi cumva, chiar dacă am făcut-o nu am mai văzut-o până acum în viaţa mea, am un sentiment de apartenenţă aici: se simte ca Acasă.

O fotografie veche, uitată de mult, descoperită întâmplător într-o cutie de Amintiri care se estompează, este singura mea legătură slabă cu acest loc. Dar atunci nu o fac au într-adevăr orice alte conexiuni puternice în viaţă şi deci aceasta este cea mai fragilă dintre firele, la fel de fine ca o şuviţă de mătase purtată de vârstă, au devenit singurul colac de salvare I ştii, legându-mă de acest dormitor minuscul dintr-o clădire necunoscută într-o străinătate oraş. M-a atras aici şi simt o puternică constrângere să văd unde este mă duce, urmându-l înapoi de-a lungul anilor, înapoi de-a lungul generaţiilor, la sursa sa.

— Ei bine, ar fi bine să mă întorc la muncă. Simone se uită la ceas. — Mai rămâne o oră înainte ca weekendul să înceapă oficial. te las a despacheta. Ne vedem mai târziu.' Ea pleacă, închizând uşa apartamentului in spate ea, şi o aud paşii se estompează departe în jos scari.

Îmi deschid valiza şi sapă sub straturile pliate cu grijă haine pana cand Ale mele vârfurile degetelor conectaţi cu cel greu margini de cel cadru, înfăşurat pentru păstrare în siguranţă în pliuri de un de lână săritor.

The ochi de cel Trei tineri femei în cel fotografie pare la fi fixat pe al meu în timp ce le caut feţele pentru a miea oară după indicii despre vieţile lor. În timp ce puneam poza deasupra comodei de lângă patul meu îngust, sunt mai conştient ca niciodată de cât de lipsit de rădăcini sunt şi de cât de vital este pentru mine să aflu mai multe despre ei.

Nu caut doar cine sunt ei. Încerc să aflu cine sunt sunt si eu.

Sunetele intenţionate ale oamenilor care sunt legaţi spre casă la sfârşitul încă o săptămână de lucru pluteşte prin fereastra mea de pe strada de dedesubt. Tocmai îmi atârn ultimele haine pe şină când aud apartamentul usa deschisa. Simone cântă: *„ CouFou!* Ea apare în pragul meu cameră şi tine sus A sticla, cel sticlă mărgele cu rouă din cel răcit

vin alb înăuntru. 'Vrei ceva de băut? Am crezut că ar trebui să sărbătorim prima ta seară la Paris. Ea ridică geanta de cumpărături pe care o ţine în cealaltă mână şi spune: „Am câteva bucăţi şi bucăţi care să o însoţească, la fel ca tine încă nu am avut timp să explorez magazinele. Vă pot arăta unde sunt lucrurile Mâine.'

Ea arata în jurul cel cameră, luând în cel puţini personal atingeri acea Am adăugat – A cuplu de cărţi sta de cel pat pe langa Ale mele sticla de parfum şi o cutie de bibelouri de porţelan pictată a mamei mele care conţine câteva bijuterii pe care le deţin: nişte perechi de cercei şi un şnur de perle. Eu păstrez farmecul brăţară în ea, de asemenea, când o scot timp de noapte.

observând cel fotografie, ea seturi jos a ei sac de cumpărături şi se aplecă a se uita la ea mai de aproape.

Arăt spre blonda din stânga grupului. „Aceasta este bunica mea, Claire, in afara chiar asta clădire. Ea e Motivul Sunt aici.'

Simone ridică privirea spre mine, cu o expresie de neîncredere pe chip. 'Şi asta,' spune ea, arătând spre figura din dreapta trio-ului, este bunica *mea ,* Mireille. Stai chiar în afara acestei clădiri cu bunica ta Claire.

Ea râde, în timp ce maxilarul meu scade de uimire.

— Eşti glumind!' eu exclama. — Asta e un incredibil coincidenţă.'

Simone dă din cap, dar apoi dă din cap. — Sau poate că nu este o coincidenţă deloc. Sunt aici pentru că bunica mea m-a inspirat cu poveştile ei viaţa la Paris în timpul războiului şi din cauza legăturilor ei cu lumea couture că lucrez aici la Agence Guillemet. Se pare că tu şi cu mine am avut ambii fost condus aici de către un comun istorie.'

Dau încet din cap, gândindu-mă la asta, apoi ridic poza înrămată, aducând este mai aproape să examinăm chipul lui Mireille în detaliu. Cu ochii ei care râd şi fire de păr care refuză să fie îmblânzite de banda care le trage înapoi din fruntea ei îmi imaginez că pot distinge o asemănare între ea şi Simone.

Arăt spre a treia figură, tânăra din centrul grupului. — Mă întreb cine a fost ea? Numele ei este scris pe spatele imaginii: Vivienne.

a Simonei expresie dezvoltă serios brusc şi eu o privire ceva Nu reuşesc să identific, o sclipire de tristeţe, sau frică, sau poate durere? A prudenţă în ochii ei. Dar apoi îşi recompune trăsăturile şi spune, cu atent lipsa de spirit, „Eu crede al lor prieten, Vivienne, trăit şi a lucrat cu

lor Aici de asemenea. nu este aceasta uluitor la imagina cel Trei de lor lucru dreapta aici pentru Delavigne?

Îmi imaginez, sau încearcă ea să deturneze subiectul de la Vivienne?

Simone continuă: „ *Mamia mea* Mireille mi-a spus că au dormit în acestea mic camere, deasupra *atelier* , în anii războiului.'

Pentru o clipă, mi se pare că aud un râs răsunând de la pereţii apartamentului înghesuit, aşa cum mi le imaginez pe Claire, Mireille şi Vivienne Aici.

— Poţi să-mi spui mai multe despre timpul pe care bunica ta a petrecut aici, în anii 1940? întreb cu nerăbdare. — S-ar putea să conţină indicii pentru unele dintre întrebările pe care le am despre propria mea familie istorie.'

Simone priviri la cel fotografie, a ei expresie grijuliu. Apoi ea ridică a ei ochi la întâlni A mea şi ea spune, „Eu poate sa spune tu ce eu stiu din povestea lui Mireille. Şi este indisolubil legat de poveştile lui Claire şi Vivienne. Dar Harriet, poate că ar trebui să pui acele întrebări doar dacă eşti absolut sigur că vrei să ştii răspunsurile.

Îi întâlnesc privirea constant. Ar trebui să-mi refuz această oportunitate de găsirea afară despre cel numai familie la care eu avea orice sentiment de conexiune? La gândul, o fulger de dezamăgire trece prin mine, aşa că puternic îmi face respiraţia să-mi scape în piept.

Mă gândesc la firul fragil, care îşi ţese drumul înapoi de-a lungul anilor, legându-mă de mama mea, Felicity, şi legând-o de propria ei mamă, Claire.

Şi apoi dau din cap. Oricare ar fi povestea – oricine sunt eu cu adevărat – eu nevoie a sti.

1940

Paris a fost A foarte diferit oraş.

Desigur, unele lucruri arătau la fel: semnul exclamării Turnul Eiffel încă puncta orizontul; Sacré-Coeur încă stătea deasupra lui deal de la Montmartre veghând asupra locuitorilor oraşului în timp ce mergeau afacerea lor; iar panglica de argint a Senei a continuat să-şi şerpească drumul pe lângă palate, biserici şi grădini publice, făcând buclă în jurul contrafortului flancurile Notre-Dame de pe Île de la Cité şi învârtindu-se sub poduri acea lega malul drept şi cel stâng al râului.

Dar ceva se schimbase. Nu doar semnele evidente, cum ar fi grupuri de soldaţi germani care au mărşăluit de-a lungul bulevardului şi steaguri care s-au desfăşurat în vânt de pe faţadele clădirilor cu ameninţare langouroasă – în timp ce mergea pe sub ei, şoapta ţesăturii blazonat cu puternic negru şi alb zvastici pe A roşu sângeriu fundalul i s-a părut lui Mireille la fel de tare ca orice bombardament. Nu, ar putea simţi altceva care era diferit, ceva mai puţin tangibil, ca ea a făcut drum de la Gare Montparnasse înapoi la Saint-Germain. Era acolo în privirea de înfrângere în ochii coborâti ai oamenilor care se grăbeau trecut; o auzi în tonul aspru al vocilor germane de pe mese în afara cafenelelor şi barurilor şi a fost condus acasă de vederea militarilor vehicule purtând mai multe însemne naziste – acele embleme sumbre care păreau fi peste tot acum – în timp ce treceau pe lângă ea pe străzi.

Mesajul a fost clar. Capitala ţării ei nu mai aparţinea Franţa. Aceasta a avut fost abandonat de este guvern, înmânat peste de cel a tarii politicieni ca A troc mireasă în A în grabă amenajat căsătorie.

Şi deşi mulţi dintre cei, ca Mireille, care fugiseră în faţa avansul german cu câteva luni mai devreme se întorceau acum, erau venire Acasă la A oraş transformat. Ca este cetăţeni, cel oraş părea la fi

aplecându-şi capul de ruşine la amintirile brutale care erau peste tot: Paris era în germană mâinile acum.

Pe măsură ce lumina după-amiezii a început să se întindă, umbrele aruncate de fereastră cadre pe întinderea largă a mesei de tăiat, Claire se cocoşă puţin mai aproape la cel fusta peste care ea a fost cusături A decorativ tresă. Terminând-o cu câteva cusături rapide, ea a folosit foarfecele care atârnat de o panglică în jurul gâtului ei pentru a tăia firul. Nu pot ajuta ea însăşi, căscă şi apoi se întinse, frecând durerea unei zile de muncă din ceafa ei.

Era atât de plictisitor în *atelier* zilele astea, cu multe dintre fete plecate şi Nu unu la bârfă şi a rade cu la pauză ori. The supraveghetor, Mademoiselle Vannier, era într-o dispoziţie şi mai proastă decât de obicei ca munca s-a înălţat, mângâindu-le pe croitorese să coasă mai repede, dar apoi năvălind mai departe cel cel mai mic alunecare în calitate care, în a lui Claire ochi, a fost de obicei imaginat.

Spera că unele dintre celelalte fete se vor întoarce curând, acum că era noua administraţia organiza trenuri speciale pentru a aduce lucrătorii înapoi la ei locuri de muncă la Paris, iar apoi nu ar fi atât de singuratic noaptea în dormitoare sub streaşină. Sunetele oraşului dincolo de ferestre părură În zilele noastre, Claire trebuia să fie tăcută şi o linişte ciudată s-a lăsat imediat după zece a sosit orele. Dar în întunericul liniştit clădirea scârţâia şi mormăia pentru sine şi uneori Claire i se păru că aude paşi în noapte, aşa că şi-a tras păturile peste cap în timp ce îşi imagina soldaţii germani intrând şi căutând mai multe persoane de arestat.

Ea ar putea avea fost unu de cel cel mai tânăr de cel croitorese dar Claire nu a avut a fugit, la fel de asa de mulţi alţii a avut Terminat, acea zi în iunie când Franţa a căzut în mâinile naziştilor. Pur şi simplu nu era o opţiune să alerg înapoi acasă Brittany cu coada între picioare, când se descurcase de curând pentru a scăpa din micul sat de pescari Port Meilhon, unde nimeni nu avea cel mai mic simţ al stilului şi unde singurii bărbaţi rămase erau fie vechi, fie mirosea a sardine sau ambele. Cu nesăbuinţa tinereţii,

hotărâse să o facă lua a ei sanse şi stau în Paris. Şi aceasta a avut întors afară la avea fost A alegere bună, deoarece guvernul se predase astfel încât germanii ar permite oraşului să rămână intact. Plecarea mai multor dintre ei colegii seniori însemnau că i s-a permis să lucreze la unele dintre Mai mult interesant Comenzi la fi trimis sus din cel *salon* pe cel sol podea. La

acest ritm, poate că i-ar atrage atenţia domnului Delavigne şi i-ar fi împlinit-o visează să devină asistentă în *salon* şi apoi *vânzătoare* înaintea ei a trebuit să mai slujească prea mulţi ani de corvoadă în camera de cusut.

Se putea imagina îmbrăcată într-un costum imaculat croit, ea părul strâns într-un chignon elegant, sfătuind clienţii de top ai Delavigne cu privire la ultimele mode. Ar avea propriul ei birou cu un scaun mic aurit şi un echipă de asistenţi care să-i spună Mademoiselle Meynardier şi să sară la fiecare poruncă ei.

Supraveghetorul a aprins luminile electrice, luminând camera unde mai multe fete începeau să-şi pună deoparte lucrurile pentru ziua respectivă, depozitarea al lor foarfece şi perne de ace şi degetare în al lor saci şi atârnându-şi hainele albe pe rândul de cuie de lângă uşă. Spre deosebire de Claire, majoritatea aveau case în oraş în care să meargă şi se grăbeau să se întoarcă la familiile lor şi la mesele lor de seară.

Mademoiselle Vannier a făcut o pauză când a trecut prin spatele scaunului lui Claire. întinzând o mână spre fustă. Ea o ridică în faţa strălucirii aspre a golului becuri deasupra capului, astfel încât să poată inspecta îndeaproape îmbrăcămintea. Buzele ei, care erau deja pliate cu linii adânci – consecinţa inevitabilă a a ei vârstă şi a ei douăzeci pe zi ţigară obicei – concertinate în chiar cute mai adânci în timp ce îşi strângea gura concentrată. În cele din urmă, ea a dat o încuviinţare bruscă din cap şi i-a întins fusta înapoi lui Claire. „Apăsaţi-l şi închideţi-l, atunci s-ar putea să-ţi împachetezi şi lucrurile.

Mademoiselle Vannier a avut mereu făcut aceasta clar acea acestea OMS s-a bucurat de privilegiul de a fi cazat în apartamentul de la etaj la casa de couture au fost la îndemâna ei până când a decis că munca lor s-a terminat ziua, chiar dacă uneori asta însemna să lucrezi până târziu seri la comisii importante. Claire era enervată să fie făcută, ca de obicei, să stea mai târziu decât celelalte croitorese şi, în graba născută din ea iritaţie, a prins pielea moale din interiorul încheieturii mâinii de margine a fierului fierbinte. Şi-a muşcat buzele pentru a se opri să strige la ars durerea arsurii. Orice tam-tam ar atrage doar atenţia Mademoiselle

Vannier din nou şi apoi plecarea ei avea să fie amânată de încă un altul mustrând că nu a avut grijă cuvenită de munca ei.

Ea spânzurat cel fusta pe cel haine şină pentru cel noapte, netezire cel textura tweed-ului împletită uşor peste căptuşeala de mătase ruginie şi admiraţie felul în care împletitura contrastantă flata linia taliei. A fost un frumos clasic proiecta, tipic de a lui Delavigne muncă, şi a ei proprii mic, îngrijit ochiuri

au fost la fel de bun la fel de invizibil, potrivită cel eleganţă de cel îmbrăcăminte. The sacou asortat era terminat de croitor şi noul costum ar fi curând fii gata pentru livrarea către proprietarul acesteia.

Zgomotul paşilor pe scări şi deschiderea uşii o făcu pe Claire intoarce-te sa vada cine era, gandindu-se ca trebuie sa fie una dintre celelalte croitoare care a avut a uitat ceva şi revin să-l aducă.

Dar silueta care stătea în prag nu era una dintre croitorese. Era o altă fată, ale cărei bucle întunecate înconjurau o faţă atât de subţire şi palid că i-a trebuit lui Claire câteva clipe să recunoască cine era.

Doamna Vannier a vorbit prima. — Mireille! a exclamat ea. — Ai întors!' Făcu un pas spre silueta din prag, dar apoi s-a oprit şi şi-a recăpătat comportamentul formal obişnuit. — Deci te-ai hotărât să vii înapoi, tu? Foarte bine, vom fi încântaţi să avem încă o pereche de mâini. Camera ta de la etaj este goală. Claire te poate ajuta să-ţi faci patul. Şi s-a întors şi Estera cu tine?

Mireille s-a scuturat a ei cap, presare unu mână împotriva cel uşă cadru la fel de dacă avea nevoie de sprijin. Şi apoi a vorbit, cu vocea aspră de tristeţe. — Esther este moartă.

Se legăna uşor şi lumina aspră din camera de cusut a făcut cercurile întunecate de sub ochii ei arată ca nişte vânătăi sensibile.

Urmă o tăcere şocată în timp ce Claire şi supraveghetorul se absorbiră Cuvintele lui Mireille, apoi mademoiselle Vannier s-a retras din nou.

'Bine, Mireille. Tu sunt obosit după ta călătorie. Acest este nu cel timp a vorbi. Du-te sus acum cu Claire. Dormi o noapte şi mâine tu vă poate lua locul în echipă încă o dată. Tonul ei s-a înmuiat uşor pe măsură ce ea a adăugat: „Este bine să te am înapoi”.

Abia atunci s-a schimbat Claire, care fusese îngheţată de neaşteptat apariţia prietenei ei şi prin cuvintele şocante pe care le rostise, mişcă repede la a lui Mireille latură şi înfăşura un braţ în jurul a ei în A scurt îmbrăţişare. — Vino, spuse ea, luând geanta din mâna lui Mireille. — Există nişte pâine şi brânză în bucătărie. Trebuie să-ţi fie

foame. Cu paşi repezi şi uşori ea LED cel cale, şi Mireille urmat ea mai mult încet sus scari.

Simţind că Mireille avea nevoie de puţin timp pentru a se reacomoda pentru a fi din nou în ea cel apartament, Claire ocupat se cu realizarea sus cel pat pentru a ei şi apoi pregătind o cină slabă pentru ei doi. Împărtăşind săptămâna ei raţii, Claire se întreba pentru A moment Cum ei ar mânca Mâine, dar

ea dădu din umeri gândul la o parte. Era mai important ca Mireille mănâncă corect în seara asta. Poate că ar putea găsi nişte legume pentru a supă. Şi cu Mireille aici şi acum, ar putea obţine dublul raţii, care ar ajuta la realizarea lucrurilor mergi mai departe.

' *O masă!* ' ea a sunat. Dar când Mireille nu a apărut imediat, ea mers să o găsească.

Mireille deschisese uşa camerei pe care o ocupase Esther când ea ar fi sosit în Paris la fel de A refugiat din Polonia, gravidă şi disperat la proteja a ei nenăscut copil. A puţini luni mai tarziu, a ei bebelus a avut a fost livrat în camera minuscul de la mansardă şi a primit numele de Blanche. Claire amintit cel veneraţie ea ar fi simţit pe văzând Esther sprijinit împotriva a ei perne, ţinându-şi fiica nou-născută în braţe. Ea nu avea să uite niciodată expresia de bucurie epuizată de pe chipul Estheri în timp ce se uita la copilul ei întuneric albastru ochi, cel putere de a ei dragoste aparent la fi ambii instantaneu şi viscerală.

În timp ce Mireille stătea în pragul vechii camere a lui Esther, Claire alunecă un braţ în jurul a ei umerii. 'Ce s-a întâmplat la a ei?' ea intrebat, in liniste.

Privind la patul de fier cu salteaua dezgolită, a lui Mireille Faţa era lipsită de expresie în timp ce îi spuse Clairei cu voce joasă cum au ajuns prins în potopul de refugiaţi care fugeau din Paris în timp ce forţele germane s-au spart prin Linia Maginot şi a înaintat spre capitală. Drumul spre sud avea a fost sufocat de valul de civili când avionul singuratic a atacat, scufundându-se iar şi iar pentru a arunca mulţimea cu foc de mitralieră. — Esther plecase să încerce să găsească ceva de mâncare pentru Blanche. Când am găsit-o, chipul ei arăta aşa paşnic. Dar sângele era peste tot, Claire. Pretutindeni.'

Expresia de groază cu ochii mari de pe chipul lui Claire se mototoli în timp ce ea lacrimi a început la curgere. 'Şi Blanche? ea şoptit. 'Făcut ea a muri de asemenea?'

Mireille s-a scuturat a ei cap. Şi apoi ea întors la uite la Claire, întâlnindu-i în cele din urmă privirea, cu un fulger de sfidare. 'Nu. Nu au primit Blanche. Ea este în siguranţă cu familia mea în Sud-Vest . Mama şi sora mea au grijă de ea acolo. Dar, pentru propria ei siguranţă, originile ei

trebuie să rămână a secret atâta timp cât naziştii îşi continuă persecuţia barbară asupra evreilor oameni. Înţelegi, Claire? Dacă întreabă cineva, spune doar că Esther şi Blanche sunt amândouă morţi.

Claire dădu din cap în timp ce încerca, ineficient, să-şi oprească curgerea lacrimilor cu mâneca ei.

Mireille atins afară şi apucat Claire de cel umerii cu A înverşunare în strânsoarea ei care a atras atenţia. — Păstrează-ţi lacrimile, Claire. Va fi un timp pentru doliu când toate acestea se vor termina, dar acum nu este asta timp. Acum trebuie să facem tot ce putem pentru a riposta, pentru a rezista acestei vieţi coşmar.'

— Dar cum, Mireille? Nemţii sunt peste tot. Nu e nimic de făcut să se facă când propriul nostru guvern a renunţat la Franţa.

— Există mereu ceva la fi Terminat, Nu materie Cum mic şi eforturile noastre pot părea nesemnificative. Trebuie să *rezistăm* . Ea a repetat cuvânt din nou, cu un accent acea făcut a lui Claire ochi largi în frică.

'Do tu Rău . . .? Ar fi tu obţine implicat . . .?'

Buclele întunecate ale lui Mireille dansau cu ceva din vechea lor hotărâre iar pe trăsăturile ei era scrisă sfidare în timp ce dădea din cap. Atunci ea a întrebat: „Şi tu, Claire? Ce vei face?'

Claire clătină din cap. 'Nu sunt sigur . . . Nu ştiu, Mireille. Cu siguranţă există nimic comun oameni ca tu şi eu *Ventilator* do.'

„Dar dacă „oamenii obişnuiţi” nu fac nimic, atunci cine va păşi redirecţiona şi lua A stand împotriva cel nazişti? Nu cel politicieni în Vichy OMS sunt marionete de cel nou regim; şi nu cel limba franceza armată a caror batalioane zac putrezind în morminte puţin adânci de-a lungul Frontului de Est. Suntem toti asta a mai rămas, Claire. Oameni obişnuiţi ca tine şi mine.

După o pauză, Claire răspunse. — Dar nu ţi-e frică, Mireille? A obţine implicat într-un mod atât de periculos. . . şi chiar sub nasul limba germana armată? Parisul este ale lor acum. Sunt pretutindeni.'

— Mi-a fost frică, odată. Dar am văzut ce i-au făcut Esterei şi aşa mulţi alţii care erau pe drum în ziua aceea. Mai mulţi „oameni obişnuiţi”. Şi acum eu a.m furios. Şi furie este mai puternic decât frică.'

Claire ridicat din umeri, provocând Mireille la renunta a ei prindere pe a ei umerii. 'Este de asemenea târziu, Mireille. Noi avea la Accept acea lucruri avea schimbat. Franţa nu este singura ţară care a căzut în mâinile

germanilor. Lăsa Aliaţii fac lupta. Este destul de o bătălie pentru a rămâne în viaţă zilele astea fără a căuta probleme în altă parte.

Făcând un pas înapoi în holul îngust, Mireille întinse mâna spre mâner a uşii de la Esther cameră şi a tras-o ferm.

Claire smuci nervoasa de tivul camasii, nestiind ce sa spuna Următorul. — Mai e un pic de cina . . .' ea a început.

— În regulă, a răspuns Mireille, cu un zâmbet care nu putea şterge tristeţe în ochii ei. — Nu mi-e foame în seara asta. Cred că o să-mi despachetez lucruri şi dormi puţin.

Ea întors către a ei proprii dormitor, dar apoi întrerupt, fără privind in urma. Vocea ei era calmă şi joasă când a spus: „Dar te înşeli, Claire. Nu e niciodată prea târziu.'

Harriet

În timp ce zac în întunericul necunoscut al noului meu dormitor, ascultând Sunete ale Parisului noaptea care se ridică de pe străzile de jos, mă gândesc peste ceea ce mi-a spus Simone despre povestea bunicii mele până acum. Se pare important să surprind cuvintele ei, aşa că am început să le notez în jurnalul pe care l-am adus cu mine. Intenţionam să-l folosesc pentru a-mi înregistra anul lucrând la Paris, dar povestea lui Claire şi Mireille pare atât de legată de mine, o parte atât de vitală din ceea ce sunt, încât vreau să-mi amintesc fiecare detaliu.

Pe măsură ce am citit din nou în primele pagini, trebuie să recunosc că simt a mic dezamăgit acea aceasta a fost Mireille OMS dorit la a te alatura cel Rezistenţă şi nu Claire, care, sincer, pare să fi fost puţin prost comparaţie. Dar ea era tânără, îmi amintesc, şi nu avea experienţă ororile războiului în felul pe care le-a avut Mireille.

Sunetele de fundal ale traficului la câteva străzi depărtare pe Bulevardul Saint-Germain sunt întrerupte de urletul urgent al sirenelor poliţiei. Zgomotul lor brusc îmi face bătăile inimii să se bată. Pe măsură ce le ascult cum se estompează, oraş lumini turnat A plictisitor portocale strălucire prin Ale mele pod fereastră şi eu a ajunge afară o mână ca să mă stabilesc, atingând barele patului din spatele capului meu. Metalul se simte rece, în ciuda umorului nopţii din oraş. Salteaua pe patul meu este în mod clar o adăugare recentă şi este suficient de confortabil, dar ar putea acesta să fie unul dintre cadrele de pat originale care au fost în apartament toate acestea ani în urmă? Făcut Claire dormi Aici? Sau Esther şi a ei iubito, Blanche?

Mă rostogolesc pe partea mea, dornic să vină somnul. În lumina slabă, fotografia de pe comoda străluceşte slab în cadrul ei. pot doar face afară din trei cifre, deşi Nu pot vedea feţele lor în întunericul.

Îmi amintesc cuvintele de avertizare ale Simonei de mai devreme, că ar trebui doar să întreb întrebări dacă eu a.m absolut anumit acea eu vrei la stiu cel răspunsuri. Care

e mai rău, mă întreb: să cunoşti ororile războiului ca Mireille sau să alegi să rămâi cât mai inconştient ca Claire?

Simone trebuie sa avea realizat aş simt A pic lăsa jos de Ale mele pasivitatea bunicii şi reticenţa ei de a se alătura luptei împotriva Ocupaţie. Poate de aceea nu a vrut să-mi spună povestea. Dar cum ar putea cineva dintre noi în zilele noastre să ştie cum se simte să aibă ţara ta invadat? Ce se simte să trăieşti cu privaţiuni şi cu frică, în strânsoarea controlul străin, cu ameninţarea mereu prezentă a unor acte întâmplătoare de brutalitate? Cum ar putea cineva dintre noi să ştie cum am răspunde?

adorm în cele din urmă. Şi visez la rânduri de fete în haine albe, ale lor capetele s-au plecat deasupra lucrării lor în timp ce cusă împreună un râu nesfârşit de mătase roşie sânge.

1940

Mireille tremura în timp ce aştepta în faţa tutuneriei de pe Rue Buffon, prefăcându-se că aşteaptă un autobuz. Era un frig amar şi picioarele ei erau îngheţate. Ea a ştiut asta mai târziu, când le-a spălat într-un vas cu apă încălzită Înapoi la apartament, degetele de la picioare i-ar mâncărime şi ar fi ars ca blenbele care le-a străpuns dezgheţat.

Pentru a-şi lua mintea de la frig, a trecut prin instrucţiunile din ea cap încă o dată, asigurându-se că le-a înţeles bine. Aşteaptă aici până când un bărbat într-un homburg gri cu o bandă verde intră în magazin. El va ieşi purtând o copie a *Le Temps* . Intră în magazin şi cumpără o copie a ziar, întrebându-l pe tutun dacă are vreunul din ediţia de ieri resturi. Îţi va înmâna o copie împăturită de sub tejghea. Păstrează-l sigur în ta sac. Mers pe jos la cel Metroul la cel Gare d'Austerlitz şi captură A trenul înapoi la Saint-Germain-des-Prés. Stând la o masă în colţul din spate al la Café de Flore, veţi vedea un bărbat cu părul de culoarea nisipului purtând a cravată de mătase cu model paisley. Alătură-te lui ca şi cum ai saluta un prieten şi o va face comandă-ţi o cafea. Pune copia îndoită a ziarului pe masă în timp ce tu bea-ţi cafeaua. Cand pleci, nu-l ridica.

Nu era prima dată când transmitea mesaje pentru reţea. Pe scurt după ea ar fi întors la Paris, când ea a fost căzând oprit niste mătase la vopsitor pentru a fi asortat ca căptuşeală pentru o rochie de seară, vorbise cu ea A a lua legatura Acolo pe cine ea ar fi ghicit ar putea fi implicat în Rezistenţă Activităţi. Prin el, ea fusese prezentată unui membru al reţelei şi în curând primiseră sarcini ca aceasta. Ea era conştientă că ei au testat-o la început, asigurându-se că este cine spunea că este şi asta era un curier de

încredere. Nici măcar nu era sigură dacă mesajele ea a trecut mai departe fusese reală până acum. Dar misiunea de astăzi a fost a mic diferit din cel ca de obicei, şi ea ghicit acea cel proximitate de cel

ridica punct la cel Gare d'Austerlitz, care a fost unu de cel sosire puncte la Paris pentru trenuri din est şi sud precum şi un punct de plecare pentru transporturile la lagărele de muncă, a avut o semnificaţie importantă. Deci ea a încercat să ignore frigul, care se scurgea prin tălpile pantofilor ei, uzate subţire de cel mile ea ar fi mers în lor, şi prefăcut la studiu A autobuz orarul în timp ce, cu coada ochiului, zări clientul în homburg pălărie intrând cel *tabaF* .

Un nor de căldură, zgomot şi fum de ţigară o cuprinse pe Mireille în timp ce ea a împins uşa şi a păşit peste pragul Café de Flore. S-a îndreptat spre colţul din spate al stâlpilor cameră lângă barul cu lambriuri din lemn, conform instrucţiunilor. La o banchetă lângă uşă, a un grup de soldaţi în uniformă nazistă a râs zgomotos şi unul a făcut clic pe al lui degete în cel aer, chemarea cel Chelner şi comanda o alta sticla de vin. Când Mireille a trecut, unul dintre soldaţi a sărit în picioare, blocând-o trecere. Inima i-a bătut de coaste la gândul că el ar putea cere să vadă ce căra în geantă şi să descopere orice mesajul a fost ascuns în paginile ziarului. Dar în schimb el a făcut o plecăciune elaborată şi s-a prefăcut că îi oferă scaunul lui, zgomotelor urale ale camarazilor săi.

Înăbuşindu-şi primul instinct de a-i scuipa în faţă şi al doilea instinct să se întoarcă şi să fugă, Mireille a reuşit să evoce un zâmbet politicos şi, cu o clătinând diplomat din cap, trecu pe lângă soldat şi îndreptat pentru masa din colţul din spate unde un bărbat cu părul nisip, purtând un paisley- cravată de mătase cu model stătea sorbind un *Fafé-Frème* , citind propriul său exemplar din *Le Temps* .

The om a stabilit jos a lui hârtie şi Trandafir la a lui picioarele la fel de ea abordat, şi s-au îmbrăţişat de parcă s-ar cunoaşte bine. Pentru o secundă, ea a respirat în cel scump aromă de a lui colonie – A subtil amestec de lemn de cedru şi tei – şi apoi ea stabilit se pe cel banchet vizavi de el.

A apărut un chelner, iar bărbatul i-a comandat o cafea, în timp ce ea degajată a scos ziarul împăturit din geantă şi l-a aşezat deasupra celui de pe ea cel masa. The om ignorat

aceasta complet, împingând ambii hârtii la unu latură asa de că se putea înclina spre ea aşa cum ar face un amant.

'Sunt domnule Leroux, el a spus. 'Şi tu, eu gândi, trebuie sa fi Mireille?
este A plăcere la întâlni A nou prieten de al nostru cauză.'

Ea a dat din cap, sentiment incomod şi conştient de sine, nesigur ce la Spune acestui bărbat despre care ea nu ştia absolut nimic, chiar dacă el clar ştia puţin despre a ei.

Îşi îndeplinise sarcina şi acum nu dorea altceva decât să o facă împinge-i drumul din cafenea şi grăbeşte-te înapoi la liniştea şi siguranţa ei mansarda. Dar ea s-a forţat să stea aşezată şi să zâmbească şi să dea din cap, jucând şarada.

Între ei s-a lăsat o tăcere de moment când a apărut chelnerul şi a stabilit A ceaşcă de cafea jos în faţă de Mireille, alunecând A mâzgălit Notă a preţului sub scrumiera din centrul mesei. domnule Leroux folosit cel oportunitate de cel sosire de cel cafea la mişcare cel Două ziare, vârându-le lejer în buzunarul paltonului care a fost drapată peste spate a scaunului său.

El privit a ei la fel de ea ales sus cel gros China ceaşcă şi a suflat cu prudenţă asupra conţinutului pentru a-l răci suficient pentru a lua o înghiţitură. The cafea nu a fost de asemenea rău – A mic apos dar nu excesiv viciat cu cel amărăciune de cicoare.

— Deci, eşti una dintre croitoresele lui Delavigne? Cum este lumea de mersul couture zilele astea? Am auzit că au fost acordate licenţe speciale tuturor marile case de modă pentru a le permite să continue comerţul. Se pare al nostru Prietenilor germani le place să-şi îmbrace soţiile şi amantele în cea mai bună franceză podoabe.'

El a vorbit uniform, tonul lui plăcut conversaţional, dar ea a detectat curentul subteran al dispreţului faţă de inamicul ocupant din cuvintele sale.

„Suntem mai ocupaţi ca niciodată”, a fost de acord ea. „Chiar şi cu două echipe în sus putere maximă, cu greu putem ţine pasul cu cererea. Fiecare bine îmbrăcat femeie în Paris încă vrea a ei nou costum şi a ei seară rochie pentru cel sezon. Şi este adevărat, chiar dacă guvernul raţionează mâncarea pe care o mâncăm şi combustibilul pentru a ne încălzi casele, a asigurat că nasturii şi împletitura nu sunt raţionalizat. Poate fi greu să obţineţi

suficient material uneori, iar preturi sunt exorbitante, desigur.'

domnule Leroux dădu din cap. 'Ce A bizar loc de joaca pentru cel germanii Parisul a devenit. În timp ce cetăţenii ei mor de foame şi îngheţă, cel mai nou locuitorii defilează cu modele de clasă mondială în cele mai fine ţesături, bând vinuri de epocă şi distrându-se la Moulin Rouge.'

Din nou, Mireille a fost surprinsă de faţada lui de equanimitate în timp ce vorbea; numai cel amărăciune de a lui cuvinte a dezminţit cel aer de placut social conversaţia cu care au fost livrate.

În timp ce sorbi din cafea răcoritoare, domnul Leroux i-a cerut o serie de întrebări despre *atelier* . Ce a implicat munca ei? Câţi croitorese au fost acolo? Şi câţi locuiau deasupra magazinului?

Când ea şi-a pus ceaşca goală înapoi pe farfuria ei, el întinse mâna peste el şi pune mâna lui peste a ei. Pentru observatorul ocazional, ar părea pur şi simplu ca a gest de intimitate romantică. — Îţi mulţumesc pentru ajutor, Mireille, spuse el. „Eu Mă întreb, ai putea fi interesat să ne ajuţi puţin mai mult? Deşi trebuie să vă avertizez, pericolele sunt foarte reale şi foarte grave.

Ea i-a zâmbit şi şi-a retras mâna de pe a lui, poza cu timid dreptate. „Eu dori la do toate acea eu poate sa la Ajutor, domnule.'

— Atunci s-ar putea să fie un alt rol pentru tine. Prietenul nostru comun, the vopsitor, voi lăsa tu stiu. Multumesc tu pentru venire astăzi, Mireille. Lua îngrijire.'

Ea a stat, împingând înapoi a ei scaun, adunare sus a ei palton şi sac. 'Tu de asemenea, domnule Leroux.

Când a părăsit cafeneaua, a aruncat o privire înapoi către omul cu nisip păr si cravată cu imprimeu paisley plătea Chelner.

Se ridică şi ridică din umeri pe pardesiu. Şi pur şi simplu putea să desluşească cel colţ de A pliat ziar, de abia vizibil, Unde aceasta proeminat din buzunarul.

⁂

În afara ferestrelor înalte ale camerei de cusut, cerul de decembrie luase pe cel la fel plictisitor gunmetal-gri culoare la fel de cel uniformele de cel nazist ocupanti, la fel de dacă aceasta, de asemenea, a avut s-a predat toate speranţă şi capitulat cu cel comandă nouă. Strălucirea becurilor de deasupra capului i se păru lui Claire la fel de strălucitoare ca reflectoarele care măturau întunericul pentru aeronavele aliate, ale căror raze putea fi văzută în depărtare dacă cineva s-ar uita din spatele panei care

acopereau noaptea ferestrele mansardei. Ea ţinea corsetul stacojiu rochie de seară din crêpe de Chine la care lucra puţin mai aproape de ea faţă în timp ce cusăturile se înceţoşeau şi înotau, ochii ei fiind încordaţi concentrare concentrată ore în şir. Era curent de aer pe scaunul ei de lângă fereastră, dar ea nu ar fi avea schimbate aceasta cu orice de cel alte croitorese pentru un scaun mai aproape de caloriferele din fontă de pe peretele îndepărtat. Ea Necesar cel uşoară la muncă de. Şi acestea calorifere nu a făcut-o da afară acea mult

căldură oricum în zilele noastre, deoarece cărbunele pentru cuptorul din subsol era aşa strict raţionale. De multe ori se stingea şi nu se relua zile în şir, deşi era întotdeauna suficient cărbune pentru a păstra şemineul în salon aprins asa de acea clientii ar fi cald suficient când ei a venit în pentru fitinguri.

Claire şi celelalte croitorese erau toate mai slabe acum, supravieţuind mai departe raţiile mizerabile la care trebuiau să stea la coadă în weekend. Dar, aruncând o privire în jurul mesei, ea şi-a dat seama că pe feţele lor se vedea doar unde luminile aruncă umbre întunecate sub pomeţii şi ochii înfundaţi. Corpurile lor arăta umflat, bine căptuşit sub hainele lor albe, iar pe unele dintre ele fetelor nasturii s-au încordat şi au căscat. În realitate, această iluzie s-a datorat straturi de haine pe care le purtau pentru a încerca să ţină departe de frig în timp ce stăteau la ele muncă în *atelier* .

Delavigne Couture a fost mai ocupat ca niciodată şi înainte de Crăciun se dovedea, dacă ceva, chiar mai agitat decât în anii dinaintea războiului. Parisul devenise o oază de evadare luxoasă în Europa sfâşiată de război şi germanii s-au adunat pentru a-şi cheltui plata pe mâncare, vin şi pe piaţa neagră proiectant halate pentru al lor neveste şi amante. Şi al lor bani a mers A mult acum, când cursul de schimb urcase la aproape douăzeci de franci la Reichsmark-ul.

Chiar şi femeile germane care fuseseră repartizate la Paris pentru a ajuta la alergare noua administraţie şi-ar putea permite să facă creaţii couture înşişi. Vânzătoarele din salon s-au referit cu uscător la ei drept „şoarecii gri” la spate, pentru că arătau atât de zbuciumaţi şi zdrobiţi în uniformele lor când veneau să-şi ia echipamentele.

Mademoiselle Vannier a părăsit încăperea pentru câteva minute pentru a merge să o ia un alt şurub din muselina subţire, nealbită, care a fost folosit pentru a face machete ale articolelor de îmbrăcăminte mai complexe. Odată ce fuseseră tăiate şi însăilat împreună, aceste *toiles* au fost apoi Luat în afară din nou şi folosit la fel de şabloane pentru a vă asigura că ţesăturile mai scumpe utilizate pentru finisat articolele de îmbrăcăminte au fost

tăiate cu precizie şi cu pierderi minime.

Luând avantaj de Mademoiselle a lui Vannier absenta, Claire alăturat în vorbăria şi bârfele cu celelalte croitorese din jurul mesei: una dintre s-a zvonit că modelele de la salon au luat-o cu un neamţ soldat şi părerile între fete erau împărţite. Unii au fost şocaţi şi dezgustat, dar alţii au întrebat ce ar fi trebuit să facă o fată? Cu atât de puţini francezi stânga acum acea orice apt de muncă masculi de lucru vârstă OMS a avut

supravieţuiţi până acum erau trimişi să lucreze în fabricile şi lagărele din Germania, tineri limba franceza femei au fost confruntat cu cel alegere de devenind vechi servitoare sau fiinţă rasfatat si rasfatat de către a bogat iubitor de german.

De sub gene, Claire se uită la Mireille pe scaunul de lângă a ei. Părea atât de îndepărtată zilele astea. Mireille nu s-a alăturat niciunei discuţii Mai mult, rămas studios concentrat pe a ei muncă. Ea a fost mereu preocupată acum, departe de prietena plină de viaţă şi iubitoare de distracţie pe care o avea fost înainte de Ocupaţie şi părea pierdută în gândurile ei cea mai mare parte timp. Se ţinea şi ea mai mult pentru ea, seara şi la sfârşit de săptămână, des dispărând fără să o invite pe Claire să vină. Şi nu avea rost punând întrebări, aflase Claire, în timp ce Mireille pur şi simplu îi zâmbea cu ochii tristi zâmbi şi clătină din cap, refuzând să răspundă. Poate chiar se juca la jocurile ei de „Rezistenţă”, aşa cum ameninţase că va face când a venit prima dată înapoi la Paris, dar Claire nu putea să vadă la ce bun pământesc de genul ăsta lucru ar putea face. Totuşi, dacă Mireille ar fi vrut să fie toată mantia şi pumnalul şi să-şi ţină compania atunci aşa să fie.

Dar lui Claire îi era dor de prietenia pe care o împărtăşiseră cândva. Au fost doar Două alte fetelor dormit în cel camere de mai sus cel magazin la cel moment şi ei au fost în cel alte echipă de croitorese, asa de ei îngrijit la exclude Claire din al lor sfârşit de săptămână iesiri, probabil presupunând acea ea ar fi fi petrecând timpul cu Mireille.

Claire a tăiat un fir şi a netezit materialul stacojiu, savurând vicariu sens de luxos. A ei degete, aspru cu rece şi muncă, prins uşor pe crêpe.

Frecându-şi degetul mare de pielea crăpată a vârfurilor degetelor, senzaţia a transportat-o pe Claire înapoi în anii petrecuţi când a crescut în Port Meilhon. După ce mama ei murise de pneumonie, cauzată de umezeală şi frig şi epuizare, lăsându-i singurei ei fiice un degetar de argint şi o pernuţă umplută cu zaţ de cafea, de care fusese responsabilă Claire încleştând şosetele şi reparând hainele tatălui ei şi ale celor patru fraţi mai mari. Ace şi ace aveau

să ruginească repede în aerul mării şi ea trebuia să facă asta pauză des la freca lor jos cu şmirghel hârtie la Stop lor devenind tocită şi pătând ţesătura cămăşilor tatălui şi fraţilor ei cu mici urme maro ca nişte picături de sânge uscate. Cum stătuse la ea cusând lângă ochi în bucătăria cabanei care fusese ea acasă, degetele ei crăpate se deschid pe alocuri cu fisuri dureroase, a Linişte determinare a avut crescut în a ei: a ei a mamei moştenire de ace

iar ace aveau să devină paşaportul ei de acolo. Era tot ce avea. Ea ar utilizare aceasta la Schimbare a ei cale, refuzând la urma în a ei a mamei paşi. În loc ca durerea ei de pierderea mamei ei să se diminueze în timp, gândul la mormântul din curtea bisericii sus pe deal devenise mai mult decât Claire putea suporta. Ea a preferat să se gândească în schimb la posibilitatea unui viaţă în altă parte umplut cu eleganţă şi rafinament. Şi asa de ea a avut concentrat să-şi facă cusăturile mai mici şi mai îngrijite, coase rapid dar meticulos.

Dorul ei de lucruri frumoase era o formă de evadare din partea lui Claire creştere aspră şi gata într-o cabană plină de bărbaţi care îşi petreceau zilele luptă cu creele din strânsoarea apelor reci ale Atlanticului. Când tatăl ei iar fraţii erau plecaţi în bărci, ea s-a oferit să ia în reparaţii pentru ea vecinii satului, taxându-i câţiva *sous* o dată, economisind monedele într-un ciorap vechi îndesat în fundul coşului ei de reparat. Încet, ciorap a devenit mai greu, degetul de la picior s-a îngreunat pe măsură ce monedele se acumulau. Şi apoi într-o zi şi-a numărat banii şi a descoperit că are suficient pentru bilet de tren spre Paris.

A ei Tată a avut abia a reactionat când ea spuse -l ea a fost plecând. Ea bănuia că ar fi mai mult o uşurare pentru el decât orice altceva – unul mai puţină gură de hrănit. Şi Claire a simţit, de asemenea, că îşi amintea din ce în ce mai mult el despre soţia sa moartă, mama ei, o amintire care probabil i-a înjunghiat-o pe a lui inima cu vinovăţie de fiecare dată când se uita la ea. Trebuie să ştie că acesta a fost nu loc unde ea să trăiască, aşa că, îşi spuse ea, nu o putea învinovăţi dorind să plece. O condusese la gară la Quimper şi îi dăduse un bătut ursuz pe umăr în timp ce trenul intra, ridicându-şi geanta şi dându-i-o odată ce urcase treptele în trăsură, care a fost o binecuvântare pe cât s-ar fi putut aştepta.

Lăsând deoparte corsetul rochiei roşii de seară, oftă. Bine, ajunsese la Paris, doar ca războiul să interfereze cu planurile ei pentru o viaţă mai bună. Încă îşi petrecea zilele aplecată asupra meticulozităţii ei cusături, încă mai era îngheţat de frig în cea mai mare parte a timpului şi îi era

mai foame decât fusese vreodată acasă.

Ea a fost a depasi de A de moment val de autocompatimire şi dor de casă la gândul la familia pe care o lăsase în urmă în Port Meilhon. Şi-a imaginat zâmbetele vesele ale fraţilor ei când veneau acasă la cabană pe chei: Théo şi-a ciufulit părul şi Jean-Paul ridicând capacul oală de *Fotriade* ea ar fi pregătit pentru al lor cină la a strecura A gust de cel

tocană de peşte delicioasă, în timp ce Luc şi Marc şi-au scos cizmele din faţă uşă. Oare cămăşile lor au rămas nereparate acum că ea nu era acolo, şi lor şosete neîntrecătoare? Îi era dor de sunetul râsului şi blândul lor tachinarea, precum şi asigurarea liniştită a prezenţei tatălui ei în timp ce acesta stătea în el fotoliul lui îmbinând o frânghie sau descurcând o lungime de sfoară. A fost amuzant, îşi spuse ea, cum, în loc să se simtă prea aglomerată când erau toţi în căsuţă micuţă împreună, camera se simţise întotdeauna prea mare şi goală când ei au fost departe.

Ea a dat din umeri de la sentiment, spunându-şi acea tăvălire în autocompătimire nu a fost mergând la Ajutor oricine. La fel de ea blocat a ei ac cu grija înapoi în a ei pernuţa mamei, şi-a amintit cât de departe ajunsese, în ciuda faptului că greutăţi. Oraşul era încă un loc de oportunităţi infinite în comparaţie cu pescuit sat în Bretania. Ea doar Necesar la face cel efort, la obţine afară A pic cu atât mai mult că acele oportunităţi putea să o găsească.

Harriet

A mai avut loc un atac terorist. Oraşul este uluit de şoc şi titlurile îşi ţipă angoasa în întreaga lume. Parisul se clatina deja de la atacul brutal asupra personalului de la birourile *Charlie Hebdo* din ianuarie şi acum, oameni înarmaţi au ucis aproape o sută de spectatori la Bataclan Teatru, ţinând ostatici ore în şir un grup de supravieţuitori înaintea francezilor poliţia ar putea pune capăt asediului. Rapoartele aflu despre vieţi luate, vieţi modificate în moduri de neimaginat, acte de brutalitate revoltătoare. Sunt greu de citit, dar imposibil să nu.

Ma suna tata. — Eşti sigur că eşti în siguranţă? De ce nu vii acasă? el intreaba.

eu încerca la linişti -l acea Sunt cu siguranţă la fel de sigur Aici la fel de eu ar fi oriunde, chiar dacă mă simt rău de anxietate de fiecare dată când merg pe jos stradă. Ale mele inima dureri pentru cel victime la fel de al lor povestiri vino afară. Cel mai de erau tineri, cam de aceeaşi vârstă cu Simone şi cu mine. Dar încercăm să rămânem concentrat pe munca noastră; cerinţele neîncetate ale locului de muncă ne obligă pe toţi să continuă.

Din nouă la cinci, cel birou este ocupat cu cel tăcut zumzet de conversaţiile şi ciripitul discret al telefoanelor. o iau pe rand cu Simone la om de la receptie si simt greutatea responsabilitatii de fiind cel primul punct de a lua legatura pentru Agenţia a lui Guillemet clientii. The companie Mai fi relativ mic dar aceasta pumnii de mai sus este greutate, numărând printre clientela sa câţiva designeri în devenire, un lux marca de accesorii şi o nouă companie de eco-cosmetice. Desigur, cu cât este mai mare

Modă case avea al lor proprii în casă relatii cu publicul echipe, dar Florenţa are sculptate o nişă pentru ea însăşi în lumea descurajantă a couturii pariziene. Ea are un talent pentru observarea promiţătoare nou talent şi găsirea creativ moduri la promova cel nou copii pe cel Modă bloc. Peste cel ani, ea are câştigat

respectul colegilor săi şi a dezvoltat o reţea de contacte de invidiat. Asa de, pe măsură ce zilele trec, nu este nemaiauzit să mă trezesc făcând mici- vorbi cu A fost super model OMS este în curs de dezvoltare a ei proprii linia de costume de baie, sau editorul de modă al unei reviste lucioase, sau un tânăr nervos designer de pantofi şi muza lui care poartă o salopetă strânsă, accesorizată cu o pereche dintre cele mai vertiginoase platforme pe care le-am văzut vreodată, care sunt împodobită cu ananas aurii.

Florence îmi oferă, de asemenea, oportunităţi de a lucra alături de cont manageri şi sunt exagerat de mândru de primul comunicat de presă la care ajut compila. Este pentru lansarea celei mai recente colecţii a designerului de pantofi, care va fi prezentat la Săptămâna Modei de la Paris peste două săptămâni, iar managerul de cont îmi arată lista de destinatari şi îmi cere să o trimit. Pe măsură ce fac asta, îmi vine o idee.

'Face oricine în cel Regatul Unit stiu despre acest baieti desene? eu cere.

'Nu încă. Ne este greu să pătrundem în această piaţă, aşa că ne concentrăm la Paris mai întâi.

'Dacă eu au fost la Traduceţi cel presa eliberare şi trimite aceasta la A cuplu de cumpărători de la unele dintre punctele de desfacere din Londra mai atrăgătoare, ar fi în regulă?

Managerul de cont ridică din umeri. 'Simte-te liber. Nu avem nimic de pierdut şi poate aceasta ar fi A bun cale la ÎNCEPE la ecartament interes peste cel Canal.'

Aşa că am redactat un e-mail introductiv şi ataşez versiunea tradusă. După Săpând puţin şi dând mai multe telefoane, vin cu câteva Contacte Londra şi apoi, cu aprobarea Florenţei şi a contului administrator, Apas pe trimite.

Simone este impresionată. „Primul tău comunicat de presă! Trebuie să sărbătorim asta seară. Ştiu un bar grozav la care putem merge. În seara asta e muzică live şi vor fi şi unii dintre prietenii mei. Am învăţat deja cât de mult ea iubeşte muzica ei; ea o are mereu jucând în apartament şi de obicei este înfundat in to o pereche a căştilor când ea este afară şi despre.

Şi aşa că în noaptea aceea ne îndreptăm, traversând râul şi îndreptându-ne către Marais district cu este îngust străzi şi ascuns pătrate. The politie prezenţă este chiar Mai mult evident decât ca de obicei, cu puternic armat ofiţeri patrulând nodurile mai aglomerate. Este o privelişte liniştitoare, chiar dacă face inima mi se bate cu sentimentul de frică care pândeşte chiar sub furnirul oraşului lumini si trafic fumuri. Simone mă conduce trecut muzeul Picasso şi apoi

noi raţă în A bar. Un acustic duo Joaca pe A mic etapă la unu Sfârşit de cel încăpere aglomerată peste zumzetul de vorbărie şi râsete care se revarsă în jurul lor. a Simonei prieteni val S.U.A peste la cel pereche de Mese au tras împreună şi găsi scaune pentru S.U.A asa de acea noi poate sa stoarce în de asemenea, adăugând al nostru proprii băuturi la cel dezordine de ochelari şi sticle. The muzicieni sunt bun – într-adevăr bun, în fapt. Şi eu ÎNCEPE la Relaxaţi-vă şi bucură-te cel setare şi cel companie. a Simonei prieteni sunt A creativ buchet şi ei include A Galerie proprietar, A designer, un actriţă, A sunet inginer şi la cel mai puţin Două muzicieni. eu ghici este a Simonei dragoste de muzică acea are cimentat niste de aceste prietenii. Sunt uimit la Cum uşor aceasta este la simt A parte de acest grup de tineri parizieni. eu nu făcut orice foarte închide prieteni la şcoală sau la universitate şi eu realiza acum acea eu nu simţit eu montate în oriunde la toate într-adevăr. Poate acea sentiment tulpinat din cel sens de nu apartenenta la Acasă cu Ale mele Tată şi mama vitrega. Poate acea subminat Ale mele încredere de Ale mele loc în cel lume. Pentru cel mai de Ale mele viaţă, eu avea locuit în A fel de Nu al bărbatului teren Unde singurătate are fost un Mai uşor opţiune decât încercând la potrivi în. eu mereu simţit acea Acolo a fost A distanţă între pe mine şi Ale mele colegii OMS nu a avut a avut la a se prezenta, frecventa al lor proprii a tatălui nuntă la cineva nou, pe scurt urmat de al lor proprii a mamei înmormântare. Aici, în acest companie de străini, eu nu simt acea eu avea la explica acea eu a avut fost toate Ale mele mamă a avut stânga şi acea eu nu reuşise să fie suficient pentru a o face să-şi dorească să rămână în această lume.

Inginerul de sunet, care se prezintă drept Thierry, aduce altul o serie de băuturi şi o împinge pe Simone să se mişte în sus, ca să-şi poată trage scaunul între noi.

Îmi pune întrebări despre cum îmi găsesc locul de muncă şi cum îmi place fiind la Paris, şi îl întreb despre munca lui, care îl duce la concerte la diferite locaţii din oraş. Stau de vorbă, simţindu-mă mai încrezător vorbitor

limba franceza acum, şi găsi eu insumi relaxant şi bucurându-se a lui companie.

La început, conversaţia dintre prieteni este uşoară şi plină de viaţă zâmbete şi râsete, dar apoi, inevitabil, discuţia se îndreaptă spre teroarea Bataclan atac. Starea de spirit din jurul mesei devine imediat sumbră şi văd trauma scrisă pe chipurile Simonei şi ale prietenilor ei ca fiind încă brute durerea pe care actul terorist a aruncat-o asupra oraşului ne cuprinde din nou pe toţi. The Bataclan nu este departe de locul unde stăm noi, iar Thierry îmi spune că el cunoştea echipa de sunet care lucra în noaptea aceea. Dintr-o dată se simte foarte închide la Acasă. La fel de eu asculta la a lui cuvinte, eu ceas cel linii de durere acea a tăia adânc în a lui faţă, transformare a lui comod expresie în A masca

de durere. Prietenii lui au ieşit şi au ajutat la obţinerea trupei şi a câţiva membri ai publicul în siguranţă, dar brutalitatea actului şi gândul la multe vieţi tinere pierdute sau modificate pentru totdeauna prin răni îngrozitoare, ambele mental şi fizic, au schimbat modul în care oamenii îşi văd oraşul. Doar sub la suprafaţă se pare că frica şi neîncrederea pândesc peste tot.

— Îţi faci vreodată griji, când lucrezi, că aşa ceva ţi s-ar putea întâmpla? Il intreb.

Thierry ridică din umeri. 'Desigur. Dar ce putem face? Nu poţi lăsa teroarea victorie. Aceasta devine toate cel Mai mult important la a rezista cel îndemn la da în la frică.'

Îmi alăpt băutura, gândindu-mă la cuvintele lui. Aud în ele ecoul Declaraţia de rezistenţă a lui Mireille şi afirmaţia ei că depinde de oamenii obişnuiţi să decidă cum va fi trăită viaţa.

„Chiar şi vin într-un bar vineri seara pentru a asculta câteva muzică pe o nouă semnificaţie pentru noi în aceste zile.' El zâmbeşte şi tristeţea din a lui ochii întunecaţi este înlocuit de o sclipire de rebeliune. „Nu suntem aici doar pentru a ne bucura noi insine. Suntem aici pentru a ne asigura că libertatea de a ne trăi viaţa nu poate fi luat de la noi. Suntem aici pentru fiecare dintre acei oameni care au fost ucis în noaptea aceea.

Thierry vrea să audă ce cred eu când mă întreabă despre impactul atacurile avute peste Canal în Marea Britanie şi cum ne-am descurcat atrocităţi teroriste pe propriul nostru pământ.

„Tatăl meu era deja îngrijorat că voi veni la Paris”, recunosc. — Nu că Londra ar fi lipsită de pericolele ei. După atacurile de la *Charlie Hebdo* , Tata se străduise din răsputeri să mă convingă să nu iau slujba, până la ultimul minut. La acea vreme, îmi dispărusem interferenţa lui şi o renunţam ca pe alta exemplu al distanţei dintre noi – nu putea el *să vadă* cât de important este asta oportunitatea a fost pentru mine? Oare nu a înţeles cât de puternic este dorul de a concediul a fost în mine? Dar acum îmi dau seama cât de îngrijorat trebuie să fi fost. Din această perspectivă, pot vedea că faptul că el nu a vrut să plec era poate mai mult de-a face cu dragostea decât cu lipsa de

înţelegere. Pentru o moment, eu domnisoara l. eu face A mental Notă la încerca la apel -l din nou Mâine, cu toate că iad probabil fi de asemenea ocupat la vorbi, la fel de ca de obicei, afară la cumpărături cu mama mea vitregă sau conducând fetele la dansul lor de weekend cursuri şi petreceri de pijamă.

Thierry şi cu mine vorbim mai departe, seara târziu, mult după muzicieni şi-au terminat setul şi ni s-au alăturat la masă, iar la sfârşitul ei simt că a apropiere la Simone şi a ei prieteni acea este A nou senzaţie pentru pe mine. Încet eu

Mă trezesc că las garda jos, reticenţa mea obişnuită dezgheţându-mă, ca – în mod provizoriu
– Încep să permit gândurilor şi sentimentelor mele să se arate.

Se pare că, într-o limbă nouă şi într-un oraş în care sunt în mod natural un străin, îmi este mai uşor să fiu eu însumi. Poate că, aici, la Paris, pot începe devin persoana care vreau să fiu, bucurându-mă de eliberarea unui nou început aduce.

Apoi îmi trece un alt gând: poate chiar asta este Claire simţit de asemenea, cu toţi aceşti ani în urmă.

1940

Atelierul *s* -a închis devreme în Ajunul Crăciunului odată ce ultimii câţiva clienţi au avut fost primit în cel salon, venire la colectarea ultimul minut comisioane care au fost necesare pentru *seri* şi evenimentele din perioada sărbătorilor.

Mademoiselle Vannier chiar a reuşit A cu buzele strânse zâmbet la fel de ea a înmânat pachetele de salariu croitoreselor. — Domnul Delavigne are a întrebat pe mine la spune tu acea el este mulţumit cu ta muncă. Aceasta are fost unu de cele mai de succes sezoane ale noastre de până acum, aşa că mi-a cerut, cel mai generos, să o fac acordaţi fiecăruia dintre voi o mică consideraţie suplimentară în semn de recunoaştere a dvs eforturi şi loialitatea ta.

Fetele au schimbat priviri piese. Era de notorietate că una dintre *vânzători* părăsise salonul cu doar o săptămână în urmă, luând-o cu ea echipa de asistenţi şi cărţica ei neagră cu măsurătorile şi a lua legatura Detalii de toate de a ei clientii. Zvon a avut aceasta acea ea a avut fost braconat de unu de cel alte couture case, şi unu de cel croitorese a avut chiar îndrăznit la murmur acea A anumit „Coco”, OMS a avut cultivat legături speciale cu ocupanţii germani, se ştia că era în căutare pentru personal acum că afacerea ei era făcând asta deosebit de bine.

Croitoresele vorbeau entuziasmate în timp ce îşi agăţau hainele albe şi a tras eşarfe şi mănuşi. Claire le aruncă o privire invidioasă în timp ce ea împingere a ei a plati pachet în cel buzunar de a ei fusta; cel mai de lor a avut case pentru a merge la şi familiile cu care să împartă cina *Réveillon de Noël de diseară* , nr indiferent cât de

frugal s-ar putea dovedi a fi un sărbătoare anul acesta, stând treaz să vedem în Crăciun Zi împreună. Ea, pe cel alte mână, a avut numai a ei Trei însoţitori în cel la etaj apartament şi un neapetisant meniul de supă de legume – care avea gust mai ales de napi – şi nişte pâine uscată la abia astept sa.

În camera ei răcoroasă de la etaj, a luat banii din pachetul ei de plată, cu grija socoteală afară ce ea ar nevoie pentru cel venire săptămână şi depozitând restul în siguranţă în cutia pe care o ţinea sub saltea. The morman de bancnote – economiile ei de o viaţă şi paşaportul ei pentru viaţa pe care şi-a dorit-o pentru – creştea încet dar constant.

Apoi, din sertarul de lângă patul ei, a luat un pachet mic înfăşurat în hârtie maro şi a mers pe coridor să bată în uşă dormitorul lui Mireille. Nu a fost nici un răspuns, însă, şi când a bătut iarăşi puţin mai tare uşa se deschise pentru a dezvălui doar patul îngrijit Unde a lui Mireille cusut lucrurile stau în A grămadă mică, în grabă aruncat.

Claire aruncă o privire în jur. Haina de exterior a lui Mireille, care de obicei atârna spatele uşii, lipsea. Trebuie să fi ieşit din nou direct la să întâlnească pe oricine ar fi întâlnit de obicei şi să facă orice era de obicei făcut. Chiar pe Crăciun Ajun. Asa de aceasta a fost clar departe Mai mult important la a ei decât cheltuire timp cu a ei prieteni. Claire a oftat şi a ezitat, apoi a pus pachetul de hârtie maro pe perna lui Mireille şi s-a întors să plece, cu grija trăgând de uşă închis în spatele ei.

Ceilalţi doi colegi de apartament au sosit atunci, râzând şi bârfind. Când au văzut-o pe Claire s-au oprit. 'De ce atât de descurajat? Are Mireille te-a părăsit? Nu ne spune că eşti singur pentru *Le Réveillon* ? Au aruncat o privire unul la altul şi dădu din cap. — Hai, Claire, nu te putem lăsa aici. A te alatura S.U.A! Ieşim să găsim distracţie. Pune-ţi pantofii de dans şi vino împreună! Vei nu întâlni oricine, stând mularea sus Aici în cel pod.'

Şi aşa a fost că Claire, după doar o clipă de ezitare, a tras scoase din nou de sub saltea, deschise capacul, scoase câteva de a ei cu grija salvat salariile şi găsite se fiind măturat de-a lungul cel pavajul Rue de Rivoli într-un val de veseli, care abia observat cel roşu, alb şi negru steaguri acea agitat împotriva cel înstelat cer în vântul amar care năvăli şi se învârtea pe bulevardul larg.

Mireille grăbit prin cel îngust străzi de cel Marais şi

oprit în faţă de A magazin fereastră, la fel de ea ar fi fost antrenat la do, realizarea sigur Nu unu o urmărea. Semnul alb ataşat la uşă ieşea în evidenţă împotriva jaluzelelor coborâte: sub noua conducere, a declarat, Prin ordin al Administraţiei. Aceste anunţuri apăreau mai mult şi Mai mult des în magazin uşile şi ferestre, in mod deosebit în acest *cartier* de

oraşul. Erau afaceri care fuseseră anterior deţinute de evrei negustorie. Dar acum proprietarii lor plecaseră – au apărut familii întregi din casele lor şi trimişi în lagăre de deportare în altă parte din oraş suburbii înainte de a fi transportat mai departe către numai-Dumnezeu-ştia-unde. The afacerilor a avut fost însuşit de cel Autorităţile şi 'realocat', de obicei colaboratorilor sau celor care obţinuseră aprobarea administraţie denunţându-şi vecinii sau trădându-i pe fostii lor angajatori care odinioară erau proprietarii unor magazine ca acesta.

Scufundare a ei cap la a se sprijini în cel nordic vânt, Mireille întors pe o stradă laterală mică şi bătu în uşa casei de siguranţă. Trei rapid, Linişte robinete. Apoi A pauză şi Două Mai mult. The uşă deschis A puţini centimetri şi ea s-a strecurat înăuntru.

Domnul şi doamna Arnaud – habar nu avea dacă era aşa al lor real Nume – a avut fost niste de cel original membrii de cel reţea cu care fusese pusă în legătură cu ea de către vopsitor şi nu era prima dată fusese trimisă la ei acasă să predea sau să ia un „prieten” care avea nevoie de o loc sigur pentru o noapte sau două, sau pentru a fi însoţit prin oraş şi livrat în siguranţă în mâinile următorului *trecător* din reţea. Ea a fost conştienţi că au existat şi alte grupuri care funcţionează în oraş, care îi ajută pe cei din trebuie să treacă pe sub nasul armatei de ocupaţie şi să fie înlăturat la Siguranţă. O singura data, în A ultimul minut Schimbare de planuri, ea ar fi fost a întrebat la însoţeşte un tânăr să prindă un tren de la Gare Saint-Lazare, aşa că ea ştiam că unii oameni trebuie să iasă prin Brittany. Dar mai des ea punctul de întâlnire ar fi la Issy sau Billancourt, sau spre Versailles, şi sunetul distinctiv al unui accent de sud-vest pe buzele verigii următoare în lanţ avea să o liniştească că ultimul ei „prieten” i se transmitea bun mâinile în Ordin la face cel lung şi anevoios călătorie la libertate peste Pirinei. Ea se întreba adesea dacă le va urma drumul ei oriunde lângă casa ei.

În seara asta, mai ales, a simţit un puf de dor pentru familia ei, imaginându-şi ei în casa morii de pe râu, sub acelaşi cer îngheţat de stele. A ei mama ar fi în bucătărie, pregătind o cină specială de Ajunul Crăciunului din orice

provizii reuşise să adune. Poate ea sora, Eliane, ar fi stând Acolo de asemenea, în cel căldură de cel vechi fier rază, sărind copilul Blanche pe genunchi. Tatăl şi fratele ei ar fi făcut-o treci pe uşă, înapoi de la livrarea ultimilor câţiva saci de făină la

magazine şi brutării locale, iar tatăl ei o lua pe Blanche şi se leagăna a ei rundă, făcând-o chicoti şi bate din palme a ei mâini dolofane împreună.

Mireille înghiţi nodul de dor de casă care se întărise în ea gât la acest imagine. Cum ea ratat lor toate. Ea ar avea dat orice să fie acolo în bucătărie, împărţind o masă frugală bogat condimentată cu dragoste. Şi apoi, întinsă în patul ei, în camera în care ea şi Eliane împărtăşite, ei schimbau secrete şoptite. Cât de mult dorea să aibă cineva în care să te încrezi.

Dar acesta era un lux pe care nu şi-l putea permite. Ea s-a forţat să se aseze deoparte a ei gânduri de Acasă şi se concentreze in schimb pe a ei instrucţiuni pentru de diseară sarcină.

Sub acoperirea petrecerilor din Ajunul Crăciunului, care sper să fie oferind o binevenită distragere a atenţiei acelor soldaţi suficient de nefericiţi au fost desemnate sarcini de pază în perioada sărbătorilor, doamnă Arnaud a explicat că Mireille urma să însoţească un bărbat la Pont de Sèvres, unde aveau să fie întâmpinaţi de Christiane, o *pasageră* cu care a avut Mireille a lucrat înainte, iar ea îl va duce la următoarea casă sigură de-a lungul traseu.

— Dar va trebui să lucrezi repede în seara asta, Mireille, madame Arnaud avertizat. — Metroul va fi aglomerat, cu puţine trenuri în circulaţie, şi tu trebuie să te întâlneşti cu Christiane la timp pentru a te întoarce acasă înainte staţionarea. Chiar şi de Crăciun, nu ar fi înţelept să fii ridicat de către germani.'

Mireille dădu din cap. Ea a înţeles prea bine riscurile. Ea a fost a avertizat că, dacă este ridicată şi interogată, ar trebui să încerce să nu o facă divulgă orice informaţie în primele douăzeci şi patru de ore pentru a le da pe ceilalţi timpul reţelei să-şi acopere urmele şi să se împrăştie. Dar era şi ea conştientă a unora dintre metodele de tortură pe care naziştii le-au folosit pentru a încerca să obţină asta informaţie afară de orice bănuit membrii de cel Rezistenţă şi un frica nerostită era înfiptă adânc în ea. Dacă s-ar fi ajuns la asta, ar fi făcut-o puterea de a suporta un astfel de tratament?

Nimic din toate astea nu plictiseşte să ne gândim

acum; ea trebuia concentraţi-vă pe deplin asupra sarcinii pe care o aveţi în mână. Chiar şi cea mai mică teamă sau distragere a atenţiei ar putea să le dea departe sau să însemne că a uitat să ţină garda la unele crucial moment. unu nu ştia ce ar fi întâlnite ro traseu la duce în siguranţă „prietenul” ei la destinaţie.

'Nivel de Limba franceza?' ea a întrebat doamna Arnaud, referindu-se la cel străin pentru care era pe cale să-şi rişte viaţa.

Doamna Arnaud clătină din cap. — Aproape niciunul, şi un accent aşa groaznic l-ar da departe într-o clipă. O altă complicaţie - el este rănit a lui picior. Asa de vei nevoie la da -l niste a sustine dacă tu avea la mergeţi pe orice distanţă.

A rău aterizare pe parcursul A paraşuta a sari, poate, Mireille gând. Acesta nu va fi primul aviator străin pe care îl ajutase să evadeze. Sau poate că acest bărbat tocmai făcuse o călătorie lungă şi înspăimântătoare, fugind de frica lui viata din cauza religiei sale. Sau politica lui. Sau pur şi simplu din cauza unor meschine ceartă cu un vecin care a dus la un denunţ amar. Cine stia? Ea nu a întrebat, pentru că dacă se întâmplă să fie prinsă, cu cât ştia mai puţin, cel mai bine.

Bărbatul a apărut dintr-o cameră spre spatele casei, îmbrăcat într-un pardesiu gros. El şchiopăta şi domnul Arnaud, care îl urma el, întinse o mână de ajutor pentru a sprijini cotul bărbatului când venea coborând cele două trepte de pe hol până la intrarea în care stătea Mireille aşteptare. Pielea bărbatului avea o nuanţă cenuşie şi, deşi a încercat să o ascundă, ea văzu că tresări de durere când călca pe piciorul rănit. Domnul Arnaud îi întinse o pălărie Homburg. Şi Mireille nu s-a putut ajuta observând că pălăria era gri şi că avea o bandă verde, la fel ca şi cea purtat de bărbatul care lăsase ziarul pe ceea ce simţise prima ei misiune corectă, în ziua în care îl întâlnise pentru prima dată pe domnul Leroux.

"Vino", ea şoptit în Engleză. 'Noi trebuie sa fi merge.'

The om dădu din cap şi apoi întors la doamna Arnaud, strângând ambii a ei mâinile în a lui. ' *MerFi* , doamnă, A mie Mulţumiri, tu sunt asa de foarte *gentile* . . .' S-a împiedicat de cuvinte şi de vocalele turtite ale englezei sale accentul le făcu pe ambele femei să tresară.

Un lucru era sigur: ea ar trebui să vorbească dacă ar fi fost s-au oprit şi le-au cerut actele. Fusese informată despre identitatea lui falsă şi ea ştia că va avea o carte de identitate băgată în buzunarul hainei, procurat de cine-ştie-

unde, a se potrivi povestea ei.

În timp ce mergeau braţ la braţ prin Marais, arătând ca un tânăr ieşit la câteva băuturi pentru a sărbători *Le Réveillon* , ea a încercat să ajungă arăta firesc, de parcă ar fi susţinut-o mai degrabă decât invers. Ea şi-a planificat traseul. Ar trebui să încerce să folosească metroul cât de departe posibil la minimiza a lui mers pe jos. La cel la fel timp, ea ştia ea ar

trebuie să evitaţi staţiile mai aglomerate precum cea de la Place de la Bastille, care ar fi aglomerat şi ar fi mai probabil să aibă paznici de serviciu verificarea actelor.

Ea ghidat cel om prin cel străzi, realizarea cel ocazional remarcă încurajatoare pentru el, deşi ea habar nu avea cât de mult din ceea ce ea a spus că poate înţelege. Dar pe măsură ce se apropiau de metroul Saint-Paul gară, a fost îngrozită să vadă doi gardieni germani stând în afara Intrare. ei a avut oprit A om şi au fost strigând la -l la mână peste hârtiile lui în timp ce bâjbâia în cutia ataşată încercând să le găsească.

Gândindu-se repede, Mireille şi-a condus „prietenul” pe Rue de Rivoli. Aceasta ar fi mai bine să ne amestecăm cu mulţimile care caută plăcerea şi să trecem la o alta Stop pe cel Metroul. ei au fost zbuciumat şi împins de A mare de Merrymakers şi omul a gâfâit când cineva s-a împiedicat de el, durerea realizarea aproape piciorul lui Ceda.

— Ţine-mă strâns, mormăi Mireille la ureche, înfăşându-şi un braţ în jurul taliei lui. Cu ceva noroc, ar arăta ca un alt petrecăreţ care băuse prea mult Ricard, a cărui iubită încerca să-l prindă acasă la pat. S-au clătinat aşa, într-un fel, pe lângă Hôtel de Ville unde încă mai mulţi naziști verificau actele. Până acum bărbatul era transpirand de durerea de la piciorul ranit si Mireille se chinuia ajută-l să rămână drept. Ar trebui să riște chiar şi la Châtelet deşi aceasta a fost unu de cel cel mai ocupat statii pe cel linia. Les Halles, cel piaţa angro care circula aproape de staţia de metrou, era cunoscută ca a hotspot pentru negru piaţă activitate, cu toate că acest de obicei însemna acea cel Era mai probabil ca germanii să facă cumpărături acolo decât să verifice documentele. Ea a trimis o rugăciune tăcută oricui ar putea asculta asta, de Crăciun Eve, soldaţii ar fi mai interesaţi să pună mâna pe un pic friptură în plus sau câteva stridii decât la oprirea unui cuplu epuizat care erau wending al lor mod obosit Acasă, deci evident cel mai rau pentru purta.

Au alunecat, neobservaţi, pe lângă un grup de soldaţi gălăgioşi care erau şi ei ocupat să fluieră şi să cheme pisici la un grup de fete îmbrăcate pentru o seară asupra oraşului

să fie atent la orice altceva. Când au izbucnit strigăte şi un fluier a sunat strident, Mireille aproape că a îngheţat în panică, dar s-a forţat la a pastra pe in miscare, conducere cel om către cel scară care LED jos Spre peroane. Permiţându-şi o privire rapidă înapoi, a văzut că, din fericire, ţinta atenţiei poliţiei a fost un hoţ de buzunare. În confuzie, ea imaginat acea ea auzit cineva chemând a ei Nume, dar în

acea mulţime ar fi putut fi îndreptată către oricine şi aşa a continuat, conştient al gâfâiturile omului de durere la fiecare treapta în jos.

În lumina slabă de pe platformă, faţa lui părea mai gri ca niciodată şi era îngrijorată că ar putea fi pe cale să leşine. Dacă ar fi făcut-o, ar fi făcut ei în centrul atenţiei tuturor şi acesta era ultimul lucru pe care îl au dorit. Ea ridică privirea spre el îngrijorată şi el îi zâmbi. Ea a zâmbit înapoi, liniştit. Ei ar reuşi. Vedea că era un luptător, asta om, hotărât să continue. Ar face orice era nevoie pentru a scăpa. The cel mai rău a fost peste acum. Ea calculat cel călătorie . . . ei doar a avut la urcaţi în următorul tren pentru a veni şi apoi schimbaţi la linia nouă, cât timp la fel de cel statie la Rond-Point a fost deschis astă seară, care ar lua lor toate drumul spre Pont de Sèvres . . .

În cele din urmă, un tren a intrat în gară şi a coborât un val de pasageri. Cu o hotărâre sumbră, Mireille şi-a dat drumul cu cotul, trăgându-l pe bărbat în spatele ei şi apoi împingându-l spre una dintre banchetele duble. Dupa cum uşile s-au închis şi trenul s-a îndepărtat de peron, bărbatul lângă a ei închis a lui ochii si odihnit împotriva ea, respirând A oftat liniştit de relief.

Deasupra pământului, în mulţimile care se freamănau în jurul barurilor şi restaurantelor din Les Halles, Claire rămase nemişcată o clipă. Asta a fost cu adevărat Mireille ea tocmai văzuse, împletită în braţele acelui bărbat ca scara către metrou le-ai înghiţit? Atât de intenţionată asupra iubitului ei secret, încât nici măcar nu o făcuse a observat când Claire a sunat-o când trecuseră pe lângă câţiva metri înăuntru în faţa ei. Deci ăsta a fost jocul ei, nu-i aşa? Un prieten, care nici măcar nu putea fi deranjat să se încreadă în ea. Darămite să o includă în ieşirile lor şi poate cere-l să o prezinte unui prieten de-al lui . . . *Ei bine, tu Fertainly învăţa cine esti prieteni adevăraţi sunt,* ea credea.

Şi cu acea ea întors departe şi urmat cel Două alte fetelor în barul, unde soldaţii în uniforme gri stăteau la mese mici, pe atenţie pentru frumos limba franceza fetelor la petrece al lor bani pe şi Ajutor lor a uita cât de

departe de casă erau în Ajunul Crăciunului.

Harriet

Unul dintre lucrurile de pe primul loc pe lista mea de lucruri de făcut de la sosirea mea la Paris a fost am fost să vizitez Palais Galliera, muzeul propriu al oraşului dedicat Modă. Am văzut poze cu ea, dar nimic nu m-a pregătit pentru falca... scăpat de frumuseţea locului. Este o bijuterie de palat, un tort de nuntă perfect clădire conjurarea Italiană stil cu este alb piatră coloane şi balustrade. eu introduce prin cel împodobit sculptate poarta casei conducere oprit A cu frunze stradă în unu de a lui Paris cel mai elegant districte, şi simt la fel de dacă Am călcat afară de cel oraş şi în A rural idilă. Copaci franjuri cel cu grijă parc îngrijit şi, chiar dincolo de ramurile lor de toamnă, Eiffel Turnul arată spre albastrul cerului. Statuile punctează terenul, iar figură verdigris a unei fete, piesa centrală a unei fântâni în faţa palatului, este înconjurat de paturi de flori ca o panglică, plantate cu grijă într-un mozaic de galben şi aur.

Inima îmi bate de nerăbdare în timp ce urc treptele largi albe până la intrare cu colonade.

Spre bucuria mea şi mai mare, organizează o expoziţie de stiluri din cel Anii cincizeci. Asa de eu simt la fel de dacă Am fost transportat înapoi asa de închide la cel ani de război în care aproape că pot întinde mâna şi ating opera lui Claire şi Mireille, amintindu-mi că rochiile, costumele şi paltoanele pe care le-au cusut erau precursorii imediati ai hainelor la care mă uit acum. ma intreb prin galeria principală, bând în eleganţa acelei epoci de aur a haute couture. creştin de la Dior 'Nou Uite' domină – cel ciupit talii si fuste fluide care au fost raspunsul modei la restrictiile de anii războiului – dar, de asemenea, există

costume clasice Chanel şi uimitoare, rochii Balenciaga cu aspect înşelător de simple, încrustate cu cristal de stâncă broderie. Aceste sunt bucăţi acea reprezinta ambii cel start şi Sfârşit de un eră
– cel ultimul, de scurtă durată înflorit de limba franceza couture când cel război încheiat,

care a fost rapid depăşită de noua tendinţă a caselor de modă pentru „gata- moda de îmbrăcat.

Zabovin in galeriile muzeului, incantat de exponate. De asemenea ca expoziţie de couture din anii cincizeci, există încăperi pline de modă istorie, din haine uzat de Marie Antonieta şi cel Împărătească Josephine, la rochia neagră pe care Audrey Hepburn a purtat-o în *Micul dejun la lui Tiffany* . Aceasta este toate, destul de pur şi simplu, uluitoare.

Când, în cele din urmă, ies la iveală în ziua de toamnă, mă hotărăsc să merg pe jos înapoi de-a lungul râului, mai degrabă decât să se afunde sub pământ în metrou. The frunzele se transformă în aur de-a lungul cheilor de pe malul râului *şi* a apelor Seine străluceşte cu aceeaşi lumină aurie până când sunt turnate în cositor, într-o drăguţ de invers alchimie, de trecerea bărci turistice.

În timp ce merg, transportat înapoi în timp de vederea celor frumoase haine în Palais Galliera, mă gândesc la ceea ce am învăţat până acum despre mine a bunicii viata in timpul razboiului aici la Paris.

Sentimentele mele sunt amestecate. Acum că ştiu puţin mai multe, sunt nerăbdător ştii tot ce s-a întâmplat. Dar, în acelaşi timp, din ce Simona mi-a spus, mă întreb din ce în ce mai mult dacă mi-ar fi plăcut Ale mele bunica Claire dacă aş întâlnit a ei. Comparativ cu Mireille, ea pare la avea fost A pic slab şi excesiv preocupat cu cel superficial lume de Glamour parizian.

Era tânără, desigur, dar atunci şi Mireille, aşa că chiar nu scuză. În mod clar, avusese o copilărie grea, crescând fără mamă şi în interior sărăcie în A gospodărie deplin de bărbaţi Unde ea a fost aşteptat la fi cel menajeră de la o vârstă fragedă.

Aşa că pot înţelege dorul ei după o viaţă de lux şi eleganţă. eu presupune acea, in aceea fel, ea şi eu sunt nu asa diferit.

Şi apoi aceasta apare la pe mine acea pot fi este fost a trecut jos la pe mine în genele, această fascinaţie pentru lumea modei. Este ceva eu ai moştenit de la Claire? Sau este pur şi simplu un dor de a scăpa de realitatea situaţiilor noastre din viaţă într-o lume de fantezie şi farmec? Fie

cale, acea gând aduce cu aceasta A foarte ciudat amestec de emoţii. Pentru că mereu am crezut că îmi creez propriul drum, că „pasiunea mea pentru moda', aşa cum o spunea uneori tatăl meu în mod dispreţuitor, era a mea şi numai al meu. De fapt, a devenit o parte importantă a identităţii mele, o parte a mea individualitate de care m-am agăţat într-o gospodărie în care simţeam că abia mă aflu observat. Dar la realiza, acum, acea poate este nu unic la pe mine, acea pot fi

este unul dintre acele fire care merg înapoi de-a lungul generaţiilor, mă face să simt ciudat de neliniştit.

Este o realizare care mă conduce, inevitabil, către alte două fluxuri de gândit şi se încurcă şi se înnodează în adâncul stomacului meu. The primul este liniştitor, un sentiment de conexiune şi continuitate, un sentiment că sunt legat de strămoşii mei în moduri necunoscute; iar al doilea este neliniştitor, a simt că sunt prins într-o istorie de familie pe care nu sunt sigur că vreau să fiu parte din. Este această legătură cu strămoşii mei un lucru bun sau un lucru rău? Cine cu adevărat au fost acesti oameni? Şi ce alte moşteniri am moştenit de la ei? De la bunica mea? De la mama mea?

Ale mele mamă. A fost acea la fel moştenire ceva acea stricat a ei viaţă cu depresia care a distrus-o în cele din urmă? A existat ceva instabilitate construit în temelia fiinţei ei care a făcut-o să se prăbuşească şi să se prăbuşească? În amintirile mele, ea a avut întotdeauna o fragilitate în legătură cu ea. Îmi amintesc cum ea îmi cânta melodiile pe pianul ei iubit, distrându-mă ore în şir cu versuri de creşă şi învăţându-mă cuvintele colindelor de Crăciun; Erau vremuri fericite, luminate de lumina zilei care pătrundea prin Usi frantuzesti care dau in gradina. Dar uneori mă trezeam înăuntru miezul nopţii şi auzi tulpinile de la altceva, notele triste a unei nocturne sau melodia bântuitoare a unei sonate în tonalitate minoră, ca ea s-a jucat în întuneric să-şi petreacă orele, trecând singura încă o noapte singuratică.

Gândindu-mă la casa în care am trăit ea şi cu mine, o imagine zboară, nedorită, în mintea mea de lumini albastre intermitente şi mâini care mă ţin înapoi în timp ce încerc alergă înainte printr-o uşă care este uşor întredeschisă. În mintea mea, trântesc uşa inchide, nu dorind la merge Acolo din nou. Sunt de asemenea speriat. Nu inca gata. eu am nevoie de distracţia de a mă concentra pe aflarea poveştii lui Claire mai întâi, înaintea mea poate începe să revizuiască trecutul mai imediat. . .

Până acum, istoria familiei mele a fost o enigmă, o tapiserie zdrenţuită umplut cu găuri. Mama părea mereu reticentă să vorbească despre asta. A fost există vreun

sentiment de ruşine care a împiedicat-o să facă asta?

Brusc, aceasta pare vital acea eu găsi afară. a Simonei repovestire de a ei amintirile bunicii mă ajută să-mi fac, încet, unele dintre ele poveste împreună. Dar în ultima vreme am impresia că e puţin reticenţi în a continua povestea – adesea prea ocupat sau ieşiţi cu alţi prieteni. Poate îmi imaginez, dar simt că a fost o uşoară răcoare între a ei şi pe mine de cand cel seară în cel bar când eu a petrecut acestea ore

discutând cu Thierry. Încerc să ridic din umeri – la urma urmei, ea l-a prezentat ca doar unu de A grup de a ei prieteni şi nu a avut a spus acea Acolo a fost orice apropiere deosebită între cei doi. Îmi spun că probabil ea nu vrea să se simtă obligat să mă invite de fiecare dată când iese şi bineînţeles că suntem mereu sub presiune în birou. Şi totuşi se chinuie departe la pe mine, cel distanţă acea pare la avea crescut între S.U.A şi cel uşor sentiment de stangacie cand noi sunt în cel apartament împreună.

Dar vreau să aud mai multe despre povestea care este atât a mea, cât şi a ei. eu simt nevoia să aflu mai multe despre cine şi mama mea şi bunica chiar au fost. Ce istorie mi s-a transmis prin ei? Trebuie să ştii şi eu cine sunt cu adevărat.

Există acel program de la televizor care nu este acolo, pe care nu l-am plătit niciodată cu adevărat mult Atenţie la, dar care Ale mele mama vitrega folosit la ceas uneori, despre oamenii care află despre strămoşii lor. Îmi amintesc vag că ei a căutat online recensământul şi înregistrările de căsătorie şi certificatele de deces trasează liniile familiei de-a lungul generaţiilor.

Înapoi în apartament, după o clipă de ezitare, îmi deschid laptopul şi încep propria mea căutare. . .

Şi găsesc că este destul de uşor. Trebuie doar să mă înregistrez la general Site-ul Oficiului de Evidenţă, completaţi detaliile persoanei pe care o caut şi îmi vor trimite certificatele în câteva săptămâni. ezit pentru a câteva clipe, încercând să-mi amintesc numele de fată al mamei, apoi tast — Claire Om rosu' în cel căutare formă şi „Meynardier” în cel camp marcat 'Anterior Nume'. Apoi eu Verifica cel cutii marcat 'Căsătorie Certificat” şi „Certificat de deces”, înainte de a apăsa „Trimite cererea”.

1940

'Arăţi bine.' Mireille o privea de pe uşa dormitorului ei pe Claire şi-a netezit părul, uitându-se în oglinda de pe hol înainte de a-şi trage o haină peste rochia ei albastru închis. — Mergi într-un loc special?

Era Revelion şi Parisul era într-o stare de petrecere, în ciuda faptului că război. Claire a ridicat din umeri şi a ajuns la cheia ei la apartament.

'Aştepta!' Mireille a pus o mână pe mâneca hainei lui Claire, unde s-a purtat twill de lână şi s-a destrămat uşor la manşetă. 'Îmi pare rău. Am uitat să-ţi fac cadoul de Crăciun. Am avut multe în minte în ultima vreme. Dar eu avea ceva pentru tu acum. Aici, lua aceasta.' Ea împingere A mic pachet în mâna lui Claire. 'Se va arata bine impotriva rochia ta.'

— E în regulă, Mireille, nu trebuie să-mi dai nimic, Claire răspuns.

Prietena ei i-a zâmbit. „Ştiu că nu trebuie *să* -ţi dau nimic, Claire, dar *vreau* să-ţi dau asta. Iubesc colierul pe care l-ai făcut pentru mine - vedea, Sunt purtare aceasta astă seară.' Mireille mângâiat cel îngust catifea panglică în jurul gâtului ei care avea o împrăştiere de mărgele jet cusute pe el invizibil ochiuri şi care fixat la cel faţă cu A argint filigran buton.

Claire desfăcu hârtia din cadoul lui Mireille şi se uită cu neîncredere la medalionul de argint care stătea în mână.

— Nu tu ca aceasta?' a întrebat Mireille.

'Nu e asta.' Claire clătină din cap. — Dar nu pot suporta. Nu a ta medalion, Mireille. Este prea preţios.

Ea încercat la mână aceasta înapoi, dar Mireille închis a ei degete în jurul a lui Claire. 'Este al tau. Un cadou

pentru un prieten bun. Vreau să-l ai. Şi Îmi pare rău că nu am fost o companie mai bună în ultima vreme. Aici, lasă-mă să-l fixez Pentru dumneavoastră.'

Fără tragere de inimă, Claire îşi ridică părul de pe ceafă pentru a-i permite Mireille să aşeze medalionul la loc şi să fixeze închizătorul. Apoi, cedat, a îmbrăţişat-o pe Mireille şi a spus: „Ei bine, mulţumesc. Este cel mai frumos cadou pe care l-am avut vreodată. Şi să stabilim că o vom împărtăşi. Ca semn al prietenia noastră. Ne poate aparţine amândoi.

— În regulă, atunci, dacă asta înseamnă că vei accepta cel puţin jumătate din cota. Mireille a zâmbit larg şi, pentru o clipă, aproape că arăta ca bătrânul ei, sinele vioi din nou.

Impulsiv, Claire o apucă de mână. 'Vino cu mine! Să mergem afară dansând împreună. Ştiu undeva unde se află muzica şi compania bun. Există chiar şi un zvon că va fi şampanie în seara asta, din moment ce este Nou Ani Ajun. A pune pe ta roşu rochie şi vino de-a lungul. Va fi fi distracţie!'

Mireille şi-a retras mâna şi a clătinat din cap. — Îmi pare rău, Claire, eu nu pot. E cineva Trebuie să întâlni.'

— Bine, atunci, ai cum vrei. Ea a ridicat din umeri. — Deşi pun pariu oamenii pe care îi voi întâlni sunt o companie mult mai bună decât oricine eşti tu agăţarea sus cu. Mulţumiri pentru medalion. Vedea tu Mâine.'

Mireille privit din pacate la fel de a ei prieten măturat afară de cel apartament şi jos pe scări. Şi apoi, după câteva minute, a tras singură haină şi a alunecat afară, tăcut ca o umbră, pentru a fi înghiţit de mulţime în străzile aglomerate de dedesubt.

La intrarea în club de noapte, Claire şi-a lăsat haina la biroul de verificare chiar dacă asta însemna că va trebui să pună câţiva *sous* în farfuria de pe tejghea pentru femeia cu chipul acrişor care dăduse haina urâtă a scuturare dispreţuitoare când o luase pentru a o atârna pe şină.

Foat-ul meu poate fi ponosit, mademoiselle , gândi Claire în timp ce se întorcea spre camera de toaletă, *dar cel puţin nu sunt blocat în spatele Founterului Ajunul Anului Nou cu o pastă pe faFe.* Ea a luat un compact aurit ieftin din geanta ei de seară şi se aplecă spre oglindă în timp ce ştergea strălucirea din nasul şi obrajii ei. Femeile de lângă

ea se uitară cu invidie drapajul rochiei albastru-miezul nopţii, pe care Claire o făcuse cu grijă din rămăşiţe de crêpe de China stânga peste din unu de domnule desenele lui Delavigne. Îi trebuise vârste ca să pună laolaltă lungimile şi ea ar fi a petrecut lung serile încercând la obţine cel cusături la minciună absolut apartament Unde ea ar fi a avut la a coase cel resturile latură de latură, asa de acea cel se alătură ar fi

practic invizibil. Ea ar fi cusute A împrăştiere de argint margele de-a lungul cel decolteu pentru a distrage atenţia ochiului de la natura mozaic a rochiei şi a drapat ţesătura pe partiale, astfel încât să curgă peste şoldurile ei subţiri. A ei geanta de seară era făcută din căptuşeala unei fuste vechi şi ea împrumutase o pereche de pantofi de la una dintre colegele ei de apartament pentru seară.

În oglindă, ea a ajustat medalionul pe lanţul său fin de argint, astfel încât să fie stătea întinsă pe decolteul cu mărgele, chiar sub aripile delicate ale ei clavicule.

Şi-a sprijinit o mână pe burtă pentru o clipă, încercând să-l calmeze fluturi care păreau să fluture acolo. Ar fi aici? Ar fi avut şi-a amintit de promisiunea pe care o făcuseră în Ajunul Crăciunului de a se întâlni aici din nou pe 31 decembrie? Oare chiar a vrut să spună?

În acea seară, în barul de pe Rue de Rivoli, le trimisese băuturi la ei masă, chelnerul punând paharele în faţa ei şi a celor doi prieteni ai ei şi arătându-l apoi pe ofiţerul german blond de la bar care comandase lor. Celelalte fete chicotiseră şi dăduseră din cap, iar bărbatul luase asta ca suficientă invitaţie pentru a-şi ţese drum printre mulţimile din Ajunul Crăciunului petrecăreţi şi trage un scaun. Îi prezentase pe doi dintre colegii săi ofiţeri şi apoi se întoarse să acorde o atenţie deosebită lui Claire, fixând-o cu gheaţa lui ochi albaştri şi complimentând-o pentru rochie. Vorbea fluent franceza, deşi din când în când, ca o parte, glumea cu prietenii lui înăuntru Germană pe care nu o înţelegea. El era ofiţerul superior în grup şi părea a fi popular şi convivial, comandând mai multe băuturi şi insistând pe plătind pentru lor toate. La cel Sfârşit de cel seară la fel de el ar fi ajutat ea cu haina ei, el o rugase să se întâlnească cu el aici, în seara asta, pentru a sărbători cel sfârşitul anului vechi.

'Avea tu vreodată gustat Şampanie?' el ar fi a întrebat. 'Nu? A limba franceza sofisticat ca tine? Sunt uimit. Ei bine, va trebui să vedem dacă putem remediaţi asta.

Se simţise flatată că, dintre cele trei croitorese, el o alesese afară, iar celelalte fete o tachinaseră despre asta în timp ce se grăbeau înapoi la apartament înainte de a cădea orele de acces. Ea îi şoptise cuvintele de despărţire ea

însăşi înainte de a adormi în Ajunul Crăciunului: un sofisticat francez. El era frumos şi bogat, dar cel mai seducător lucru dintre toate era felul în care el a văzut a ei şi reflectat acea imagine înapoi la se la fel de cineva nou, la fel de cineva crescut şi sofisticat, ca femeia pe care şi-a dorit să fie.

Nervos reglare cel medalion la a ei gât unu Mai mult timp, ea i-a netezit rochia peste şolduri. Apoi şi-a împins drum prin mulţime de petrecăraţi grupate la cel top de cel scară, razand şi exclamând în timp ce s-au întâlnit cu prietenii şi au început să coboare în cel sala de bal. Ea scanat cel mulţime, şi apoi a ei faţă aprins sus cu A zâmbet timid când ea îl zări, făcându-i cu mâna de lângă bar. Ea a continuat să coboare scările, cu fusta rochiei strânsă într-o mână, neglijent la cel admirând priviri acea un număr de bărbaţi lovitură a ei cale.

'Ai venit!' exclamă el, trăgând-o spre el. — Şi pot să spun cum mândru eu a.m la fi păstrarea companie astă seară cu cel cel mai frumoasa fată în camera?'

— Mulţumesc, Ernst. Claire se înroşi, neobişnuită să primească complimente. 'Tu uite foarte Grozav tu. Aceasta a luat pe mine A moment la recunoaşte tu fără pe uniforma ta. Şi-a trecut vârful degetelor pe mâneca cinei lui sacou.

El făcu o mică plecăciune dinspre talie, aplecându-se să-i sărute mâna într-o manieră falsă-formală, ochii lui albaştri strălucind de amuzament. — Da, un rar noapte oprit datorie. este bun la obţine cel veseli-zdrenţe afară pentru o singura data.'

El întors la cel barman cu A a face cu ochiul şi A da din cap şi cel om a chemat un chelner care trecea, spunând: „Ai grijă de acest domn. Şampanie. Şi o masă lângă trupă.

' *Oui* , m'sieur . Vă rog, urma pe mine.'

Ernst şi Claire şi-au ales drum între mesele aglomerate care a ocolit ringul de dans, iar chelnerul le-a scos scaune la unu care stătea într-o porţiune care fusese izolată cu o frânghie de catifea roşie. S-au aşezat şi câteva clipe mai târziu chelnerul s-a întors, netezind lenjeria pânză în timp ce punea jos o găleată cu gheaţă şi ochelari. Cu o înflorire de alb şerveţel de damasc, a deschis sticla de Krug şi a turnat, făcând o pauză expert la permite cel spumă la se stabilesc inainte de topping cel ochelari sus şi apoi aşezându-se cel sticla în este argint găleată şi drapaj cel damasc pânză în jurul este gât.

Uşoară ca un balon într-un pahar auriu, Claire a plutit în acea seară pe un val de euforie. În sfârşit! Aceasta era viaţa la care visase mereu, şi pentru câteva ore putea uita

de frigul *atelierului cu curent de aer* , the durerile de cap şi foamea, în timp ce dansa sub un tavan aurit, se ţineau braţele unui tânăr frumos, respirând aer care era ameţitor de miros de parfum şi ţigară fum. ei băut Mai mult Şampanie şi

a comandat stridii şi Ernst a vorbit şi a glumit cu ceilalţi nemţi care alăturat lor la cel din apropiere Mese in spate cel roşu catifea frânghie in timp ce ea sat şi a zâmbit şi privit celălalt femei privind ea cu invidie.

— Vino, spuse în cele din urmă Ernst, consultându-şi ceasul. — Un ultim dans şi apoi Eu trebuie te escortează acasă înainte de ordinul de acces.'

La ieşire, el i-a luat haina pentru ea de pe şapcă femeie şi a aruncat cu dezinvoltură câţiva franci în farfurie, provocând femeie la sparge A zâmbet de Mulţumiri şi dori lor ambii A Fericit Nou An.

S-au întors peste râu, iar ea a simţit că picioarele ei cu greu atins cel sol în a ei împrumutat pantofi la fel de ei alăturat cel curgere de petrecăreţii care se grăbesc spre casă acum, chiar dacă miezul nopţii şi noul an aveau încă câteva ore libere. El o ţinea de mână în timp ce mergeau pe sub contraforturile înălţate ale Notre-Dame şi apoi a tras-o într-o parte, în jos paşi către *cheiul de pe malul râului* chiar înainte de a traversa Pont au Double la *rive gauFhe* . Acolo, unde apele întunecate ale râului lăcau pe pietre de picioarele lor, el ia-o in bratele lui şi a sărutat-o.

Ochii ei străluceau în timp ce îi zâmbea, părând să reflecte lumina stelelor deasupra lor, iar el i-a mângâiat pe spate părul deschis, vârându-i o şuviţă în spate urechea ei şi sărutând-o din nou.

În acel moment, într-o noapte întunecată de lângă Sena, ea şi-a imaginat ce este ar fi ca să mă îndrăgostesc de el. Şi deodată şi-a dat seama că toate lucruri ea ar fi gând ea dorit inainte de – cel frumoasa haine, cel şampanie, invidia altora – nu conta până la urmă. Tot ce conta era să fii iubit şi să poţi iubi în schimb. Asta şi-a dorit ea, mai mult decât orice altceva.

Pe cel Rue Cardinale el a luat a lui părăsi, sărutând a ei din nou şi şoptind: „La mulţi ani, Claire. Cred că va fi unul bun pentru noi ambii, tu nu?'

Deţinere strâmt la acea promisiune de A viitor implicând 'S.U.A ambii', ea a fugit sus scările spre apartament.

Fredonând o melodie de dans pe sub răsuflarea ei, îşi scoase cheia din ea seară sac şi deblocat cel uşă.

Închidere aceasta in liniste in spate a ei, ea şi-a alunecat pantofii – brusc conştient de veziculele pe care le muşcaseră în călcâiele ei – şi s-a dus în vârful picioarelor în camera ei, nevrând să risipească sentimentul bucurie de a trebui să împărtăşească detaliile serii ei cu oricare dintre colegele ei de apartament tocmai încă.

La fel de ea culca în a ei îngust pat sub cel streaşină acea noapte, Claire a visat că dansează în braţele lui Ernst sub un tavan aurit, purtat pe A maree de dorinţă – A sentiment la care ea a avut fost complet neobişnuit sus pana cand acum – la fel de cel ceasuri de Paris lovit doisprezece şi cel a murit anul vechi.

Harriet

eu uite sus din cel buletin informativ Sunt traducere la fel de Simone vine înapoi în recepţie, având livrat cafele la unu de cel de birou întâlnire camere.

'Ta telefon sunat,' eu Spune, dând din cap la Unde aceasta sta la cel Sfârşit de cel birou.

Ea alegeri aceasta sus şi ascultă la A mesaj. A ei expresie este inscrutabil.

— Ăsta a fost Thierry, spune ea categoric. — Vrea să ştie dacă îi pot lăsa să aibă numărul dumneavoastră. Spune că lucrează la un concert sâmbăta viitoare şi el m-am gândit că s-ar putea să-ţi facă plăcere.

eu ridicare din umeri şi da din cap. — Asta e amenda. Sunete bun.'

În timp ce atinge un mesaj text în telefon ca răspuns, ea spune: fără privind în sus, 'Te place, ştii.'

— Şi mie mi-a plăcut de el, spun, răsfoind marele dicţionar Larousse pe care îl folosesc oricând trebuie să caut un anumit cuvânt. — Mi s-a părut drăguţ tip.'

'Da, el este,' ea este de acord.

— Simone, încep eu. Şi apoi mă opresc, nu ştiu cum să exprim ceea ce vreau la intreab-o.

Ea se uită la mine, fără să zâmbească.

— Uite, spun eu. — Nu ştiu dacă e ceva între tine şi Thierry. Dar dacă Acolo este, eu nu vrei la do orice acea ar putea supărat tu.'

Ea ridică din umeri. 'Nu. Există nimic. El este doar A prietene.'

Se întoarce la ecranul computerului, verificându-şi aparent e-mailurile, dar tăcerea dintre noi este însărcinată

cu ceva mai mult. L-am lăsat să stea, dând timpul ei.

Fără tragere de inimă, ea ridică ochii pentru a-i întâlni în cele din urmă pe ai mei. — L-am cunoscut pentru ani,' ea spune. 'De asemenea mulţi ani, pot fi. Noi am fost prieteni vreodată de cand eu a venit la Paris. Tu esti dreapta, deşi. eu făcut speranţă noi ar putea fi Mai mult

decât doar prieteni. Dar sunt ca o soră pentru el, spune el. Deci pur şi simplu nu merge a se intampla. Presupun că îl văd cu tine – cum se luminează când este vorbind cu tine – m-a forţat să recunosc asta în faţa mea.

'Sunt scuze,' eu Spune, sens aceasta.

Ea ridică din umeri. 'De ce ar trebui să tu fi scuze? este nu ta vina el îi place tu.'

Atunci ea zâmbete, decongelare puţin. 'Şi el *într-adevăr* îi place tu, de cel cale. L-am putut vedea în seara aceea. Cu siguranţă există o legătură între cele două de tine.'

Scutur din cap şi râd, luându-mă de la ea, încercând să-l păstrez uşoară. Nu sunt grozav la relaţii. La universitate aveam tendinţa să le găsesc puţin copleşitoare şi am ajuns la concluzia că era mai uşor să fiu pe mine proprii. Întotdeauna am simţit că ar putea fi prea multe de pierdut dacă mă las să cad dragoste. Şi eu ştiam că eu nu putea suporta pierde mai mult decât Am avut deja Terminat.

Recunosc că mi-a plăcut totuşi să vorbesc cu Thierry în acea noapte. am simţit eliberat de cel roman senzaţie de fiind capabil la fi eu insumi, în Limba franceza. Şi un concert ar fi o modalitate bună de a petrece o seară, mai ales dacă era ocupat lucrând la asta. N-ar fi mare lucru atunci. Deci, când propriul meu telefon bâzâie un minut mai târziu, încurajat de zâmbetul şi semnul de aprobare al Simonei, eu răspunde *„ oui, aveF plaisir ”* la sugestia lui de a pune un bilet pe uşă pentru mine sâmbăta viitoare şi că s-ar putea să mergem după ceva de mâncare. Apoi îmi las telefonul deoparte şi îmi continui munca.

Una dintre îndatoririle mele ca stagiar implică sortarea corespondenţei atunci când sosesc la agenţie în fiecare dimineaţă. Astăzi sunt oprit de vederea un plic cu aspect oficial cu un cod poştal din Marea Britanie, adresat mie. eu niciodata de obicei primesc orice postare, aşa că ştiu că acestea trebuie să fie certificatele pe care le-am cerut de la biroul de evidenţă şi că îmi vor spune mai multe despre viaţa lui Claire. Şi a ei moarte, de asemenea. eu a stabilit cel sigilat plic deoparte, dedesubt Ale mele telefon, ca să pot rămâne concentrat pe munca mea deocamdată. Îl voi

deschide în seara asta, când pot privi corect conţinutul în intimitatea mea camera din apartamentul de la etaj.

Sortesc rapid restul corespondenţei şi apoi îl duc la birou să-l înmâneze. Unul dintre managerii de cont este cu Florenţa când ating pe usa ei. Ea îmi face semn să intru şi ambele femei îmi zâmbesc. 'Veşti bune, Harriet, spune Florence. — Comunicatul de presă pe care l-ai trimis? Am avut o răspuns de la Londra. Cumpărătorul de la Harvey Nichols este interesat să vadă Mai mult a gamei. este o lovitură de stat.

Managerul de cont îmi cere să ajut la redactarea răspunsului şi sunt ţinut ocupat pentru restul zilei traducând aspectele tehnice ale designului de încălţăminte şi construcţie din franceză în engleză.

În cele din urmă, biroul se închide şi eu alerg pe scări spre camera mea de la mansardă, strângând plicul alb. De partea mamei mele a familiei, atât a mea bunicul şi bunica muriseră înainte să mă nasc eu. Mâinile mele sunt tremurând puţin. Pentru că în afară de fotografia lui Claire cu Mireille şi Vivienne, aceasta este prima legătură tangibilă pe care am avut-o cu acea generaţie a mea familie.

Nu sunt deloc sigur că o să-mi placă ceea ce voi găsi când deschid plic. Am ajuns să cred că relaţia lui Claire cu Ernst a fost drăguţă ruşinos. Şi ar putea exista chiar o şansă ca eu să fiu de origine nazistă? Este acea moştenire de ruşine şi vinovăţie face parte din structura mea genetică? Mainile mele tremur de nerăbdare – şi doar un frişon de anxietate – în timp ce deschid plic.

Primul certificat pe care l-am citit este datat, într-o mână de cupru curgătoare, the 1 de Septembrie 1946, şi este pentru cel căsătorie de Claire Meynardier, născut în Port Meilhon, Bretania la 18 mai 1920 lui Laurence Ernest Redman, născut în Hertfordshire, Anglia, la 24 iunie 1916. Nume Ernest se opreste pe mine în Ale mele urme pentru A moment. Ar putea acest fi „Ernst”? S-au mutat în Anglia pentru a începe după război? Dar faptul faptul că s-a născut în judeţele de origine face asta extrem de puţin probabil. Asa de poate pot presupune că până la urmă nu sunt descendent dintr-un soldat nazist. Gândul permite ca o greutate să-mi alunece de pe umeri, cu o povară mai puţin trebuie să ducă prin viaţă.

eu a pune cel foaie de hârtie la unu latură şi citit cel Următorul unu, cel certificat de deces pentru Claire Redman. Este datată 6 noiembrie 1989 şi cauza morţii este dată ca insuficienţă cardiacă. Deci Claire avea şaizeci şi nouă de ani când a murit, lăsând-o pe fiica ei, Felicity, singură pe lume la vârsta respectivă de douăzeci şi nouă. Cât mi-aş fi dorit să fi trăit mai mult. S-ar putea să fi putut Schimbare cel curs acea Ale mele a mamei viaţă a luat. Ea

ar putea avea fost Mai puţin de o enigmă. Şi dacă tot ar fi fost prin preajmă, ar fi putut să ajute eu, dându-mi un sentiment despre cine sunt cu adevărat.

Cât mi-aş fi dorit să o cunosc pe bunica mea Claire.

Martie 1941

„Mireille, tu sunt dorit în cel salon.' Mademoiselle a lui Vannier buze au fost atât de strânsă de dezaprobare, încât cutele din jurul lor au fost atrase pliuri strânse ca smokingul. Era practic nemaiauzit pentru croitorese fi convocat jos în cel teritoriu de cel *vendeuses* şi al lor clientii.

Mireille era conştientă de privirile celorlalte fete aşezate în jur masa care ridică privirea de la munca lor şi privea în tăcere cum ea şi-a băgat cu grijă acul în materialul căptuşelii pe care o lipea împreună la marca-o loc, atunci stătea în picioare sus si împins înăuntru scaunul ei.

A sentiment de a II Fii frica târât la cel groapă de a ei stomac la fel de ea coborât cel scari. A fost ea în necaz peste niste alunecarea în a ei cusut? Ea a fost de multe ori distras in zilele de azi, gândire despre a ei Următorul misiune pentru cel reţea, şi în mod constant epuizat de cel încordare de păstrarea a ei Activităţi A secret pentru celelalte fete. Poate că era chemată pentru o mustrare. Ea încercat nu la imagina cel chiar mai rau posibilitate, acea ea a avut fost denunţat de cineva şi acea cel salon ar putea fi deplin de naziştilor vino la du-o la interogatoriu.

Ea ezită la uşa salonului, apoi îşi trase haina albă drept şi îşi ţinea capul sus când bătea şi intră.

Spre surprinderea ei, vânzătoarea care era renumită pentru că s-a ocupat Cei mai bogaţi clienţi ai lui Monsieur Delavigne au venit spre ea, zâmbind larg. În spatele ei, un asistent plutea cu banda ei de măsurare alături de unul dintre modele care purta o haină pe care Mireille o

recunoştea. Ea terminase cusut căptuşeala pentru este doar altă zi.

'Aici ea este, al nostru stea croitoreasă,' a ţâşnit cel *vendeuse* . 'Acest domn dorit la întâlni tu, Mireille, la multumesc tu în persoană pentru cel munca pe care ai făcut-o la ordinele lui.

Din fericire, ceilalţi din cameră erau prea intenţionaţi să fluture clientul lor ca moliile în jurul unei flăcări pentru a observa privirea surprinsă care a tras peste trăsăturile lui Mireille înainte ca ea să-l poată preveni. Pentru că lângă foc, care aprins strălucitor în cel vatră la a pastra cel umed Martie frig la Bay, domnul Leroux stătea pe unul dintre scaunele aurite pentru care erau rezervate vizitatorii salonului, picioarele lungi încrucişate şi mâinile în buzunare, într-un poza acea a vorbit despre cel sigur de sine uşurinţă de chiar bogat.

S-a liniştit repede, forţându-se să-şi ţină privirea până la modelul covorului Aubusson de pe podeaua salonului astfel încât Nu uite de recunoaştere ar putea da departe cel fapt acea ea a avut deja întâlnit acest om. Nici ea nu a vrut să trădeze faptul că, chiar în această seară, ea ar fi făcut o comisie pentru reţeaua subterană pe care o controla. Ea a avut primit a ei cele mai recente instrucţiuni din cel vopsitor numai ieri.

— Mademoiselle, spuse el, îmi cer scuze că v-am întrerupt munca. Dar eu am vrut să vă mulţumesc pentru atenţia acordată detaliilor pe care aţi pus-o articolelor de îmbrăcăminte acea eu comandat. Aceasta este important, din cand in cand, la trece acea pe personal, *n'est-Fe pas?* '

Şi-a închipuit-o sau a pus el puţin accent pe cuvânt 'important'?

El a zâmbit către compania adunată, care i-au răsucit cu toţii, având a fost deja la capătul receptor de mărimea lui.

Îi făcu semn să se apropie şi apoi strecură o bancnotă de cinci franci împăturită buzunarul hainei ei albe. — Un mic semn al recunoştinţei mele, mademoiselle. Şi vă mulţumesc încă o dată.

— Mulţumesc, domnule. Eşti prea amabil, răspunse Mireille, cu ochii întâlnire a lui pentru cel cel mai scurt de momente la lăsa -l stiu acea ea înţeles.

Se ridică apoi, iar unul dintre asistenţi se grăbi înainte cu haina. Întorcându-se către *vânzător* , el a spus: „Deci ai toate măsurătorile nevoie pentru acel costum? A făcut semn spre unul dintre modelele noului sezon care erau expuse pe manechine pe un perete.

— *Oui* , domnule. O vom face exact aşa cum doriţi. Este excelent alegere – Se întâmplă să ştiu că acest stil anume este unul al lui Monsieur a lui Delavigne favorite.'

' *MerFi* . Şi să trimită haina la adresa mea obişnuită. El a dat din cap către cel model. 'Dar eu se va stabili Ale mele cont acum, dacă eu Mai?'

'De curs, domnule.'

Vânzătoarea i-a bătut mâna către Mireille, indicând că era demis şi ar trebui să întoarcere la cel atelier, in timp ce unu de cel asistenţi se grăbi să aducă registrul în care erau păstrate detaliile comenzilor clienţilor.

Înainte de a se întoarce în camera de cusut, Mireille se strecură în camera toaletă la primul etaj. Ea scoase din buzunar bancnota de cinci franci şi l-a desfăşurat. După cum ghicise, o bucată de hârtie era ascunsă în interiorul bani. Şi pe aceasta a fost scris doar unu cuvânt, puternic subliniat: 'ANULAT'.

Îşi dădu seama că trebuie să se fi întâmplat ceva groaznic pentru Monsieur Leroux a riscat să vină să o vadă pentru a-i da acest avertisment. Mainile ei s-a scuturat în timp ce ea a rupt biletul în bucăţi minuscule şi le-a spălat, făcând sigur că plecaseră, înainte să se spele pe mâini. Tremurau încă în timp ce ea se usca ei pe prosopul care atârna pe spatele uşii, imaginându-şi ce – sau OMS – ar putea avea fost aşteptare pentru a ei dacă ea ar fi plecat la cel întâlnire punct în acea seară. Nemţii încercau să strângă plasa în jurul tuturor Activitate de rezistenţă şi era bine cunoscut pe străzile Parisului că cei care au fost duşi la sediul SS din Avenue Foch pentru audieri nu a reapărut de obicei. Văzuse, de asemenea, cu proprii ei ochi, liniile de oameni fiind defilaţi sub pază înarmată în staţiile oraşului şi forţaţi la bord cel trenuri rubrica spre est. Şi, aceasta părea la a ei, ei departe a depăşit numărul oamenilor care se întorceau.

Când se strecură înapoi pe scaunul ei de la masa de cusut, Claire dădu un ghiont ea şi a întrebat-o pentru ce a fost trimisă jos. Ea a tras cele cinci biletul de franc din buzunar şi le-a arătat celorlalte fete, care au exclamat în invidie.

— Vom lua nişte cârnaţi sau un borcan de *rillettes* în acest weekend, dacă măcelar are orice în,' Mireille şoptit la Claire sub acoperi de cel vorbărie.

„Nu-ţi face griji pentru mine, voi ieşi la cină sâmbătă seara.” răspunse Claire, întorcându-se de la Mireille spre lumină, cu atât mai bine concentrat pe cusătură nişte mărgele complicate pe a corset din sifon.

„Dar se pare că nu ne vedem niciodată, în afară de la

serviciu în zilele noastre,” Mireille spuse trist.

Claire a ridicat din umeri. 'Ştiu. Parcă eşti mereu afară seara când nu sunt.

— Ei bine, într-una din zilele astea vom avea o seară împreună şi poţi spune-mi totul despre acest nou om al tău. Devenise public recent cunoştinţe în cel *atelier* tha t Claire a fost 'văzând cineva', după unu de cel

fetele din apartament o văzuseră strecurându-se într-o seară purtând o pereche de mătase ciorapi, care trebuie să fi costat mult mai mult decât şi-ar putea permite oricare dintre ei salariile lor. Sub interogatoriu atent, Claire admitese că erau a cadou de la un admirator. Acelaşi admirator pe care îl văzuse de la New Ani Ajun.

Mademoiselle Vannier bătu din palme pentru a potoli murmurul fetele. — E suficient acum, toată lumea. Emoţia s-a terminat. Nu aştepta tu sunt toate mergând la fi invitat jos asa de acea clientii poate sa da tu sfaturi. Acea fel de lucru numai se întâmplă o singura data în A albastru lună. Linişte, Vă rog! A plati Atenţie la ta muncă şi Salvaţi ta bârfind pentru ta pauze.'

Mireille întinse mâna după căptuşeala pe care o lăsase pe masă şi începu: o singura data din nou, la tack aceasta împreună cu atent, rapid ochiuri. La fel de ea cusut, ea reflectă că habar n-avea că unele dintre hainele pe care le făcea au fost comisioane pentru domnul Leroux. Acela fusese o haină de femeie care purta modelul şi era un costum de femeie spre care arătase manechinul. A avut o soţie? Sau o amantă? Sau poate ambele? Cum ciudat aceasta a fost la fi legat la asa de mulţi oameni prin cel reţea şi inca să nu ştie nimic despre ei, deşi fiecare îşi ţinea viaţa unul altuia în mâinile lor.

Abia a doua zi, ea s-a dus să mai aducă mătase de la vopsitor, că Mireille a auzit de ce trebuia să fie operaţia de aseară anulat. doamna Arnaud, din cel sigur casa, a avut fost ales sus în afara brutăriei şi s-a descoperit că avea mai mult decât raţia ei de pâine în coşul ei. Din fericire, acest tip de activitate pe piaţa neagră nu a fost suficient pentru a o fi deportată şi avusese norocul să fie eliberată cu doar o mustrare severă. Dar apoi îşi dăduse seama că casa lor era privit şi reuşise să transmită un mesaj domnului Leroux anulaţi misiunea din seara precedentă. Arnaud ar trebui să mintă scăzut pana cand ei au fost Nu mai lung sub suspiciune. Asa de Activităţi ar fi suspendat pentru A in timp ce, cel vopsitor explicat, pana cand ei a lucrat afară care alte case ar putea fi folosite pentru a ascunde încărcătura reţelei. El o va lăsa ştii când era sigur să înceapă din nou.

Claire îşi petrecuse sâmbăta dimineaţa în modul obişnuit, stând la cozi in afara magazine în cel speranţă de cules sus acea saptamana alimente raţii. Două

femei, care bârfiseră chiar înaintea ei când s-a alăturat liniei, se întorsese şi îi aruncase o privire dispreţuitoare, luând în ea eşarfa de mătase şi fină ciorapi. Ea le întâmpinase privirea cu sfidare, ţinându-şi capul sus: aşa că Dacă ar avea un iubit german căruia îi plăcea să o răsfeţe? Doar pentru că ea nu era o pasăre bătrână zgârietă cu vene varicoase ca ele nu era un motiv pentru ca ea să merite privirile murdare pe care i-au aruncat în timp ce coada se amesteca înainte, centimetru cu centimetru.

Mergând spre casă, în timp ce cotise în Rue Cardinale, o leagănă cumpărături sac, planificare cel fasole tocană acea ea ar face pentru Masa de pranz, aromată cu o bucată preţioasă de burtă de porc pe care reuşise să o găsească cel măcelarie.

Şi apoi ea observat cel tineri om stând în cel intrare de Delavigne Couture care se ridică în picioare când a văzut-o. Ea nu şi-a recunoscut fratele la început. Când îl văzuse ultima oară, părul lui fusese lungă şi neîngrijită şi purta cea de pescar gros tricoul, lâna grea cu un amestec de murdărie de motor şi ulei de peşte. El privit diferit – mai batran, oarecum, dar neliniştit şi în mod surprinzător vulnerabil într-o jachetă de bumbac de muncitor, cu părul normal ciufulit tuns mic de statura şi cu grijă pieptănat, expunând A delicat, fraged bandă de palid piele unde fusese tăiat de pe ceafă.

'Jean-Paul! Ce faci aici?' a exclamat ea.

Făcu un pas spre ea, apoi ezită de parcă nu era sigur cum să-l întâmpine pe tânără elegantă devenise sora lui mai mică. Dar ea a întins mâna peste spaţiul care îi despărţea şi îi puse braţele în jurul lui, respirând în al lui aromă de fum de lemn şi mare sare şi sentiment un neaşteptat pang de dor de casă în timp ce o strângea pe spate.

— Arăţi bine, Claire. Se dădu înapoi pentru a o aprecia, ochii lui cenuşii încreţindu-se la fel de a lui bronzat de vreme faţă încreţit în A zâmbet. 'Destul de cel doamnă pariziană. Viaţa de oraş, evident, ţi se potriveşte. Nu ştiu cum poţi stai totuşi să trăieşti aici; prea mulţi oameni şi nu sunt suficiente bărci de pescuit pentru placerea mea.' Făcu un semn spre geanta de pânză zdrobită care se apleca

împotriva Delavigne Couture's farfurie sticlă *vitrină* . 'Sunt pe Ale mele cale la Germania. Mi s-a ordonat să se prezinte la muncă într-o fabrică de acolo. Am un Cu o oră sau cam aşa înainte de a trebui să fiu la gară, totuşi, aşa că m-am gândit să mă uit tu în drumul meu prin Paris.

L-a luat de mână. — Atunci, vino la apartament. Luând cel cheie din a ei sac, ea împins cel uşă deschis şi LED cel cale la etaj.

'Oh, Jean-Paul, eu nu pot spune tu Cum bun aceasta este la vedea tu. Cum este Papa? Şi ceilalti?'

— Tata este bine. Mi-a spus să mă asigur că ai grijă de tine marele oraş şi să mănânce cât de cât. El ţi-a trimis acestea.

Cu un zâmbet, din partea de sus a pungii lui Jean-Paul a desenat un ziar... colet înfăşurat legat cu sfoară şi aşezat-o pe masă. Ea a deschis-o pentru a găsi trei macrou, cu pielea strălucitoare, argintii ca marea de lângă Bretania coasta de care fuseseră trase.

'Si ceilalti? Marc şi Théo şi Luc?

A ei a fratelui faţă crescut serios apoi şi a lui ochi înnorat cu tristeţe. „Théo şi Luc au mers la luptă când a fost declarat războiul. Îmi pare rău trebuie să-ţi spun aşa, dar Luc a fost ucis, Claire, când germanii a spart Linia Maginot.

Claire gâfâi şi se aşeză brusc pe un scaun, culoarea dispărând de pe chipul ei. Fratele ei mai mare, mort de aproape doi ani şi ea nu a făcut-o cunoscut. — Şi Théo? ea a şoptit.

'Noi primit cuvânt acea el a fost capturat şi ţinut în A tabără pentru prizonieri de război pentru o vreme. Dar când Franţa s-a predat, a fost eliberat, cu condiţia să lucreze într-o fabrică germană. Asta a fost ultima dată pe care am auzit-o. Sper că aş putea să aflu unde se află şi să solicit un plasare în aceeaşi fabrică pentru a putea fi împreună. Deşi nu sunt sigur dacă nemţii vor permite asta.

Claire şi-a îngropat faţa în mâini şi a plâns. — Slavă Domnului că este Théo Bine. Dar Luc. . . plecat . . . Abia îmi vine să cred. De ce nu m-ai lăsat ştii?

— Tata a scris. A trimis o scrisoare, dar a fost imediat după ce nemţii au făcut-o preluat, aşa că probabil s-a pierdut în haos. Şi a încercat să-ţi trimită unul de acestea oficial cărţi poştale dar aceasta a fost întors la S.U.A marcat *„ inadmis ”* deoarece el ar fi scris Mai mult decât cel permis treisprezece linii. El este fost lovită lateral de pierdere, Claire. N-ai crede cum a îmbătrânit l. Petrece fiecare minut de trezire pe barcă zilele astea, cu greu spune un cuvant. Marc şi cu mine am încercat să-l sprijinim. Dar în unele zile pleacă afară pe a lui propriu, în

toate vremea. Nu chiar aştepta pentru S.U.A. este ca el nu îi pasă că îşi asumă astfel de riscuri, aproape ca şi cum nu i-ar păsa mai puţin dacă trăieşte sau moare.'

Îşi puse un braţ în jurul lui Claire şi ea simţi definiţia lui muschi, ca răsucit fire de frânghie, sub cel stare brută bumbac de a lui sacou

la fel de ea suspină în a lui umăr.

— Nu face griji,' el a spus la ultimul, desen departe la peşte A mototolită batista din buzunar ca să-şi sufle nasul şi să o usuce ochi. — Marc a rămas în urmă să aibă grijă de tata pentru noi toţi. Şi voi fi mai aproape de Théo foarte curând. Îi va face pe toţi fericiţi să ştie că eşti se descurcă atât de bine aici, la Paris. Poate trimite-i lui tata şi lui Marc o carte poştală acum şi atunci dacă ai timp totuşi? Le-ar face bine chiar şi să primească un linia sau Două din tu. Papa comori cel cărţi poştale tu trimite S.U.A la Crăciun – păstrează lor pe cel raft în cel bucătărie asa de el poate sa vedea lor fiecare zi.'

Ea a dat din cap, agăţat a ei cap cu ruşine acea ea ar fi fost de asemenea înfăşurată în propria ei viaţă pentru a cruţa orice altceva decât ocazional gândit pentru familia ei din Bretania. Pentru că nu a primit-o niciodată încercările tatălui de a-i scrie, ea presupuse că nu le păsa, că ei toţi erau acolo, ocupaţi cu rutina de a pescui toată ziua şi de a repara creele seara. Dar acum şi-a dat seama cât de mult greşise. Aceasta a fost cel război acea a avut separat lor, nu A lipsa de îngrijorare pe al lor parte. Haosul capitulării Franţei şi apoi stricturile de fier ale noului administraţia o despărţise de familia ei. Un alt val de durere şi dor de casă învăluită a ei la fel de ea şters a ei ochi pe a ei a fratelui din nou batista.

Tragându-se, puse mâna peste cea a lui Jean-Paul. 'Vei fi bine, totuşi, în Germania. Am un prieten aici, un bărbat pe nume Ernst. El este dintr-un oraş numit Hamburg. El spune că muncitorii francezi care trec peste Acolo a ajuta razboiul efortul sunt bine îngrijit.'

Jean-Paul şi-a retras mâna de pe a ei şi a studiat-o în tăcere timp de a moment lung. Apoi dădu încet din cap. „Prietenul ăsta german al tău, Claire . . . El este cel care îţi cumpără hainele tale frumoase? Ţi-a dat el bijuteriile acelea? El arătă spre medalionul pe care ea îl purta la gât.

O figură de vinovăţie i-a cuprins inima la tonul cuvintelor lui care: deşi îşi păstra vocea la nivel, suna acuzator pentru urechile ei.

Ea îi întâlni privirea cu o privire de sfidare. — Nu, Jean-Paul, acest medalion a fost un cadou de la prietena mea

Mireille. Lui Ernst îi place să-mi cumpere lucruri frumoase uneori, deşi. De ce nu ar trebui el petrece a lui bani pe pe mine dacă el dorinţe?

'Dar el este cel dusman, Claire, a ei frate răspuns, chinuindu-se la a pastra a lui nivelul vocii, înăbuşindu-şi furia. — El este unul dintre cei care l-au ucis pe Luc. OMS a pune Théo în A închisoare. OMS are rupt în afară nu doar al nostru familie dar al nostru

şi ţara.' El clătină din cap întristat. „Nu te gândeşti niciodată la noi? Avea tu uitat familia ta atât de complet, Claire?

Acea laţ de vinovăţie în jurul a ei inima a tras chiar mai strâns şi pentru A moment în care s-a simţit ameţită ca un val de emoţii copleşitor de conflictuale spălat prin ea. Ea clătină din cap. 'Nu e ca asta. Tu nu a intelege. Ernst şi cu mine – suntem îndrăgostiţi. Îi pasă de mine, Jean-Paul, într-un lume în care nu am pe nimeni altcineva căruia îi pasă.'

— Te înşeli, Claire. Ne ai pe noi. Familia ta. Ai mereu a avut familia ta.

— Dar nu eşti aici, nu-i aşa? O scânteie de furie sfidătoare fulgeră în ea ochi. — A trebuit să o fac singură, de când am pierdut-o pe mama. Si in caz tu nu observasem, lumea are schimbat acum.'

Mâhnirea din ochii lui o rănea mult mai mult decât acuzaţiile lui rostite. 'Pot fi ta lume are schimbat. Dar niste de S.U.A refuza la da în asa de uşor. Nu am de ales să merg la muncă în Germania – am fost fie eu, fie Marc care trebuia să plece, aşa că m-am oferit voluntar să-l crut. Dar poţi paria asta eşarfă de mătase fantezie de-a ta pe care voi încerca să-l găsesc pe Théo şi asta, prima oportunitatea pe care o avem, vom ieşi de acolo. Războiul ăsta nu s-a terminat încă, tu stiu.'

Se ridică şi trecu geanta peste umăr. — Ar trebui să primesc mergând. Nu vreau să risc să întârzii la statie.'

— O să vin cu tine, spuse ea, dar el clătină din nou

din cap. — Nu e nevoie, Claire, mă voi vedea.

Ea a încercat să-i dea înapoi batista mototolită, dar el cu blândeţe împins a ei mână departe. — Păstrează-l. De la a frate care îi pasă.'

„Jean-Paul, îmi pare rău. . .' A început din nou să plângă şi cuvintele sufocat a ei.

O îmbrăţişă din nou, scurt, apoi se întoarse să plece. După cum ea îl auzi pe al lui Paşii dispăruţi pe scări, ea a împins peştele argintiu deoparte ai căror ochi sticloşi şi inexpresivi o priveau din patul lor de umezeală ziar şi şi-a pus capul pe braţe, plângând necontrolat în timp ce ea a respirat parfumul de fum şi sare de acasă pe batistă care

era strâns strâns între degete.

Harriet

Auzind povestea lui Claire şi Mireille în acei ani de război, mă lupt să fac reconciliază contrastul dintre glamourul şi extravaganţa couture-ului industrie cu greutăţile şi privaţiunile pe care le-au trebuit croitoresele să reziste, la fel ca marea majoritate a cetăţenilor francezi din acea vreme. Este un ciudat juxtapunere grotesc.

Simone îmi spune că a rugat-o pe bunica ei să scrie mai multe despre ceea ce îşi aminteşte, dar bineînţeles că Mireille este o femeie foarte bătrână acum şi progres este incet. Aşa că încerc să-mi frâneze nerăbdare.

Ca o distragere a atenţiei, în timp ce aştept să sosească scrisorile lui Mireille, eu găsi eu insumi citind A lot de cărţi şi articole despre acea perioadă de istorie pe internet pentru a completa fundalul vieţii celor doi prieteni în pod apartament. Pe măsură ce le-am reunit, am continuat să scriu povestea lui Claire şi Mireille, completând-o cu fundalul istoric în care eu poate sa. Cumva mi se pare important să fac asta, chiar dacă doar pentru a-l înregistra eu insumi asa de acea eu poate sa merge înapoi şi recitit acest parte de Ale mele familie istorie, luând timp pentru a o digera pe măsură ce fiecare nou capitol iese la lumină. devin aşa cufundat că uneori mi se pare ciudat să ridic privirea din scrisul meu, al meu picioarele ascunse sub mine în timp ce stau ghemuit pe canapea din camera de zi a micul apartament şi să realizezi că Claire şi Mireille nu trec doar prin perete în camera alăturată. Aproape că le aud vocile, imaginându-i stând la cusutul lor: repararea propriilor haine, poate, sau refacerea unei pălării sau a fustă pentru ei înşişi.

De îndată ce pot, mă întorc la Muzeul Modei din Palais

Galliera şi mai rătăcesc încă o dată prin camere. La prima mea vizită aici, eu a fost uimit de podoabă, strălucirea şi strălucirea modei din secole în urmă până în zilele noastre. Dar de data asta mă uit mai atent. Printre camere umplut cu uimitoare exponate acea gălăgie pentru Atenţie, Acolo este A

mult Mai mult modest afişa. A grădinarului pânză şorţ; A coafor haina alba; o pereche de pantaloni din denim şi o cămaşă purtate cândva de un necunoscut muncitor. Denimul este petic şi decolorat, dar spune un adevăr simplu. Aceste hainele îşi spun propriile poveşti despre viaţa oamenilor care le-au purtat, cândva din nou aducând istorie la viaţă în cel prezent zi. Şi Cum ironic aceasta este, eu muză, în timp ce stau în faţa acestor haine, care azi mâhniţi şi sfâşiaţi denimul este culmea modei. Se dovedeşte că acestea simple, uzate şi îmbătrânite articolele de îmbrăcăminte au fost sursa de inspiraţie pentru designerii moderni.

Din vizitele mele la muzee am învăţat şi asta, chiar şi în cel mai întuneric ori, femei a reuşit la găsi A sens de mândrie în al lor aspect. Parisienii au găsit modalităţi de a face-do, iar stilurile anilor de război se reflectă că: turbanele elegante ascundeau părul murdar sau rădăcinile încărunţite; au fost lipite pene de plută pe pantofi când tocuri înalte s-au uzat; picioarele erau bătute cu ersatz cafea motive, şi cărbune linii desenat sus cel înapoi la crea cel iluzie de ciorapi. În faţa propagandei naziste omniprezente, femeile din Paris şi-au găsit propriile modalităţi de a trimite înapoi un mesaj ocupanţilor lor: îmbrăcaţi în modurile lor de casă, îşi ţineau capul sus; ei nu au fost învins.

Luxul şi excesul industriei modei moderne par a lume departe de acei ani de război. Ajunsesem la agenţie şi prea târziu ud în spatele urechilor pentru a fi lăsat să ajute în orice fel de hands-on capacitatea la Săptămâna modei de la Paris din septembrie. A trebuit să mă uit de la marginile (sau mai bine zis din spatele biroului din receptie) ca ritmul de munca la birou a devenit din ce în ce mai frenetică şi apoi deodată am rămas singur, să mă ocup de telefoanele care nu sunau, căci toată lumea era afară la săptămâna evenimente, dimineaţa, prânzul şi seara. Simone apăruse la intervale neregulate să-mi spună cea mai recentă colecţie sau pe cine văzuse ea la acea seară recepţie.

Cu câţiva ani în plus de experienţă decât mine, Simone este o afacere bună mai relaxat cu privire la oportunitatea de a sta în public, printre Modă editori şi cel celebritati, şi

ceas la fel de cel cele mai recente couture colecţii, care vor stabili tendinţele pentru un sezon care mai este la câteva luni, sunt defilate pe podiumuri.

Acum că lucrurile s-au mai liniştit în birou după rafale de activitate acea urmat în cel trezi de Modă Săptămână, care are ţinut toţi cei de la Agence Guillemet sunt ocupaţi în lunile de toamnă, decid să o fac trata eu insumi la Masa de pranz la cel Cafenea de Flore. eu stiu este unu de cel se opreste pe cel

traseu turistic si, inevitabil, preturile sunt peste bugetul meu normal care de obicei nu se întinde la mult mai mult decât o cafea şi un croissant pentru o Deliciul de sâmbătă dimineaţa de la o patiserie pe una dintre străzile laterale mai liniştite cel Bulevard Saint-Germain. Dar vreodată de cand Simone descris Cum Mireille l-a întâlnit pe domnul Leroux acolo, mi-am promis că voi face o scopul de a merge într-o zi. O întreb pe Simone dacă ar vrea să vină cu mine, dar ea clătină din cap, se bucle dansează şi spune că i s-a cerut să ajute unul dintre cei managerii de cont pregătesc o licitaţie pentru un nou client.

Ridic din umeri pe haină şi ies din birou, mergând pe stradă spre Bulevardul Saint-Germain. După o clipă de ezitare, îi trimit lui Thierry a text, întrebându-l dacă vrea să mi se alăture la prânz.

eu savurat cel concert el ar fi invitat pe mine la cel alte noapte şi a fost impresionat privindu-l la lucru, văzându-l într-o lumină nouă. Era calm şi capabil, aşezat în spatele unei game uluitoare de tehnologie, cu vârful degetelor echilibrând cu atenţie nivelurile de sunet pe parcursul performanţei. A câţiva dintre prietenii lui au venit după burgeri şi a fost un relaxat seara, desi tot am vorbit mult despre victimele Bataclan, ale caror memoria va fi mereu prezentă. Ne-am întâlnit de câteva ori de atunci, cu aceeaşi mulţime. Totuşi, am observat că Simone nu s-a alăturat grupului, mereu realizarea un scuză la fi în altă parte. The uşor răcoare acea strecurat în relaţia noastră de când ne-am întâlnit Thierry şi cu mine este încă acolo, cred, dar este evident că face un efort să nu-i lase în cale prietenie cu oricare dintre noi. Sunt uşurat că, cu puţină încurajare, ea e a acceptat sa alatura-te grup la bar în continuare Vineri noapte.

Când noi am fost afară împreună, Thierry mereu trage a lui scaun sus lângă al meu şi vorbim ore întregi, mai ales despre muncă, dar uneori despre cele mai recente ştiri despre raiduri şi arestări ale poliţiei, în timp ce ameninţarea cu bule teroriste departe chiar sub suprafaţa vieţii oraşului. I-am spus şi lui despre fotografie care m-a adus la Paris şi am povestit câteva dintre cele ale lui Claire şi poveştile lui Mireille. Aşa că cred că i-ar putea plăcea să

mă însoţească la Cafenea de Flore, doar în jurul cel colţ din cel Rue Cardinale, Unde A avut loc întâlnirea lui Mireille cu domnul Leroux. Dar telefonul meu sună cu răspunsul lui – îmi pare rău, dar se încarcă în kit pentru un concert pe cealaltă parte a oraş şi nu reuşesc. Altă dată, promite.

La cafeneaua de la un colţ al aglomeratului bulevard Saint-Germain, găsesc un aşezaţi-vă la o masă pentru doi, strâns între două mese mai mari şi puneţi-mi Ordin. În timp ce chelnerul pleacă să aducă pâine şi o carafă cu apă, iau

o privire bună în jur. Cafeneaua nu se poate schimba prea mult din anii războiului. Lambriurile din lemn de culoare închisă şi coloanele albe sunt încă la locul lor şi ale barului fitingurile din alamă strălucesc printre sticlele de Aperol şi Saint-Raphaël. Eu pot imaginează-ţi Mireille venind aici pentru prima dată şi cum ar face inima ei avea fost uriaş la fel de ea ţesut a ei cale între Mese umplut cu limba germana ofiţeri la întâlni a ei a lua legatura la cel înapoi de cel zgomotos cameră. eu să presupunem că uneori cel mai bun camuflaj este să te ascunzi la vedere. Dar ce curajul care trebuie să fi luat.

Dezamăgirea mea faţă de rolul mai puţin activ al lui Claire a fost temperată a puţin de faptele despre viaţa ei de acasă pe care am început să le culeg. eu relatez puternic la dorinţa ei de a pleca de acasă, unde simţea că nu este nimic pentru ea şi să încerce să-şi găsească un alt loc în lume. Ca ea, sunt atras de entuziasmul şi creativitatea lumii modei. Şi, la fel ca ea, eu ştii cum te simţi când îţi pierzi mama. Probabil că îşi detesta viaţa în micul sat de pescari breton, aceeaşi viaţă care o purtase pe mama ei – a mea Străbunică – la A umbră inainte de copleşitoare a ei complet.

La fel de Sunt gândire despre a lui Claire pierderi – de Cum ea trebuie sa avea simţit urmând sicriul simplu al mamei ei printr-o curtea bisericii până la un proaspăt săpat mormânt – o maşină de poliţie trece în viteză afară, cu sirena ţipând. Prin ferestrele cafenelei, zăresc lumini albastre intermitente şi apoi sunt plecat.

Este doar o viziune de moment, dar trezirea zgomotului şi a luminilor mă cufundă cu un val brusc de panică atât de puternic încât loveşte expiră din mine. Mă întind după carafa cu apă şi turn puţin în mine sticla, cu mana tremurata, in timp ce incerc sa ma calmez.

Sunt momente la care nu mă gândesc. Momente în care am pus deoparte A compartiment de Ale mele minte care are au stat sigilat pentru ani. Dar acum, aici în Café de Flore, printre turişti şi Parisienne şic doamnelor-care-pranz, o imagine fulgerează în faţa ochilor mei, ca şi cum ai cuiva mână are atins interior Ale mele cap şi întors A cheie, deschidere acea compartiment într-o fracţiune de secundă

în timp ce sunt distras de gândurile la Mireille şi Claire.

În ochiul minţii mele, văd luminile albastre intermitente ale unei alte maşini de poliţie. Totuşi, acesta nu trece cu viteză. În schimb, este parcat la poarta de afară casa mea. Simt mâinile întinzându-mă pentru a mă reţine, ţinându-mă înapoi când încerc a alerga spre o uşă care stă întredeschisă. Aud vecinii vorbind în jos voci şi eu auzi cel sinistru sibila de cel cuvânt ei utilizare: *suFide* . este A

coşmar pe care l-am avut de multe, de multe ori, în ambuscadă noaptea de vise acele lumini albastre pâlpâitoare şi de a fugi de ele, de alergare şi de alergare şi să nu ajung nicăieri, din care mă trezesc răsuflat, cu lacrimi alergându-mi pe obraji şi inima îmi bătea în gât.

Şi fiecare timp eu trezi sus şi descoperi acea este doar fost A vis. Dar aceasta este încă nu Bine. Aceasta este niciodată bine.

The Chelner seturi Ale mele salată jos în faţă de pe mine şi eu Trage eu insumi împreună, încercând să atrage un zâmbet, clătinând din cap în timp ce el întreabă dacă mai am nevoie de ceva. Trec prin mişcările de a-mi strânge Masa de pranz. De obicei, l-aş devora, dar astăzi nu am poftă. sunt prea ocupat să se gândească la acel fulger de conştientizare declanşat, fără îndoială, de gânduri de Ale mele moartea străbunicii şi cel trecând poliţia maşină.

Şi apoi îmi dau seama că alături de şocul acelei imagini prea vii pe care l-am înăbuşit atâţia ani, există un alt sentiment necăjător care se formează într-o întrebare în mintea mea: a cui era mâna aceea mi-a intrat mâna în cap şi a deschis acel compartiment încuiat? am o presimtire acea aceasta nu aparţine la oricine eu stiu. Aceasta nu aparţine la Ale mele bunica Claire, nici să Mama mea.

Pe măsură ce bătăile inimii îmi încetinesc şi mă uit în jurul aglomeraţiei, zgomotoase cafenea, imaginându-i pe Mireille şi Claire aici, cu o jumătate de secol înaintea mea, îmi dau seama că caut pe altcineva, pe cineva care lipseşte. A treia fată în fotografie.

Unde este Vivienne?

1941

Fiecare cap din camera de cusut se întoarse când a intrat mademoiselle Vannier cu noua fată. În tăcerea de moment, ca zgomotul cusăturii maşinile s-au oprit şi murmurul scăzut al conversaţiilor smulse s-a oprit, unul dintre ace de oţel pe care Mireille le folosea pentru a alcătui o bluză a căzut podeaua cu un bătaie slab. Se aplecă, repede, să-l ridice înainte de a putea se rostogoleşte într-una dintre crăpăturile dintre scânduri şi se pierde: înlocuiri erau scumpe acum că livrările de metal erau canalizate în muniţii fabrici din Germania.

În timp ce se îndrepta, mademoiselle Vannier îl prezenta nou croitoreasă. 'Fetele, acest este Vivienne Giscard. Ea se alătură S.U.A din un *atelier* din Lille, unde a câştigat o experienţă valoroasă de lucru şifon. De asemenea, te va ajuta, Claire, cu ornamente şi mărgele. Şi ea va sta sus, în apartament. Vă rugăm să o ajutaţi să se simtă Acasă.'

Mireille şi-a mutat munca, făcând loc la masă şi un scaun a fost găsită pentru Vivienne, care le-a zâmbit noilor ei vecini în timp ce o punea trusa de cusut jos şi trase pe o haină albă bine presată.

Mireille imediat placut cel uite de acest cele mai recente plus la al lor echipă. Avea ochi largi de culoare alune şi păr lung, de culoarea aramiului, pe care ea purtau împletit în A gros împletitură la a pastra aceasta afară de cel cale de a ei muncă. Aceasta Ar fi bine să avem o nouă colega de apartament, mai ales acum că celelalte fete plecase mai departe şi erau doar Mireille şi Claire în apartament. Al lor poteci păreau să-i ducă în direcţii şi distanţă foarte diferite între ei se simţea mai larg ca

niciodată. Deci poate prezenţa acestei noi fete ar ajuta la lumina un pic atmosfera.

În acea seară, cele trei fete şi-au împărţit masa de seară împreună şi Vivienne produs A bar de ciocolată la rundă oprit al lor cină de pâine şi

supă. 'Unu de cel puţini avantaje de Lille fiind parte de Belgia aceste zile!' spuse ea, în timp ce dezlipea ambalajul împodobit cu Côte d'Or palmier şi elefant. „Ei chiar fac ciocolată foarte bună, când pot obţine ingredientele.

Mireillei i se lăsa gura apă în aşteptare şi oftă mulţumită când luă unul dintre pătrate şi îl lăsa să se topească pe limbă. „Eu nu-mi amintesc când am gustat ultima dată ceva atât de delicios. Cum ai făcut reuşeşti să pui mâna pe el?

Vivienne a zâmbit, iar ochii ei mari păreau să o lumineze în întregime faţă când a făcut asta. „A fost un cadou de plecare din partea familiei mele. Cred că erau îngrijoraţi că nu va fi nimic de mâncare în mare, rău oraş.'

„Ei bine, erau cam exact pe acel front”, a râs Mireille, gesticulând spre bolurile goale de supă şi împrăştierea firimiturii pe table de breadboard care erau tot ce mai rămăsese din putina lor cină. 'Sunt a ta familie încă în Lille?

— Părinţii mei locuiesc la nord de acolo. Vivienne flutură vag o mână şi a trecut din nou ciocolata.

'Do tu avea fratilor şi surori? a întrebat Claire la fel de ea a izbucnit încă un pătrat în gură.

'Doar unu frate. Cum despre tu?'

La fel de cel fetelor a vorbit, savurând fiecare ultimul delicios bucăţică de cel ciocolată, lui Mireille i se părea că se împărtăşeşte o nouă prietenie şi în jurul mesei în seara aceea – şi asta a avut un gust chiar mai bun decât orice ar fi putut inventa un ciocolatier belgian. Şi Claire părea mai fericit şi Mai mult relaxat cu A nou coleg de apartament la completati cel tăceri, la fel de intangibil şi rece ca ceaţa unui râu, care pătrunsese în apartament ultimele saptamani.

Pe lângă reducerea distanţei dintre Mireille şi Claire, Vivienne adus cu veştile ei de o foarte Franţa diferită dincolo limitele oraşului.

'Când ale lui Hitler armatelor avansat, Lille a fost asediat. Aceasta a fost A câteva zile înspăimântătoare. Garnizoana franceză a luptat cu disperare şi a reuşit tine cel oraş lung suficient la permite aliat trupe la fi evacuat din Dunkerque. Dar, în cele din urmă, puterea

naziştilor a fost copleşitoare. ei şi-au condus tancurile în centrul oraşului şi trupele noastre au fost forţate predare. Mii de soldaţi au mărşăluit prin Grand'Place ca prizonieri de război. Aceasta a luat ore pentru lor la trece de.' Vivienne s-a scuturat a ei

cap, amintindu-şi vederea. — Şi apoi toate acele mii de oameni au fost luaţi departe. Şi dintr-o dată oraşul nostru nu a mai fost francez. Germanii au remizat noi linii pe hărţile lor şi au decretat că Lille face acum parte din Belgian administrare. Acesta a fost o năucitoare cativa ani.'

Vivienne a descris cum a fost forţată să lucreze la filat mori, producând fir pentru efortul de război nazist. „Dar am reuşit să continui să fac nişte bani pe lângă croitoria mea. Neavând noutăţi haine, s-a dovedit că abilităţile mele erau necesare mai mult ca niciodată de către noi prieteni şi vecini. Am perfecţionat arta refacerii hainelor rochii şi rochii în fuste. Am făcut chiar un costum pentru contesa de Rivault, dintr-o pereche de perdele pe care le salvase din casa ei înainte a fost însuşită ca o ţaţă pentru ofiţerii germani. Ea a fost cea care m-a ajutat să obţin postul aici la Delavigne Couture. A fost o clientă bună, inainte de razboiul.'

În timp ce Mireille stătea întinsă în patul ei în noaptea aceea, aşteptând să vină somnul, ea se gândi noul ei prieten. Vivi, aşa cum începuseră repede să o numească, părea un adevărat spirit înrudit şi Mireille era bucuroasă să o aibă în apartament. Şi totuşi, ca şi foamea – pe care le aveau acele câteva pătrate de ciocolată nu a putut să se liniştească – strânsă în burtă, şi-a dat seama că Vivi făcuse a dezvăluit foarte puţine informaţii despre ea însăşi. Ea a împărtăşit o mulţime de detalii despre a ei muncă în A local croitorie *atelier* inainte de cel război a avut copleşit Lille, unde se specializase în treaba dificilă de cusut rochii de seara din sifon pentru doamne de societate; ea le spusese cât de greu era munca fusese în fabrică, rulând maşinile care învârtea mii de metri de fire în fiecare oră sub privirea atentă a unui maistru german; şi descrisese nopţile nedormite petrecute ascultând bombardamentele de către forţele aeriene britanice asupra metalurgiei şi şantierelor de cale ferată din apropiere. Dar, Mireille realizat, la fel de a ei pleoapele a început la creşte greu, ce ea a avut descris părea impersonal, cumva, un pic ca un ştiri de cinema. Împărtăşise foarte puţin despre familia ei – părinţii şi fratele asta pomenise ea în treacăt.

Nu contează, gândi ea, vor fi mai multe asemenea seri

împreună când aveau să-şi împărtăşească raţiile şi poveştile lor. Şi buzele ei s-au curbat înăuntru un zâmbet de mulţumire când somnul a venit în sfârşit, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna în cele din urmă în ciuda foametei şi a frigului şi a anxietăţii mereu prezente şi sâcâitoare care ea ar fi prinsă sau denunţată ca Resistante. În cele din urmă, ea a lăsat deoparte poveri pe care le-a îndurat în tăcere în orele ei de veghe şi a adormit.

Şi lui Claire i-a plăcut compania lui Vivi. Era o gură de aer proaspăt în apartament şi a fost plăcut să aibă pe cineva în care să se poată încrede despre Ernst. Vivi a întrebat întrebări şi părea la a intelege cel relaţie în A cale că Mireille ar putea – sau ar fi – nu. Deşi Claire trebuia să recunoască asta chiar şi Mireille era un pic mai puţin încordată cu Vivi în preajmă. A existat o uşurinţă şi a uşurinţă despre Vivi care era contagioasă, iar prietenia ei avea foarte mult îmbunătăţită cel atmosfera în cel cusut cameră la fel de bine la fel de cel apartament, la fel de în ceea ce o privea pe Claire.

Într-o seară, Ernst a luat-o pe Claire la cină la Brasserie Lipp, o persoană plină de viaţă restaurant de pe bulevardul Saint-Germain pentru care era renumit este meniu consistent în stil german. Claire nu-şi amintea ultima dată când a făcut-o mâncat atât de bine în timp ce îşi ridica tacâmurile şi făcu incursiuni în farfuria ei de plăci grozave de carne de porc, picurând cu Calvados şi smântână. Ernst l-a mâncat cu el poftă, dar ea şi-a lăsat jos cuţitul şi furculiţa când a descoperit că hrana bogată era mai mult decât cu care stomacul ei era obişnuit sau cu care putea face faţă. Ea aruncat o privire în jurul camerei, admirând panourile de faianţă de pe pereţi înfăţişând flori şi frunziş şi oglinzile măreţe şi înalte. Şi apoi a făcut un dublu- ia cum o faţă familiară i-a atras atenţia. Reflectat într-una dintre oglinzi era profilul unei tinere căreia părul cădea într-o împletitură groasă, rumenită spatele ei. Era Vivi! Claire şi-a întins uşor gâtul pentru a vedea cine era cu. La aceeaşi masă erau alţi doi. Unul era un nisip... bărbat cu păr, purtând o cămaşă albă şi o cravată caisley; el a avut o distins aer despre -l şi privit relaxat, clar la uşura în acest ambianţă scumpă. În timp ce ea privea, el a ridicat o sticlă de vin alb din o găleată cu gheaţă lângă masă şi se întinse să umple paharul celui de-al treilea persoană aşezată la masă, o femeie uşor năucită într-o uniformă gri. *Ei bine* , gândi Claire, *aşa că nu sunt singura care se bucură de Fompany-ul nostru vecinii germani.* Se întrebă dacă ar trebui să treacă şi să spună Bună ziua lui Vivi, poate prezenta-i-o lui Ernst. Ar putea face o petrecere din asta,

poate şi toţi merg să danseze într-un club de noapte undeva.

Dar când ea i-a sugerat lui Ernst, el s-a uitat peste el şi ia părut că recunoaşte femeia în uniformă. — Nu, spuse el, ştergând grăsimea de pe a lui buze cu un şerveţel de in, „să nu. O cunosc de la birou – este foarte plictisitor. Prefer să mă bucur de compania ta fără a fi nevoit să te împărtăşesc oricine altcineva. Poate îmi poţi prezenta prietenului tău altă dată, deşi. Arată foarte plăcută.

'Ea este,' a spus Claire. 'Ea e Grozav distracţie. Şi A bun croitoreasă la fel de bine.'

A doua zi, în timp ce celelalte fete vorbeau în camera de cusut, Claire a întrebat-o în linişte pe Vivi dacă i-a plăcut masa ei cu o seară înainte. A fost a ei imaginaţie, sau s-a uitat Vivi putin surprins?

— Nu mi-am dat seama că eşti şi tu acolo, spuse ea. 'Ar fi trebuit sa vii a venit şi a spus bună.

— Nu îngrijorează-te. Claire a avut a zâmbit. 'Tu poate sa introduce pe mine la ta prieteni altădată. Şi nu-i voi spune lui Mireille. Cred că amândoi ştim cum înfundat ea poate fi!'

Vivi dăduse din cap, coborându-şi ochii spre munca ei, ca sunetul lui Călcâiele doamnei Vannier, zgomotând peste scânduri, puseseră o pune capăt oricărei alte discuţii.

Acolo a fost doar unu lucru acea niggled A mic în a lui Claire înflorire prietenie cu Vivi. Acea o privire de A social viaţă a fost rar şi a ei ulterior invitatii la restaurante şi cluburi de noapte au fost toate politicos respins. Dacă orice, Vivi părea la Claire la fi departe de asemenea conştiincios despre munca ei. Adesea, când toţi ceilalţi îşi făcuseră bagajele pentru seară, Vivi rămânea singură în camera de cusut, aplecată în mod special asupra unora complicat ornamentaţie cu mărgele, sau minuţios cusături cel rulat manual tiv de A rochie de şifon, cu acul ei fulgerând sub lumina unei lămpi înclinate ca ea a cules fire simple, una câte una, din ţesătura delicată care se strângea în ea poala.

— Eşti lucru de asemenea greu!' Claire spuse a ei când ea a apărut în cel apartament lung după cel oraş a avut fost scufundat în întuneric pentru cel stare de asediu.

Vivi a zâmbit, dar chipul ei părea tras de oboseală. — Lucrul în continuare rochia aceea de ceai durează mai mult decât mă aşteptam. Dar mâine e sâmbătă, asa de Nu voi trebuie să ajungă trezeşte-te prea devreme.

— Haideţi avea un excursie apoi. Ai abia a avut A şansă la vedea orice din Paris. Ernst şi cu mine trebuia să mergem la Luvru mâine, dar acum trebuie să lucreze. Deci hai să mergem tu şi cu mine în schimb. Mireille de asemenea, dacă vrea să vină.

Şi asa de aceasta a fost acea cel Trei fetelor a pune pe al lor Cel mai bun fuste şi jachete şi au ieşit împreună în stradă. Vivi a scos o cameră din geantă, spunând: „Dacă vom merge la obiective turistice, atunci trebuie să fac câteva fotografii”. Le făcu semn lui Claire şi Mireille să stea în faţa lui Delavigne vitrină.

'Aştepta!' strigă Claire. Ea a alergat spre locul unde tocmai descălecase un bărbat din a lui bicicleta. „Domnule, ar tu fi asa de drăguţ la fel de la lua A imagine de noi trei?' ea a intrebat.

' *Bine sigur* .' Bărbatul zâmbi la vederea fetelor îmbrăcate pentru un ieşire şi a făcut fotografia. — *Bonne Fontinuation, domnişoare.* ' El a zâmbit în timp ce îi dădea camera înapoi lui Vivi şi şi-a continuat drumul, făcându-şi roată bicicleta lui de-a lungul bulevardului şi fluierând vesel pentru sine.

Râzând şi trăncănind, Claire, Mireille şi Vivi au mers spre râu şi a traversat pe malul drept, cu Vivi oprindu-se pentru a fotografia Notre- Dame şi Île de la Cité.

Teiul din grădinile de lângă Sena erau îmbrăcaţi în proaspăt, verde podoabe şi ondulat şi dădu din cap la cel fetelor la fel de ei a trecut de-a lungul cel *quai* pe asta strălucitoare şi avântată Sambata din mai.

În ciuda faptului că a simţit dezamăgirea de a fi fost dezamăgit de Ernst, Inima lui Claire se ridică în timp ce mergeau. Ar mai exista şi alte oportunităţi vino aici cu el, în zilele de vară care se aşteaptă. El şi ea ar fi făcut-o rătăcesc prin aceleaşi străzi, mână în mână, făcând planuri pentru ei viitor împreună. Ea chiar îndrăznit la imagina alte veri la vino când s-ar putea să se plimbe aici, cu verigheta pe deget, împingând un cărucior conţinând un bebeluş blond, dolofan, care chicotea şi făcea semn cu mâna către ramuri de tei pete de soare deasupra capului. Dar, pentru azi, compania ei prieteni mai mult decât inventat pentru a lui Ernst absenta, ea realizat.

Se simţea mai uşoară decât se simţise de luni de zile. Ea fusese asa de izolat de cand venire la Paris, şi a lui Jean-Paul vizita a avut făcut a ei vedea cât de îndepărtată devenise de familia ei şi de rădăcinile ei din Bretania. Ea le scrisese tatălui ei şi lui Marc înapoi în Port Meilhon şi, deşi

cărţile poştale permise oficial au permis doar câteva rânduri blande, ea îi spusese că e bine şi fericită la Paris, că îi era dor de ei şi că le-a trimis dragostea ei. Simţise un sentiment de uşurare când îi dăduse cardul la oficiul poştal şi a simţit firul de legătură cu familia ei. a stabili în sine, numai apoi realizând doar Cum din suflet cel sentimente acea

ea scrisese într-adevăr erau. Şi a preţuit cardul pe care a primit-o înapoi de la tatăl ei cu câteva rânduri care îi spuneau cât de mult îi pasă.

Niciunul dintre cei trei nu mai vizitase Luvru înainte, aşa că a fost cu simţ de uimire că au intrat în holul cavernos al muzeului, trecând între o pereche de paznici care a stat, ca santinelele, la uşă.

Au rătăcit prin încăperi unde erau nişte pereţi şi socluri erau goale, deoarece atât de multe opere de artă fuseseră îndepărtate în mod misterios, iar mai multe galerii au fost închise complet. Dar a rămas destul picturi şi sculpturi pentru a le susţine interesul. Fetele s-au separat puţin în timp ce se deplasau încet prin galeriile deschise, pierzându-se în peisaje atemporale şi chipurile portretelor care le priveau de-a lungul anilor.

Cotitură A colţ, Claire găsite se în A cameră conţinând vast sculpturi din alabastru din Renaşterea italiană. Ea era vag conştientă de Mireille şi Vivi intrând în galerie în spatele ei, când ea se apropia de a femeie întinsă, izolată în spatele unei frânghii de catifea roşie şi a admirat-o pe felul în care draperiile ei, sculptate din ceva solid ca piatra, puteau să arate ca fluid şi fragil la fel de cel mătăsuri cu care cel croitorese a lucrat fiecare zi.

Toate la o singura data, a ei ochi a fost prins de cel profil de A tineri om OMS înconjura o statuie vastă a unui împărat roman în faţă. A durat un moment ca ea să-l recunoască în hainele lui civile, dar apoi inima i-a tresărit odată bucurie. El ar fi venit până la urmă.

— Ernst! strigă ea şi porni spre el, cu faţa strălucitoare la bucurie neaşteptată de a-l vedea aici.

Auzindu-i numele, se întoarse spre ea. Dar în loc să o împărtăşesc de plăcere, i-a căzut faţa şi a făcut un pas înapoi, departe de ea, ridicându-se unu mână ca dacă să descurca-te de ea oprit dacă ea a venit oricare mai aproape.

Confuză, Claire ezită, zâmbetul ei clătinându-se. Şi apoi a îngheţat ca, din spatele soclului statuii, a apărut o femeie îmbrăcată într-un tweed inteligent costum. Ea ţinea mâna unui băieţel al cărui păr era aproape acelaşi alb-blondă la fel de a lui a mamei. La fel de Claire privit, îngrozit, cel

femeie atins afară a ei gratuit mână la mângâiere a lui Ernst înapoi, zicală ceva în Limba germana. Şi băieţelul şi-a întins braţele pentru a fi ridicat de bărbat el numită *„ Vati ”*.

În timp ce trioul s-a întors şi a ieşit din galerie, Claire a simţit-o genunchi da cale şi ea strâns la cel roşu catifea frânghie – doar ca cel unu

care despărţiseseră mesele din clubul de noapte în noaptea de Revelion – aşa cum ea a încercat să se calmeze.

Şi apoi Mireille şi Vivi au fost la a ei latură, deţinere a ei sus, împiedicând-o să se mototolească pe podea. Conducând-o departe, ca inima ei sfărâmat în o mie de bucăţi.

Harriet

Având auzit acest cele mai recente capitol de a lui Claire poveste, eu plan A vizita la cel Louvre. A fost greu să găseşti timp pentru a face multe vizite turistice, deoarece ritmul anului la Agence Guillemet este dictat de Spectacole – cu a „S” majuscul. Chiar acum, chiar dacă este ianuarie şi capacul umed şi gri al cerul de iarnă se aşează deasupra oraşului, ne pregătim pentru Haute Couture Spectacole de primăvară/vară care vor avea loc mai târziu în cursul lunii. eu sunt deja încântat de ei şi sunt hotărât să fac o treabă bună, astfel încât atunci când vine la pregătirile pentru următoarea Săptămână a Modei de la Paris în care voi putea fi mai implicat. Ştiu că va fi epuizant, dar şi entuziasmant şi nu pot aşteaptă să-l experimentezi.

În sfârşit, se face o scurtă acalmie. E o duminică sumbră şi se simte apartamentul rece şi puţin claustrofob – ziua perfectă pentru o vizită la Luvru. Thierry acceptă să mă însoţească şi ne întâlnim lângă piramida de sticlă care marchează intrarea elegantă şi modernă a muzeului în Place du Carrousel. El este aşteptându-mă când ajung acolo, mâinile lui s-au împins adânc în buzunarele parca lui, cu părul bătut de vântul care se învârte în jurul pieţei deschise. Noi îmbrăţişăm, scurt şi puţin stângaci, dându-şi seama că este prima dată când o facem fost afară împreună, doar cel Două de S.U.A, fără A mulţime de prieteni şi spectatori care se îngrămădeau pentru a acoperi orice tăcere.

Dar se pare că nu există tăceri, în afară de foarte confortabile... sentiment cele, la fel de noi petrece cel dupa amiaza rătăcire prin cel galerii. Muzeul este mult mai plin în aceste zile decât ar fi fost în ani de război când

francezii au ascuns unele dintre cele mai mari comori ale lor şi Nemţii şi-au însuşit multe altele. Colecţiile au fost adunate Înapoi acum şi Luvru este un loc schimbat, desigur, cu aspectul său elegant piramide de sticlă moderne în exterior şi noi completări la aspect.

În unu cameră, Thierry rătăceşte pe înainte la fel de eu Stop în faţă de un statuie de alabastru, o femeie culcată, drapată în robe fluide, care contrazic soliditatea pietrei din care sunt cioplite. Ar fi putut fi acesta sculptură la care se uita bunica mea când a dat peste Ernst şi familia lui aici cu toţi aceşti ani în urmă?

De când am auzit despre umilirea şi durerea de inimă a lui Claire în Luvru, am tânjit mai mult ca niciodată după un sentiment de conexiune mai tangibil la a ei. Am poros peste cel fotografie şi Ale mele inima are sângerat la fel de Am şi-a imaginat ziua în care a fost luată: o zi care a început atât de bine, plină de bucurie şi optimism, deoarece se îmbrăcase în cele mai bune haine şi plecase cu ea prieteni. O zi care se terminase aşa prost.

Îmi dau seama că, din ce în ce mai mult, sentimentele mele de ruşine la bunica mea naivitatea şi alegerea teribilă a partenerului au fost înlocuite de simpatie pentru ea – şi o furie rece la Ernst. Cum a îndrăznit să o trateze atât de mizerabil, jucându-se cu emoţiile ei, folosindu-şi tinereţea şi inocenţa pentru a-i facilita pe a lui înşelăciune? A fost cel deteriora Terminat de acea devastator întâlni în cel Luvru unul dintre lucrurile care au contribuit la fragilitatea inimii ei? A fost ea suficient de puternică pentru a-şi putea recupera sau a intervenit ceva ea în ziua aceea? Impactul acelei întâlniri trecătoare a lovit-o atât de tare? că a fost rănită iremediabil? Poate o inimă frântă să fie reală?

Şi, dacă da, acesta a fost unul dintre momentele care l-au pecetluit pe cel al propriei mele mame soarta, de asemenea, momentul care a rănit-o pe bunica mea?

O tristeţe mă copleşeşte când simt mai mult decât oricând pierderea bunica mea şi mama mea. Şi mie îmi este frică. Pentru că mă întreb fie că este destinul meu inevitabil să simt că m-au abandonat . . . Şi la stiu acea Ale mele conexiune la viaţă ar putea fi asa de fragil şi asa de tenue de asemenea.

Încerc să mă scutur de pe aceste gânduri morbide, grăbindu-mă departe de galerie de sculptură, simţind nevoia să-l ajungă din urmă pe Thierry şi să-l aibă pe a lui reconfortant prezenţă lângă pe mine. Şi Cum eu dori eu a avut Mireille şi Şi Vivienne lângă mine, în momente ca

acestea, ca să pot absorbi o parte din al lor puterea si lor *bucurie de vivre* de asemenea.

1942

Mireille şi Vivi fuseseră atât de amabili cu ea când s-au întors la apartament după acea îngrozitor întâlni cu Ernst şi a lui familie în cel Luvru, dar Claire se închisese în camera ei, nevrând să vadă mila scrise pe feţele lor, ştiind ce idioată fusese.

Mireille bătuse în uşă seara, aducându-i lui Claire un castron de tocană. — Haide, o îndemnase ea, cu o bunătate care îi făcu lacrimi a lui Claire ochi. 'Tu nevoie la mânca. A pastra ta putere sus.'

Claire clătinase din cap, simţindu-se rău de umilinţă, dar Mireille a avut insistă, cocoţandu-se pe patul de lângă a ei.

Şi atunci porţile se deschiseră şi Claire începu să plângă. 'Cum aş fi putut fi aşa de prost? M-a remarcat pentru că mă putea vedea era o fată proastă care să se îndrăgostească de farmecele lui?

Mireille s-a scuturat a ei cap. — Eşti nu prost. Doar tineri şi neexperimentat în căile lumii. Poate că a simţit inocenţa ta. El te-a hrănit cu cuvintele pe care le-ai fi dorit a auzi.'

— Da, dar le-am înghiţit fără să mă opresc să mă întreb dacă sunt acolo era vreun adevăr în ei. Obrajii lui Claire ardeau în timp ce îşi aminti de el obişnuia să le facă colegilor săi de ofiţer când ieşeau, cum le-ar fi făcut toţi a rade. La acea vreme, i-a spus ea Mireillei, a presupus că sunt pur şi simplu inofensive glume, fac parte din rolul vieţii şi sufletului petrecerii pe care îi plăcea să o joace când în companie. Dar acum ea se întreba câte dintre ele aveau fost pe cheltuiala ei.

A depasi cu umilire şi ruşine, ea suspină pe a lui

Mireille umăr când vorbea despre familia ei. Când fusese cu Ernst, o făcea împins cel amintiri de a lui Jean-Paul cuvinte la cel înapoi de a ei minte, justificându-şi acţiunile spunându-şi că nu înţelegea cât de greu era a fost la Trăi în cel oraş. femei au fost neputincios la cel Cel mai bun de ori, şi cel

războiul a accentuat acel sentiment, dar a fi cu Ernst îi dăduse un sentiment de securitatea cât şi luxul de a fi răsfăţat şi invidiat. Acum ea a văzut că acel sentiment de siguranţă fusese construit pe fantezia pentru care se învârtise ea însăşi din ciorapi de mătase şi pahare de şampanie. — Cum am putut mi-am trădat proprii fraţi în felul acesta? Oh, Mireille, nu suport să mă gândesc ce trebuie să cred despre mine. Jean-Paul a plecat la lagărele de muncă ştiind acea eu a fost . . .' ea a ezitat, alegând a ei cuvinte cu grija, '. . . Bucurându-se atentia inamicului. Cât de mult aş vrea să-i pot spune acum că ştiu cât am greşit!'

Mireille o mângâie pe braţ, mângâind-o. Oftat, ea spuse: „Ei bine cu siguranţă nu eşti prima fată care a avut capul întors după promisiune de puţin lux şi răsfăţ. Dar lucrul important este că ai făcut-o ţi-ai învăţat lecţia acum. Data viitoare când un ofiţer german strălucitor trece ta cale, tu nu va lua cel momeală destul asa de usor, eu socoti.'

— Nu voi lua momeala deloc, a replicat Claire, cu o vehemenţă că a făcut-o pe Mireille să zâmbească. „Urăsc naziştii. Pentru tot ce au făcut. La pe mine. La Ale mele familie. Şi la Ale mele ţară.'

În timp ce îşi alăptează inima frântă şi încerca să se concentreze asupra muncii ei în lunile după aceea, Claire a simţit că schimbarea era în aer. Când nemţii invadată pentru prima dată, a existat un sentiment de neînţelegere amorţită printre cei cetăţenii de Paris. Şi poate aceasta a avut fost ispititor la crede cel propagandă postere acea a avut a apărut, arătând cu aspect amabil nazist soldaţi care protejează poporul Franţei şi furnizează hrană celor înfometaţi din Franţa copii. Dar, pe măsură ce calendarul a trecut la un alt an nou, starea de spirit a avut mutat.

Era un sentiment de volatilitate care mătura oraşul. Poveşti de protestele şi actele de sfidare au fost răspândite şi unii rezistenţi chiar au îndrăznit atacă ocupanţii lor germani. Desigur, represaliile împotriva unor astfel de acte a fost rapidă şi brutală: execuţiile au avut loc pe străzi şi

toată lumea a făcut-o am auzit vorbindu-se despre trenurile care trăgeau camioane cu vite pline cu mărfuri umane, care pleca din ce în ce mai des din Gare d'Austerlitz şi Gare de l'Est. Au existat, de asemenea, zvonuri despre un lagăr de internare în Suburbia Drancy la nord-est de centrul oraşului, la care evreii locuitorii care fuseseră adunaţi au fost trimişi. Faptul că această tabără a fost patrulat de cel limba franceza politie mai degraba decât de limba germana paznici numai adăugat la

sentimentul de nelinişte furioasă pe care îl aveau tot mai mulţi locuitori ai Parisului incepand sa simta.

Şi acum această nelinişte începea să-şi facă loc în Claire's constiinta. Şi-a făcut griji pentru fraţii ei, Jean-Paul şi Théo. Acolo avea nu au fost veşti despre ei. Au reuşit să se întâlnească în Germania? Ea sperau că au avut şi că au lucrat unul alături de celălalt într-o fabrică undeva, păstrarea fiecare alţii spiritele sus pana cand cel zi ei ar putea întoarcere la casa lor din Franţa. S-a întristat pentru Luc, iar greaţa i-a crescut în gât când se gândea la trupul lui zăcând într-un mormânt de război din est, în tot acest timp pe care o petrecuse atât de prostesc cu Ernst – un agent al însuşi regimului care îl ucisese pe fratele ei. Parcă ar fi fost somnambulă acestea luni, sedus de cel iluzie acea bani şi glamour ar Schimbare a ei viaţă, distragerea atenţiei a ei din cel realitate de ce a fost petrecându-se în cel lumea din jurul ei.

La fel de timp a mers de, deşi, şi cel dispozitie în cel oraş în jurul a ei schimbat, Claire simţit A Schimbare petrecându-se în se la fel de bine. A ei inima a avut început a repara – aşa cum o vor face inimile dacă li se oferă suficientă expunere la timp şi cel bunătate de bun prieteni – şi la fel de aceasta reparat, aceasta transformat în ceva nou. Lecţia grea pe care o învăţase o forţase să reflecteze asupra persoanei care a fost cu adevărat şi asupra persoanei pe care şi-a dorit să fie şi ea a descoperit un nou nucleu de hotărâre în ea însăşi.

Şi aşa a fost, într-o seară, când Vivi stătuse la serviciul ei cusut cameră din nou, acea Claire bătut pe cel uşă de camera lui Mireille.

'Intraţi!' strigă Mireille dinăuntru.

Claire a păşit peste prag, în dormitorul minuscul de sub streaşină, şi stătea în picioare în tăcere pentru A moment, a ei mâinile strâns în pumnii la părţile ei. Apoi a spus: „Vreau să ajut. Spune-mi ce pot face, Mireille. eu a.m gata să riposteze acum.'

Mireille se ridică de unde stătea pe pat şi împinse uşa închis, liniştit, dar ferm. Apoi a mângâiat husa matlasată, făcând semn Claire să se aşeze.

'Este nu acea uşor, Claire. Sunt tu anumit acea acest

este A Etapa tu vrei a lua?' întrebă ea cu voce joasă.

Claire dădu din cap. „Eu ură lor. eu ură ce ei avea Terminat la pe mine, personal – la Ale mele familie – şi ce ei continua la do la al nostru ţară. Sunt scuze este Luat pe mine asa de lung la obţine Aici, dar Sunt gata acum.'

Mireille îi aruncă o privire lungă, apreciativă, de parcă şi-ar fi văzut prietena pentru prima data. — Foarte bine atunci, spuse ea în cele din urmă. — Voi vorbi cu cineva. voi lasa tu stiu.'

Claire a dormit Mai mult profund acea noapte decât ea a avut Terminat în mulţi ani, de parcă noua ei hotărâre ar fi oferit o pătură suplimentară pentru a încălzi frigul amar care o ţinuse îngheţată atât de mult timp. Şi pe măsură ce s-a topit, a legat finala bucăţi de a ei spulberat inima înapoi împreună, în ceva cu totul mai puternic.

Mireille şi Claire traversat cel Pont Neuf unu luminos dimineaţă în Februarie. Era duminica dinaintea Postului Mare, iar clopotele Notre-Dame sunau, chemând credincioşii la Liturghie, dar fetele au continuat, trecând spre malul drept al Senei şi continuând de-a lungul cheiului, urmând argint panglică de cel râu în aval pana cand ei atins cel Tuileries grădină. Nu erau produse de patiserie deosebite în vitrinele brutăriilor care au trecut şi nici nu aveau să se bucure de ciocolată de Paşte a ajuns în sfârşit în acel an. Privaţiunile războiului muşcau mai tare decât vreodată, făcându-se simţiţi în foamea constantă care îl roadea fetelor stomacuri. ei a avut crescut asa de folosit la cel chinuri acum, deşi, acea cu greu au mai observat.

La cel Intrare la cel parc, Mireille a pune A mână pe a lui Claire braţ, oprind-o o clipă. „Încă eşti sigur că vrei să faci asta, Claire? Tu nu am avut al doilea gânduri?'

'Nu. Mai mult decât vreodată, eu a.m sigur.'

Mireille a zâmbit, luând expresia hotărâtă pe cea a prietenei ei faţă. Era o expresie nouă, una pe care ea nu o văzuse în blânda lui Claire purtare pana cand recent, şi aceasta dezvăluit A latură la a ei caracter acea a avut lain inactiv. Dar acum fusese trezit şi Mireille recunoscu o flacără de hotărât sfidare în a ei prieten, cel la fel flacără acea ars în a ei proprii sanului.

Mireille i-au trebuit câteva săptămâni să-i convingă pe ceilalţi membri a reţelei pe care se putea baza pe Claire. Fusese direct cu le-a spus despre legătura lui Claire cu un ofiţer german, dar le spusese şi ele că devenise sigură de

angajamentul prietenei ei de a lucra împotriva invadatori în timpul lor inimă la inimă în ultimele câteva luni. În cele din urmă cel vopsitor a avut spuse a ei acea domnule Leroux a fost pregătit la întâlni a ei prieten,

deoarece ar putea exista un rol pentru ea. — Adu-o duminică la Tuileries dimineaţă. Va trece pe lângă Jeu de Paume la ora unsprezece. El vrea sa vorbesc cu ea, să văd dacă ea chiar este potrivit.

Ea îi recunoscu silueta înaltă de la distanţă când se apropiau. El a fost plimbându-se trecut cel Intrare la cel Galerie care adăpostit a lui Monet frumoase tablouri cu nuferi. Acum, însă, lucrările de artă au fost păstrate în urmă uşile încuiate şi un soldat german stătea de pază afară. domnule Leroux a apărut complet nepreocupat de cel soldati prezenţă şi chiar dădu plăcut din cap în direcţia gardianului în timp ce acesta trecea pe lângă. Când fetele s-a apropiat, ceva mai încet acum având în vedere prezenţa soldatului nazist în fundal, făcea un spectacol de oprire, parcă surprins şi mulţumit să le recunosc pe cele două fete care s-au întâmplat să iasă şi ele la plimbare, bucurându-se soarele din acea dimineaţă strălucitoare de primăvară devreme. Şi-a ridicat pălăria spre ei şi Mireille introdus Claire, OMS privit la -l zeflemitor pentru A moment, de parcă l-ar fi recunoscut de undeva, dar nu putea să-l găsească l. Le-a zâmbit celor două fete şi apoi, de parcă le-ar fi sugerat politicos continua al lor mers pe jos împreună, el gesticulat către A îndepărtat bulevard de au pledat carpeni şi au căzut în pas lângă el.

Arăta, pentru toată lumea, ca playboy-ul despre care se ştia că este. Mireille îi auzise pe modele speculând despre el, în timp ce se îndreptase până la poalele unei haine de femeie pe care o comandase. — Se pare că el are mai multe amante. El mereu păstrează a lui conturi separa şi plăteşte ei în numerar, aşa că nu se vor afla unul despre celălalt, presupun. El trebuie sa fie absolut încărcat! Se pare că îi favorizează şi pe vizitatorii noştri nazişti. L-am văzut la la Brasserie Lipp seara trecută şi el gătea şi lua masa un „gri mouse". Bănuiesc că a vrut să mănânce varză murată acolo pentru a-i aminti Acasă. Oricum, eu speranţă acest palton nu este pentru a ei – ea a fost A real găluşcă. unu de cel alte fetelor spune el gazde nazist ofiţeri şi al lor neveste Acolo uneori, de asemenea.

— El este foarte frumos, acea nisipos păr face -l uite asa de distins, remarcase celălalt model, rearanjând-o

langouros halat de mătase unde se desfăcuse pentru a dezvălui dantelă neagră a camisole pe care o purta dedesubt. Mai luă ţigara şi a suflat fumul spre tavanul camerei din spatele salonului, unde modelele au aşteptat între vizitele clienţilor.

Primul model adulmecase. „E în regulă, dacă îţi plac aşa ceva, eu presupune. A lui arata sunt A mic de asemenea germanic pentru Ale mele placere, de-a lungul cu cel

companie pe care o ţine. Ai!' Ea a reproşat, îndepărtându-se de Mireille, care a îngenuncheat la picioarele modelului cu pernuţa ei. — Ai grijă ce eşti se descurcă cu acele ace, neîndemânatic! Dacă prinzi aceşti ciorapi cu unul, va fi cost tu un întreg salariile saptamanii sa înlocuiţi-le.'

Şi Mireille îşi plecase capul şi zâmbise în sinea ei, aşa cum spusese ea ultimul ac la locul lui pe tivul hainei.

Dacă numai ei Fould vedea -l acum , ea gând la se, la fel de ei a rătăcit pe poteca largă, centrală, către iazul din mijloc a grădinilor. Parcă i-ar fi citit gândurile, el i-a aruncat un zâmbet rapid înainte îndreptându-şi atenţia spre a o întreba pe Claire despre familia ei şi casa ei înapoi în Bretania. Tonul lui era o conversaţie lejer, dar Mireille putea simţi că o testa pe Claire, încă hotărându-şi dacă ea sau nu poate fi invocat ca membru al reţelei.

ei atins cel carpen bulevard şi plimbat sub cel pereţii tăiaţi drept ai ramurilor copacilor. La prima vedere, nuiele au fost cu aspect mort. Dar Mireille ştia acea dacă tu privit A mic Mai mult îndeaproape, puteai distinge mugurii bine înfăşuraţi, aşteptând să îmbraci copacii poftele lor de vară. În timp ce toţi trei mergeau pe bulevard, ei dădu din cap salutări celor câţiva ceilalţi pe lângă care trecuseră şi care hotărâseră sări peste Liturghie şi bucură-te de strălucirea unei zile senine de primăvară. După jumătate o oră, se dublaseră înapoi spre Jeu de Paume şi Monsieur Leroux s-a pregătit să-şi ia concediu înainte ca ei să se întoarcă la vedere paznic. A zâmbit şi a dat din cap către Mireille, făcându-i semn că era convins că Claire ar fi un atu pentru reţea.

Cotitură la Claire, el a spus, 'Bine, Mademoiselle Meynardier, multumesc pentru că te-ai oferit voluntar pentru a ne ajuta. Vei fi un mesager foarte util, eu crede. Mireille vă va sfătui şi vă va transmite instrucţiunile din timp la timp.'

S-a întors să plece, dar apoi s-a oprit. — Oh, aproape că am uitat! El a ajuns în cel interior buzunar de a lui sacou şi tras afară A pachet, conţinând trei batoane de ciocolată cu desenul distinctiv de palmier şi elefant ambalajele. — Ar fi bine să te asiguri că le mănânci înainte de a începe Postul Miercuri, mesdemoiselles . '

Fetele gâfâiau de încântare.

— *MerFi* , domnule . Uite, Mireille, a exclamat Claire, putem da unul la Vivi de asemenea!' Ea întors la domnule Leroux. 'Ea e al nostru prieten – o alta de

croitoresele, care locuieşte deasupra magazinului cu noi. Ea iubeşte ciocolata ca la fel ca noi.

'Într-adevăr?' el a raspuns. Aruncă o privire apreciativă asupra lui Claire. Făcut Imaginează-ţi Mireille, sau a existat un fulger de amuzament în ochii lui alune? — Ei bine, în acest caz, este extrem de întâmplător că am reuşit să pun mâinile pe trei bare pentru tine.

Apoi a lui expresie crescut serios din nou şi el a spus, 'Merge bine, fetelor.

Şi fii atent.

a lui Claire puls a avut fluturat cu nervi când Mireille a avut dat a ei a ei prima misiune – un mesaj care să fie transmis domnului şi doamnei Arnaud cu instrucţiuni pentru in miscare pe A evreiesc om de afaceri ei ar fi fost adăpostind câteva zile în timp ce un plan de evadare ar putea fi pus în aplicare. Acea prima slujbă mersese fără probleme şi Claire ajunsese la casa sigură şi înapoi, întâlnire doar unu improvizat drum bloc pe cel cale. Ea ar fi a reuşit să zâmbească gardienilor în timp ce îi verificau actele de identitate şi ea nu se clătinase când i-au cerut să deschidă cutia ataşată pe care o purta. Le-a arătat partiturile dinăuntru şi le-a explicat că ea era drumul ei către o lecţie de canto, aşa cum fusese instruită de Mireille. Acea timp, ea memorase adresele şi instrucţiunile, aşa că nu exista niciun risc a naziştilor găsind ceva în timp ce răsfoiseră hârtiile. Au avut dădu din cap a ei prin cel bariere şi unu a avut chiar a dorit a ei A bun seara în timp ce îşi continua drumul spre Marais.

Aşa că s-a simţit puţin mai încrezătoare data viitoare, când Mireille i-a înmânat ea bileţelul cu o hartă grosieră schiţată pe spate şi a îndrumat-o să facă dă-i-o lui Christiane, *paza* care locuia în sud-vestul oraş la Billancourt.

— Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta? a întrebat-o Mireille, îngrijorată. 'E o mult de parcurs şi va trebui să păstraţi biletul ascuns. Luaţi ataşatul caz din nou şi foile de muzică şi folosiţi aceeaşi scuză pentru cântare lecţie dacă eşti oprit. Aş lua singur biletul, dar trebuie să fiu la staţie în

această seară. . .'

Claire a zâmbit. 'Bolnav fi amenda, Mireille. eu poate sa deselectaţi cel cu faţa dedesubt Ale mele palton guler şi ascunde cel Notă Acolo. A puţini ochiuri voi tine aceasta în loc şi Nu unu voi fi orice cel mai înţelept. Şi Am memorat cel

indicaţii unde să o întâlneşti pe Christiane. Nu-ţi face griji, ne vedem aici în este timpul pentru staţion de acces.

Se lăsase amurg când cele două fete traversau râul. Camioanele armatei s-au umplut cu soldaţi, ale căror uniforme erau blazonate cu negru şi roşu însemne, au bubuit pe lângă ei, iar la orizontul nordic grinzile de reflectoarele îndepărtate au creat un răsărit fals, măturand cerul pentru aliaţi avioane. Pe malul drept, Claire şi Mireille s-au îmbrăţişat repede şi apoi au mers pe căi separate.

La întoarcerea ei pe Rue Cardinale, când Mireille deschidea uşa apartament ea a fost întâmpinată de Vivi.

'Oh, Mireille! Sunt asa de bucuros tu esti înapoi. eu nu a fost sigur Unde ai face plecat . . .' Se uită pe lângă ea în casa scării. — Dar unde este Claire? eu crezut că va fi cu tine?

Mireille clătină din cap. 'Nu. Şi-a amintit că avea de făcut o comisie alerga. Se va întoarce foarte curând, mă aştept.

'Unde s-a dus?' Faţa lui Vivi era palidă în lumina holului. Mireille a fost surprinsă de urgenţa tonului ei. Vivi niciodată de obicei a pus întrebări despre venirile şi plecările celor doi colegi de apartament şi, până acum, ea nu se interesase de unde mergeau şi de ce făceau în timpul lor liber.

„Eu . . . eu nu pot Spune. eu Rău, Sunt nu sigur . . .'

Mireille clătinat.

Vivienne o prinse de braţe atunci, mai insistent acum. „Mireille, tu trebuie să-mi spui. Acest lucru este crucial. stiu despre misiunile tale. Dar în seara asta
. . .' A tras adânc aer în piept, oprindu-se, alegându-şi puţin cuvintele cu mai multa grija. — Bine, nu trebuie să spui exact unde este ea, ci doar spune eu in ce directie ea a intrat.

Mintea lui Mireille s-a răscolit, încercând să înţeleagă ceea ce Vivi tocmai dezvăluise, dându-şi seama – pe măsură ce bănuţul a scăzut – că acest lucru trebuie să fie cu adevărat urgent pentru Vivi au dezvăluit faptul că era la

curent cu reţeaua.

'Ea . . . a mers spre sud-vest.

Al lui Vivi ochi lărgit şi părea la întuneca în cel albul de a ei faţă. — Unde sud-vest?

Din nou, Mireille a ezitat, şi a fost şocat când Vivi s-a scuturat a ei cu o forţă care dezminţea aparenta ei fragilitate. — Trebuie să-mi spui, Mireille, a insistat ea.

Mireille clătină din cap. Ea nu putea să dea informaţia aceea, asta fusese bătut în ea să nu facă. Chiar şi împărtăşind detalii cu cei de pe ea propria parte îi pune pe toată lumea la un risc şi mai mare. Şi apoi, din senin, ea îşi aminti de domnul Leroux şi de privirea din ochii lui când ea şi Claire îşi luase concediu de la el în Tuileries în acea zi – îi spusese Claire că vor da a treia tabletă de ciocolată prietenei lor Vivi şi ochilor lui trădase o licărire de amuzament. O cunoştea pe Vivi. Era ceva de făcut cu el. Mireille îşi aminti şi cum o întrebase la Café de Flore, despre munca ei în *atelier* , despre croitorele care au trăit deasupra prăvăliei şi i-a dat seama că o pusese pe Vivi acolo, în apartament, cu ei.

Vivi o scutură din nou, mai urgent. — Ai încredere în mine, Mireille. Va trebui să aveţi încredere în mine.'

Mireille se uită adânc în ochii prietenei ei şi văzu o lumină de rugăciune în adâncurile lor limpezi de alun. Şi apoi ea a spus: „Billancourt”.

Vivi şi-a eliberat strânsoarea de braţele lui Mireille şi mâinile ei au zburat spre ea propriul chip îngrozit. 'Nu! Nu acolo! Bombardează acolo în seara asta. Am abia auzit. . . Fabrica Renault. . . trebuie să mergem, acum, şi să o luăm înapoi.'

Teroarea o cuprinse pe Mireille în timp ce cuvintele lui Vivi s-au introdus. — Dar e târziu... stare de asediu . . . Oh, Vivi!

Vivienne îşi trăgea deja haina. 'Mă duc. Trebuie la cel mai puţin încerca la a avertiza a ei. Tu nu avea la vino. Doar da pe mine cel abordare.'

Mireille clătină din cap şi acum era rândul ei să pună o reţinere mâna pe braţul prietenei ei. — Mă duc, Vivi. Ştiu drumul pe care l-ar fi urmat. Nu are rost să riscăm amândoi. Ştii asta – probabil mai bine decât mine do.' O îmbrăţişă strâns pe Vivienne pentru o clipă. 'Mulţumesc. Pentru că mi-ai spus. Acum stai aici şi aşteaptă. Claire este responsabilitatea mea. Reţeaua nu a putut permite să ne pierdem pe toţi trei.

Fără tragere de inimă, Vivi se prăbuşi de tocul uşii. Mireille ştia asta acesta era ceea ce trebuia făcut, deşi era conştientă şi de faptul că celălalt membrii reţelei ar fi fost

în dezacord şi i-ar fi spus să rămână şi ei pe loc. Mai bine să minimizezi riscul, ar spune ei. Mai bine să pierzi doar pe unul dintre voi. Dar aceasta era Claire. Nu putea să stea acolo în apartament şi să nu facă nimic, ştiind că şi-a trimis prietena în zona de pericol. Ea trebuia să meargă şi găsi ea şi aduceţi spatele ei în siguranţă.

Claire a avut la aştepta vârste pentru A conectarea tren. The Metroul numai a fugit sporadic în aceste zile şi au fost dese anulări şi staţie închideri. Dar, în cele din urmă, unul a intrat în gară şi s-a urcat în ea, rugându-se acea cel Billancourt Stop ar fi operaţională acest seară. Altfel, ar trebui să se întoarcă de la ultima staţie de pe linia de la Pont de Sèvres şi asta ar întârzia şi mai mult la întâlnirea ei cu Christiane. Trenul zguduia şi se legăna şi luminile slabe ale vagonului pâlpâi repetat. La cel mai puţin ea simţit sigur Subteran, chiar dacă aceasta a fost A fals sens de Securitate. Toata lumea ştia cel Paris Metroul tuneluri nu au fost adânc suficient pentru a oferi protecţie dacă ar exista un bombardament. Ea îi aruncă o privire privesc şi oftă. A durat mai mult decât sperase ea. Ar avea mult merge înapoi la Saint-Germain dacă a pierdut ultimul tren spre casă, şi ar rulaţi risc de a fi prins afară după staţionarea.

Frustrat de întârzieri de-a lungul cel linia, aceasta a fost deja târziu la fel de Claire a urcat treptele din staţia de metrou la Billancourt. A început un oficial la încuie porţile în spate a ei.

'A fost acea cel ultimul tren astă seară?' ea numit la l.

'Da domnisoara.' Se uită la ceas. — Şi mai bine ai primi acasă acum – va fi staţiunea de acces în zece minute.

Acum că ajunsese atât de departe, Claire ştia că nu avea de ales decât să meargă pe. Aceasta nu a fost departe la cel întâlnire punct. Ea ar trebui să avea fost Acolo un ora în urmă, asa de poate Christiane ar avea dat sus şi stânga, dar ea a avut sa incerc macar. Nu era nimic de pierdut, în orice caz – era deja înăuntru probleme pentru că a fost afară târziu dacă a fost oprită de poliţie sau de un blocaj rutier.

Cafeneaua din colţ, vizavi de blocurile noi care aveau fost construită pentru a găzdui muncitorii din fabricile locale, se închidea când a ajuns aceasta. Nu era nicio urmă de Christiane, doar câţiva chelneri care ştergeau mese şi scaune stivuite. Stătea afară, neştiind ce să facă în continuare. Ar trebui să rişte să aştepte în cazul în care Christiane s-ar întoarce, sau ar trebui să o taie pierderi şi începeţi să faceţi călătoria lungă înapoi la Saint-Germain?

Era mile şi ar trebui să-şi navigheze pe străzile din spate pentru a încerca evita să fii prins.

În timp ce ezita, luminile s-au stins în cafenea şi în stradă a fost scufundat în total întuneric. The ferestre de cel înconjurător case şi afacerilor au fost înnegrită afară şi mulţi a avut strans închis obloane la pecetluieşte-şi locuitorii înăuntru – şi închide-o afară.

Nimic nu s-a mişcat pe strada suburbană. Nu treceau maşini şi nici un întârziat care se grăbeşte acasă. A întârziat prea mult.

Tocmai când se întoarse pentru a pleca, o mică mişcare pe una dintre ferestrele de la blocul de vis vizavi i-a atras atenţia. A fost aproape nimic. Poate îşi imaginase sclipirea luminii, de parcă ar fi fost un colţ de pene ridicat şi apoi coborât din nou în grabă. Se simţea neliniştită la gândul că Poate că cineva a văzut-o, dar a decis să mai aştepte un minut să vadă dacă a venit oricine.

În umbra de pe strada tăcută, era aproape imperceptibil clic uşor când o uşă a fost deschisă. Apoi o tânără, care i-a potrivit descrierea lui Christiane pe care i-o făcuse Claire, se strecură în tăcere drumul. Claire şi-a scos pălăria şi părul ei palid a făcut-o să pară altfel... lumeşti în întuneric.

Christiane şoptit cel cod cuvânt şi Claire a dat a ei răspuns.

— E atât de târziu, spuse Christiane cu o voce joasă, cu ochii întunecaţi în a alb faţă. 'Hai, bine fi mai sigur în cel intrare, în caz ale oricui privesc.'

S-au mutat să stea în interiorul uşii clădirii de vizavi şi Claire repede alunecat cel strans pliat Hartă din sub a ei guler, trecând peste el fără un cuvânt.

Christiane aruncă o privire la bucata de hârtie şi apoi o împinse în ea buzunar. 'Tu ar trebui să vino în şi stau cel noapte cu pe mine Aici,' ea a spus.

Claire clătină din cap. 'Nu. Nu trebuie să riscăm să fim prinşi împreună. Ta vecini ar putea avea văzut pe mine. Bolnav face Ale mele cale Acasă. Nu îngrijorează-te, voi sta departe de drumurile principale. Daca ma opreste cineva, iti explic că trenurile încetaseră deja să circule până la ora mea de muzică terminat.' Ea ridică husa de ataşat răvăşită.

Christiane dădu din cap. 'Foarte bine. Du-te, repede acum. Stai in siguranta. Şi mulţumesc tu pentru asta.' Îşi bătu buzunarul cardiganului, unde foşnea hârtia slab.

Claire se strecură înapoi pe stradă şi auzi uşa închizându-se încet în spatele ei în timp ce se îndepărta, încercând să-şi facă paşii la fel de liniştiţi ca posibil pe cel

greu trotuar. The întuneric părea la presa în pe a ei mai aproape în timp ce ea aluneca pe o stradă laterală îngustă. Prin acest circuit traseu, avea să dureze şi mai mult până să se întoarcă spre drumul ei Saint-Germain, dar ar fi mai sigur.

Şi atunci a simţit cea mai ciudată senzaţie. Parcă întunericul făcuse a început să vibreze în jurul ei. Şi-a apăsat o mână de ureche pentru a încerca să cureţe simţind din capul ei. Dar apoi vibraţia a crescut, transformându-se în zumzetul scăzut şi zgomotos al unui avion. Ea ridică privirea nervoasă, dar întunericul nu a dezvăluit nimic. A început să meargă mai repede şi apoi sa spart într-o alerga la fel de zgomotul a fost amplificat, umplând-o cap cu este vuiet tern.

Dintr-o dată, de parcă toate luminile stradale ar fi fost reluate aprinsă imediat, deasupra capului era o lumină strălucitoare şi ea privi înspre cer din nou pentru a vedea dâra albă aprinsă a unei fulgerări căzând langozit spre acoperişuri înaintea ei.

Ca într-un vis, ultimul lucru pe care a crezut că l-a văzut a fost conturul prietena ei Mireille, siluetă în fulgerul orbitor brusc care a urmat, inainte de întunericul grozav a cuprins-o.

❧

În timp ce Mireille coborise în grabă scara în serpentina din apartament şi în Rue Cardinale, aproape că se ciocnise de un bărbat pe care ea era vag recunoscut ca un vecin, care îşi dădea bicicleta şi fluiera încet pentru sine în timp ce se îndrepta spre casă pentru noapte. Steaua galbenă fixată de paltonul lui strălucea ca un mic soare în lumina care se revărsa din aer liber intrare.

'Woah! Ce grabă e, mademoiselle? a râs şi a întins mâna o mână stabilă în timp ce ea ocoli, aproape căzând în timp ce încerca să-l evite.

— Vă rog, domnule, pot să vă împrumut bicicleta? Este o urgenţă gravă. Bolnav adu-l înapoi în siguranţă, promit. O poţi colecta aici, de la Delavigne Couture, mâine. Ea şi-a încrucişat degetele şi a trimis o rugăciune ca asta ultima parte a fost adevarata. Dar dacă bicicleta nu s-a întors atunci probabil că ea nu ar fi fie, asa de ea nu ar fi avea la faţă cel consecinţe, ea motivat.

Fără tragere de inimă, bărbatul a acceptat să o lase să o împrumute pentru că a recunoscut a ei – ea a fost unu de cel Trei fetelor OMS a avut oprit -l pe cel stradă colţ

şi l-au rugat să le facă fotografia. Şi putea vedea de la teribil uite pe a ei faţă acea aceasta într-adevăr trebuie sa fi important. 'Dar lua bun îngrijire de aceasta, eu implora tu, mademoiselle. Bolnav nevoie aceasta la obţine la muncă în cel dimineaţă.'

Ea îi mulţumi peste umăr în timp ce împingea cu putere cel pedala şi legănat se pe la cel şa, deja rubrica pentru cel pod.

La fel de ea a mers, pedalând cu furie la încerca la a ajunge Claire în timp, trecând pe lângă pietoni şi în jurul altor biciclişti, ea s-a gândit din greu. Dacă Claire a avut a reuşit la face aceasta Acolo şi înapoi fără orice intarzieri, ea ar fi putut să prindă ultimul metrou acasă. Dar dacă asta ar fi fost în cazul în care ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Staţiile pe lângă care Mireille erau toate fiind închise pentru noapte. Plămânii îi ardeau în timp ce alerga kilometri întregi de-a lungul bulevardelor. Ea s-a rugat ca camioanele pline de soldaţi să se întoarcă la barăcile lor ar lăsa-o în pace. Să sperăm că vor crede că ea era într-o grăbire sfâşiătoare să ajungă acasă înainte de începerea stării de acces. Buclele ei întunecate au zburat în timp ce mergea cu bicicleta de-a lungul cheiului, urmând curba Senei ca şi râul a măturat spre sud pentru a crea cotul adânc în care suburbia de Billancourt se cuibără.

Ea ştia Unde Claire a fost presupus la fi întâlnire Christiane – aceasta era un loc pe care ea îl folosise de câteva ori ca punct de întâlnire. Ea a cotit pe drumul unde cafeneaua stătea la colţ, dar era pustiu. Chiar prin cel lovind de cel sânge în a ei urechile şi cel zgomot de cel vântul trecând pe lângă chipul ei, ea auzea vuietul avioanelor în timp ce ei s-a apropiat, pregătindu-se să declanşeze cel mai mare bombardament aerian aliat al război până acum la fabrica care a fost folosită pentru a produce atâtea camioane pentru ale lui Hitler armată.

Deodată, cerul s-a luminat cu rachete care cădeau, luminând o siluetă uşoară pe strada laterală pe lângă care trecea. Ea a sărit de pe bicicletă şi a sunat la Claire, alergând spre ea. Şi apoi primul avion şi-a aruncat bombele Billancourt şi străzile au explodat.

Vântul şi moloz au cuprins locul în care fusese Claire. A lovit-o pe Mireille o fracţiune de secundă mai târziu, dar a fost suficient timp pentru ca ea să se învârtă se roteşte şi se prăbuşeşte în adâncitura unei uşi adiacente, apărându-se din cel cel mai rău de cel explozie şi din cel unde de şoc din cel Următorul explozii acea supt cel aer din a ei plămânii. Ea ales se sus, ignorând mâinile şi genunchii ei sângerând şi alergă în norul de praf gros care a sufocat strada îngustă. Un alt foc a luminat scena, permiţându-i lui

Mireille ca să distingă mănunchiul înghesuit pe trotuar chiar în faţa ei. Ea a apucat-o pe Claire de sub braţe şi şi-a târât corpul inert înapoi în interior pragul uşii, ferindu-o cu propriul ei corp în timp ce o altă explozie zguduia pământul sub ele.

The alb uşoară de cel rachete a devenit nuanţat cu A mai cald portocale strălucire la fel de cel fabrică cladiri a erupt în flăcări şi cel Următorul explozie

rupt prin aer. Auzea motoarele avioanelor ţipând accelerat sus si bancat departe de la tinta lor căzut sarcinile lor utile.

Timpanele ei răsunau cu forţa exploziilor după primul val de avioanele au plecat. Incendiile care au izbucnit prin clădirile din apropiere au adăugat lor hohote trosnit la zgomot. Ea a evaluat cu atenţie rănile lui Claire la lumină a flăcărilor. A suferit o lovitură în ceafă şi în păr era udată cu sânge întunecat. Dar, altfel, trupul ei părea să fie intact. La a lui Mireille relief, a lui Claire ochi fluturat deschis apoi, a ei dilatat elevilor întuneric ca nişte bazine negre adânci. Privirea ei era strălucită, dar părea să se zbată concentrează-te pe chipul lui Mireille. După câteva clipe, în timp ce Mireille încerca să şteargă sângele din rana ei cu eşarfa ei, tot timpul vorbind liniştitor cuvinte, Claire încercă să se ridice. Corpul ei se legănă şi apoi se aplecă înainte şi vomita încercând, nu în întregime cu succes, să evita haina ei.

'Face orice altfel rănit?' Mireille a întrebat a ei.

Ameţită, Claire clătină din cap şi apoi tresări, ridicând o mână părul ei şi privind cu neîncredere amorţită la lipiciune întunecată care o păta degete.

— Ai avut o comoţie cerebrală, spuse Mireille. — Şi în stare de şoc. Dar Claire, noi nevoie la mişcare tu. Acolo Mai fi Mai mult avioane venire şi noi nevoie la obţine afară de aici. Crezi că poţi încerca să stai în picioare, dacă te ajut?

Claire nu a făcut-o vorbi, dar ea atins afară A mână şi Mireille ridicat a ei pe la a ei picioarele. Claire vomita din nou, acru bilă vărsând din a ei gură pe partea din faţă a hainei ei.

„Îmi pare rău”, ea mormăi.

Mireille îi puse braţul lui Claire în jurul umerilor ei şi-l înfăşura pe al ei braţul în jurul spatelui lui Claire, făcând câţiva paşi de încercare afară din prag în stradă. Totul era acoperit de un strat gros de praf cenuşiu, ca şi cum ar fi ninsera şi au reuşit să se clătinească pe drum. Cu un potop de uşurată, Mireille distinge forma bicicletei aruncate de sub giulgiu de praf şi moloz. O propti pe Claire de marginea unui magazin şi aplecat să-l recupereze.

Şi apoi a simţit că aerul începe să rezoneze din nou ca

următorul val de bombardiere abordat. 'Rapid,' ea a spus, a ei voce înclinat înalt cu alarmă în timp ce o apuca din nou pe Claire. — Putem să te urcăm în şa? Tu pot să-mi ţin un braţ în jurul umerilor şi voi duce bicicleta de-a lungul roţilor – vom face fi capabil să se mişte mai repede aşa.

Oarecum precar, a reuşit să manevreze atât Claire, cât şi bicicleta în drumul principal. Roţile s-au scârţâit peste o împrăştiere de sticlă spartă acolo unde ferestrele cafenelei fuseseră explodate de şoc val. Ea s-a rugat acea Acolo au fost Nu foarte ascuţit cioburi care ar înţepăţi anvelopele. Grăbindu-se cât de repede putea pe drumul pustiu, Mireille auzit cel hohote de cel avion motoare la fel de ei a venit în scăzut, şi cel Următorul rachete iluminat cel noapte. Păstrarea a ei cap jos, ea gâfâi căci respiraţia şi tendoanele spatelui îi ardeau de efortul de a împinge pe bicicletă, ţesând bucăţi rotunde de beton spart şi cioburi aşchiate din lemn. Mişcarea a făcut ca bicicleta să se clătinească periculos, în timp ce ameţeala făcea a lui Claire corp legăna, amenintatoare la dezechilibra lor ambii.

Ea a întors un colţ, exact când următorul val de bombe a început să cadă. Din fericire, clădirile de aici le-au adăpostit pe fete de şocul explozii care au legănat pământul sub picioarele lui Mireille. La sfârşitul stradă, a riscat să arunce o privire înapoi şi a văzut că blocurile de apartamente asta fusese construită pentru muncitorii fabricii dispăruse într-un infern de flacără şi fum.

Claire mormăi ceva, iar Mireille trebuia să se apropie de ea intelege ce a spus ea.

— Christiane . . . Noi nevoie la merge înapoi pentru Christiane.'

Înghiţirea cel val de greaţă acea Trandafir sus, ardere a ei gât, Mireille a împins înainte.

Claire o bătu pe umăr, mai puternică şi mai insistentă asta timp. — Întoarce-te, Mireille . . . Ia-o pe Christiane! a grămăit ea.

'Nu!' Mireille ţipă, cu vocea un ţipăt deasupra furtunii de zgomot. — E prea târziu pentru Christiane, Claire. Şi lacrimile fierbinţi s-au amestecat cu praful care şi-a acoperit faţa în timp ce mergea mai departe, departe de clădirile în flăcări care se cuibărase în bucla râului Sena.

Valurile de greaţă au făcut-o pe Claire să viseze că se află pe mare în casa tatălui ei barcă de pescuit în timp ce ea intră şi ieşi din conştienţă în timp ce cele două fete a făcut

drumul lung înapoi la Saint-Germain. Vaietul sirenelor trecând în viteză a tras-o cu spatele la conştientizarea împrejurimilor. Capul îi pulsa şi zguduirea ocazională a bicicletei de o bordură făcea o durere înjunghiătoare străpunge cel spatele de a ei ochi la fel de ea aplecat puternic pe Mireille. A ei prieten a fost

obositoare, îşi dădu seama şi se strădui să se echilibreze pentru a încerca să scadă încordare în timp ce Mireille mergea greu înainte.

Nimeni nu i-a oprit. Când drona motoarelor bombardierelor şi bubuiturile îndepărtate însoţitoare ale bombelor găsindu-şi ţinta din nou şi din nou dispărură în cele din urmă, camioanele care ţipau pe lângă ei erau la fel de departe intenţionat să ajungă la locul devastării pentru a-i deranja pe cei doi figuri zdrenţuite, fantomatice care şchiopătau în direcţia opusă cu a bicicleta cu aspect stricat.

La primele ore ale dimineţii, ajunseră pe Rue Cardinale şi Claire se sprijini obosită de perete, în timp ce Mireille bâjbâia în buzunar pentru a ei cheie. Ea privit la fel de Mireille prăfuit oprit cel bicicleta la fel de Cel mai bun ea ar putea
– cu siguranţă avea câteva noi cicatrici de luptă după ieşirea sa plină de evenimente, dar la cel mai puţin aceasta a fost încă intact – şi stânga aceasta sprijinit în cel casa scarii. Apoi, cu a lui Mireille Ajutor, Claire urcat cel scari la cel top podea.

La cel sunet de cel apartament uşă deschidere, Vivi a venit alergare la ajuta-i. — O, slavă Domnului! ea a plans. 'Esti in siguranta. Am crezut că le veţi face pe amândoi fost pierdut. . .' Se grăbi să aducă un vas cu apă caldă şi un prosop, astfel încât putea îngriji rana de pe ceafa lui Claire. Sângele avea uscată, încrustandu-i părul, iar Vivienne începu să-l tamponeze foarte uşor departe, întorcând apa din vas la fel de întunecată ca vinul în timp ce ea storcea în mod repetat afară pânza.

Blândeţea şi bunătatea ei au făcut-o pe Claire să plângă, aşa cum simţurile ei – care a avut fost îngheţat cu şoc - a inceput sa se dezghete.

— Hai să te scoatem din haina asta, murmură Vivi, îndepărtând vărsăturile... îmbrăcăminte udată care era dincolo de salvare. Ea a împachetat-o, într-o colţ. Apoi se întoarse spre Mireille. — Şi tu, Mireille. Du-te şi ia-te curăţate sus. Nu îngrijorează-te, o voi face ai grijă Claire.

Un ora mai tarziu, Claire a fost ascuns sus în a ei pat, purtare A proaspăt cămaşă de noapte şi un pansament curat în jurul capului. Mireille şi Vivi au venit la sta lângă

ea.

Claire atins afară A mână şi Mireille ţinută aceasta strâmt. „Eu nu pot crede ţi-ai riscat viaţa pentru a o salva pe a mea, Mireille. Nu voi uita niciodată ce ai făcut astă seară,' ea şoptit. Şi apoi ea a început la suspin la fel de ea gând de Christiane şi a celorlalţi civili pierduţi în bombardamentul.

— Ssshhh, a tăcut-o Mireille, mângâindu-şi părul fin, restabilit aur alb luciu, departe din a ei faţă. 'Încerca la dormi acum, Claire. Mâine

ne vom continua munca. Pentru Christiane. Şi pentru toţi ceilalţi care sunt suferinţă. Vom continuă a noastră luptă.'

Pe măsură ce pleoapele lui Claire deveneau grele, în siguranţă acum şi liniştite prezenţă de a ei Două prieteni, A gând a avut loc la a ei. 'Dar Mireille . . . cum ai ştiut? Că veneau bombardierii?

Mireille aruncat o privire peste la Vivi şi a zâmbit. — Haideţi doar Spune noi sunt norocos să aibă prieteni în locuri înalte.'

Şi apoi Claire a zâmbit de asemenea la fel de ea privit lor târî afară de a ei cameră, afundându-se sub streaşina înclinată a acoperişului şi lăsând-o să facă asta dormi.

Mademoiselle Vannier s-a încruntat de dezaprobare a doua zi dimineaţă când Mireille a relatat că Claire a avut un accident şi ar avea nevoie de câteva zile oprit muncă la recupera. Când Mireille a luat a ei sus la vedea Claire în cel apartament, supraveghetorul a răsuflat, spunând: „Ce făceai, prostule fată? Plecându-se şi veselindu-se cu vreun tânăr sau altul, eu presupune. Nu ştii cât de periculos este zilele astea? Aparent acolo a fost un bombardament teribil în vestul oraşului aseară. Ai putea avea a fost ucis dacă una dintre acele bombe s-ar fi rătăcit. Dar ea a luat şi în paloarea feţei lui Claire, care era aproape la fel de albă ca bandajele din jur a ei cap, şi ea a dat a ei A cu amabilitate pat pe cel mână, zicală, 'Stau Unde tu esti. Vivienne poate termina mărgelele de pe rochia aceea de seară pentru tine. Bolnav avea niste bulion trimis sus. Avea A bun odihnă şi bine curând avea tu înapoi pe picioarele tale.

Acea seară, având verificat acea Claire a fost dormit paşnic, Mireille se strecură înapoi jos, în *atelierul* unde, ca de obicei, avea Vivi rămas în urmă. Ea a privit o secundă din prag. În gol, cameră întunecată, Vivi se aplecă asupra a ceva la care lucra, ea împletitură ruginie strălucind în bazinul de lumină de la singura lampă în unghi de pe masa lângă ea.

Dându-şi brusc seama că nu era singură, Vivi a sărit şi repede trase peste spuma unei fuste de şifon roz aprins pe

care trebuia să o facă fie tivită, pentru a acoperi ceea ce părea un pătrat de mătase albă simplă. Mireille sa prefăcut că nu observase, lăsând-o pe Vivi să-şi păstreze iluzia că ea pur şi simplu a continuat a munci pe cel neterminat îmbrăcăminte de mai devreme.

La acoperi a ei prieteni uşor confuzie, Mireille a spus, „Eu dragoste acea culoare. Îi spun Schiaparelli roz. se gândeşte mademoiselle Vannier este uzual deşi.' Ea a zâmbit. — Îmi pare rău la avea deranjat tu. eu doar m-am gândit să vin să văd dacă ai nevoie de o mână de ajutor. Ştiu că ţi s-a dat muncă suplimentară de acoperit pentru Claire. Nu sunt la fel de bun ca voi doi la lucrul cu mărgele, dar Aş putea să-ţi fac asta, dacă vrei?

Vivi a zâmbit, dar a clătinat din cap. — E atât de amabil din partea ta, Mireille, dar Sunt aproape terminat. Ea ridică un colţ al ţesăturii – deşi Mireille observă că păstra pătratul de mătase albă ascuns cu grijă dedesubt – şi a spus: „Vezi, mai rămâne doar un panou. Mă trezesc în curând.

— Bine, spuse Mireille. — A mai rămas un pic de tocană de iepure de la altă noapte. Îţi voi încălzi dacă vrei?

În ciuda liniilor de oboseală care ciupeau trăsăturile lui Vivi, chipul ei strălucea la fel de strălucitor ca părul ei când zâmbi mulţumirile ei. 'Mi-ar place.'

Mireille întors la merge, dar oprit la fel de Vivi vorbit din nou, odihnindu-se a ei mâna pe ţesăturile care acopereau masa din faţa ei. — Şi Mireille? Mulţumiri.'

Privirea care a trecut între cele două fete spunea mult mai mult decât acelea puţine cuvinte concise. A fost o privire de înţelegere: o recunoaştere reciprocă a acestui lucru multe care trebuiau să rămână nespuse.

Harriet

Dacă Mireille nu a avut a avut cel curaj şi cel determinare la pedala asa de furios faţă de bombardamentul asupra lui Billancourt în acea noapte din 1942, I nu ar fi fi Aici acum. Claire ar avea fost unu de cel mulţi mii de oameni OMS pierit în cel bombardament – Mai ales civili ca Christiane, care locuia în locuinţa care fusese construită pentru a găzdui muncitorii închide la cel Renault fabrică. Claire ar nu avea căsătorit Laurence Ernest Redman şi ei nu ar fi avut niciodată fiica asta au numit-o pe Felicity. În timp ce urmăresc acele fire fine şi fragile ale destinului înapoi de-a lungul anilor, sunt din ce în ce mai uimit că sunt aici.

Viaţa poate părea atât de slabă uneori. Dar poate că fragilitatea este de ce îl preţuim aşa. Şi poate că dragostea noastră profundă de viaţă este cea care face S.U.A asa de îngrozit de pierzând aceasta. Mireille nu a făcut-o ezita la merge înapoi şi găsi Claire. Vivienne ar fi plecat şi ea într-o clipă, dacă nu ar fi trebuit ramai in spate. Şi pot doar să-mi imaginez determinarea obscenată care a păstrat-o Mireille pleacă în timp ce strângea din dinţi şi practic o târă pe Claire, năucită şi sângerări, din cealaltă parte a oraşului înapoi la siguranţa apartament in Saint-Germain.

Deci, dacă ne agăţăm atât de tare de viaţă şi o preţuim atât de mult, cât de adânc depresia şi disperarea trebuie să tragă pe cineva înainte de a ajunge într-un loc unde nu suportă să meargă mai departe? Trebuie să fi fost o coborâre lentă în iad că mama mea a îndurat înainte de a nu mai suporta şi a pus capăt durere cu A cuplu de pumni de dormit pastile. Ea spălat lor jos cu rămăşiţele unei sticle de coniac care se aşezase pe un raft din bucătărie de câţiva ani, cumpărat de tatăl meu în vremuri mai fericite şi

obişnuia să pună lumină la budinca de pe masa de Crăciun.

Când reuşisem să mă eliberez de mâinile care mă ţineau în faţă Poartă, acea zi când cel albastru lumini de cel politie maşină iluminat cel amurg în

în faţa casei mele, am alergat înăuntru şi am văzut sticla goală pe partea ei, pe podea, lângă canapea unde un paramedic într-o jachetă hi-vis s-a aplecat asupra mea corpul mamei. Pe măsură ce mai multe mâini m-au apucat şi m-au tras departe, tot ce am putut Gândeşte-te că, la vederea acelei sticle, a fost încântat de voinţa... flăcări albastre care dansau în jurul masei întunecate de fructe lipicioase, transformându-l în ceva magic. Flăcări albastre care pâlpâiau ca lumini albastre ale maşinii de poliţie în care cineva m-a ridicat uşor, în timp ce eu am aşteptat ca tatăl meu să vină să mă ia. Ştiam că mă va duce la a casa Unde eu nu a fost într-adevăr dorit, A casa Unde eu cu siguranţă nu a făcut-o vrei la fi. Ale mele mamă a avut abandonat pe mine la acea soarta. Toate de A brusc, eu simţit acestea pâlpâind albastru lumini ardere pe mine, înghiţind pe mine în flăcări de şoc şi mânie şi durere care simţeau că mă vor consuma complet. A politie femeie ghemuit în faţă de pe mine, lângă cel deschis maşină uşă, deţinere mâna mea, încercând să mă liniştească. M-am aplecat înainte şi am vomitat în jgheab, lipsind cu multă lipsă de pantalonii ei bine presaţi şi pantofii negri strălucitori.

Văd acum că este unul dintre paradoxurile vieţii că dacă o iubim aşa mult că ne este frică să-l pierdem, ne poate face şi pe noi să trăim o jumătate de viaţă speriat să ieşim acolo şi să trăim din toată inima pentru că avem prea multe a pierde. La fel, cred că mă protejez în relaţii, prea speriată să iubeşti din toată inima pentru că atunci ar fi prea multe de pierdut acolo de asemenea. Mă gândesc la Thierry, la cât de atras mă simt de prezenţa lui calmă, liniştită şi totuşi simt că mă retrag, nu mă las să mă îndrăgostesc pentru că sunt teamă că ar fi prea multe de pierdut. Mi-aş dori să am curajul lui Claire, Vivi şi Mireille. Apoi pot fi aş fi capabil la Trăi – şi dragoste – din toata inima.

Pentru a scăpa de aceste gânduri morbide, mă îndrept spre refugiul meu obişnuit în *arondismentul* al XVI-lea elegant . Copacii sunt goi acum, în parc că înconjoară Palais Galliera şi paturile de flori ca o panglică care înconjoară fântâna sunt plantate în nuanţe de violet intens

şi verde închis. Există un expoziţie despre una dintre cele mai vechi case de modă din Franţa, Lanvin. ma scufund eu în lumea fondatoarei ei, Jeanne Lanvin, bând în frumuseţea ei creaţii. Stau mult timp în faţa unei rochii de seară în iconic adânc albastru acea a fost unu de a lui Lanvin mărci comerciale. Aceasta are A greu înfrumuseţare cu mărgele argintie pe mâneci. Mă întreb dacă Claire am văzut vreodată o rochie ca aceasta şi dacă ar fi putut fi inspiraţia pentru rochia albastru miez de noapte pe care a creat-o din decupaje. Este extrasezon şi muzeu este aproape pustiu, asa de eu a.m tresărit afară de Ale mele reverie de cel sunet

de paşi pe cel mozaic-tigle podea in spate pe mine. A cu părul argintiu femeie în o jachetă neagră croită vine să stea lângă mine în faţa expoziţiei.

— Este frumos, nu-i aşa? ea spune.

Dau din cap. — Toată treaba este uluitoare, spun eu, întinzându-i pe restul cu o mână a expozitiei.

— Ai un interes deosebit pentru Lanvin? ea intreaba.

Îi spun că bunica mea lucra într-o altă casă de couture din ani de război şi aşa sunt atras de modelele din acea epocă. Dar rochia asta, in mod deosebit, aminteşte pe mine de ce am auzit despre a ei.

Ea zambeste. 'Mă bucur. Moda trăieşte pentru a spune povestea celor care l-a creat şi l-a purtat. Este unul dintre motivele pentru care sunt atras şi eu de el. Imagina cât de încântată ar fi Jeanne Lanvin să afle că la şaptezeci de ani după ea moarte noi încă tine minte a ei. A ei desene Trăi pe, inspirator azi designeri. Acesta este un fel de nemurirea, cred.

Amândoi ne uităm la rochie în tăcere încă câteva clipe şi apoi ea spune, 'Bine, eu trebuie sa fi obtinerea pe. Bun zi, mademoiselle.'

Paşii ei se estompează şi sunt din nou singur în galerie. ma aplec la citeşte una dintre fişele de informaţii afişate alături de rochii şi de mine Ochiul este atras de o imagine simplă alb-negru. Este sigla Lanvin, o linie desen a două figuri. O mamă şi un copil se ţin de mână, de parcă ar fi pe acolo a începe să danseze sau să joace un joc. Sunt îmbrăcaţi în halate curgătoare şi purtaţi căptuşeli asemănătoare coroanei.

The imagine este distinctiv şi, eu realiza, cu interes familiar. Aceasta trebuie sa fi imaginaţia mea, dar parfumul florilor pare să umple aerul din jurul meu. Şi apoi eu tine minte Unde Am văzut acest mamă şi copil imagine inainte de. Aceasta a fost pe cel negru carafă de parfum acea sat pe Ale mele a mamei pansament masa.

Am citit mai departe şi am aflat că Jeanne Lanvin a creat logo-ul pentru a reprezenta relaţia ei strânsă cu singurul ei copil, o fiică pe nume Marguerite. Şi Marguerite a fost cea care a ales numele celebrului parfum floral cu nuanţe lemnoase pe care le-a creat mama ei: Arpège. Ea l-a

numit pentru arpegiul mirosurilor – fiecare notă urmând următoarea – care aduce armonie la parfum.

Camera din jurul meu pare umplută, brusc, de sunetul unui pian jucând şi sunt transportat înapoi în copilăria mea.

Trebuie să fie amintirea mirosului şi a degetelor mamei în mişcare graţios peste cel chei de a ei pian acea face pe mine tine minte acea alte

fotografia pe care am găsit-o în cutia cu lucrurile mamei mele, cea cu lumină strălucind pe faţa ei în timp ce se uita în a mea, ca o Madona şi un copil.

Permanent Acolo singur, în cel expoziţie hol inconjurat de Jeanne a lui Lanvin creaţii, eu experienţă A moment de complet fericire, A amintirea a ceea ce se simte să fii plin de bucurie din care bule undeva adânc în mine. Pe măsură ce se estompează, lasă în urmă cunoştinţele că nu mă simt atât de singură până la urmă. E ca şi cum logo-ul o înfăţişează nu doar pe Jeanne şi Marguerite dar toate mamelor şi copii: Ale mele proprii mamă şi pe mine, ţinându-ne de mână, plini de dragoste, pregătindu-ne să dansăm împreună prin viaţa noastră.

Cuvintele femeii îmi răsună în minte: „Este un fel de nemurire, eu gândi.' Şi îmi dau seama că poate că există foarte multe moduri diferite să păstrezi pe cineva în viaţă în inima ta.

1942

De la bombardarea fabricii Renault din Billancourt, războiul făcuse prezenţa lui mult mai intens simţită la Paris. Străzile oraşului au răsunat cu sunete de defilare trupe şi cel bubuit de militar vehicule, la fel de cel zvonurile continuau zilnic despre cetăţenii evrei erau adunaţi în creştere numere şi ţinute în lagăre segregate la Drancy şi Compiègne.

Într-o seară, Mireille a ajuns înapoi în Rue Cardinale să-l găsească bicicleta acea ea ar fi împrumutat din a ei vecin pe cel noapte de cel bombardarea raid sprijinit împotriva a ei uşă. Acolo a fost A Notă legat la cel ghidon şi un suspine i s-a prins în gât când o citea.

Pentru cel mademoiselle cu cel întuneric ochi. eu avea la părăsi, asa de eu vrei tu să ai biFyFle-ul meu. Îţi va fi de folos – şi nici mie, acolo unde eu a.m mergând. Cel mai bun urări, dvs vecin Henri Taubman.

Amintind cel galben stea fixat la a lui palton, ea cu fervoare sperat acea el îşi făcea scăparea, în loc să fie trimis într-una dintre acele tabere din el suburbiile.

A sens de profund nelinişte răspândire prin cel oraş din unu sfert la cel Următorul şi vărsat peste în A demonstraţie unu zi când cel Comunist femei de cel Rue Daguerre a luat la cel străzi la protest împotriva lipsei acum severe de alimente în afara depozitelor care au fost umplute cu mâncare pentru soldaţii de pe frontul german. S-au tras focuri de armă, au fost arestări făcut şi, a auzit Mireille pe viţă de vie, instigatorii au fost trimis la acestea la fel tabere. ei făcut nu întoarcere. Împotriva acest fundal cel fetelor deseori stăteau în paturile lor ascultând bufniturile şi trosniturile exploziilor în timp ce Raidurile de

bombardare aliate au continuat sporadic. Şi nemţii au strâns coborât mai greu ca niciodată cu blocaje rutiere, bariere la staţiile de metrou care au rămas deschise, arestări şi împuşcături pentru a ţine în frâu populaţia locală.

a lui Mireille misiuni pentru cel Subteran reţea simţit chiar Mai mult periculos dar, în acelaşi timp, şi mai vital. O vizită la vopsitor într-o zi pentru a strânge nişte şuruburi de mătase, i-a întins un pachet mic pentru Vivienne. împachetat în hârtie maro, apoi i-a dat un set de instrucţiuni proprii pentru acea seară. Avea să întâlnească un bărbat în partea de nord a oraşului şi însoţeşte-l în siguranţă până la casa soţilor Arnaud din Marais, evitând folosirea cel principal Metroul statii Unde cel germani au fost face frecvent loc- verificări.

Şi aşa s-a aşezat la o masă la o cafenea pe o pantă, pietruită strada Montmartre şi sorbi din ceaşca ei de cafea ersatz în timp ce aştepta următorul ei „vizitator” care va apărea. Se aştepta la un refugiat îmbrăcat prost, poate, sau un alt străin a cărui stăpânire a limbii franceze era în cel mai bun caz slabă, deci a fost surprinsă când un tânăr francez s-a strecurat pe scaunul de peste din al ei. El tras A albastru şi alb pestriţ batistă afară de a lui buzunar – semnul la care i se spusese să urmărească – şi şi-a suflat nasul; apoi a întrebat dacă „Verişoara Cosette” se simte bine, folosind cuvântul cod pe care l-ar fi folosit fost spus să asculte de.

„Piciorul ei este mult mai bine zilele astea, mulţumesc că ai întrebat”, a răspuns ea, repetând cel confirmare cod acea cel vopsitor a avut dat a ei. Ea doborât cel dîroaie de cafea ei, făcând o mutră la tinctura amară de cicoare prăjită şi păpădie rădăcini, apoi a primit la a ei picioarele şi cel tineri om urmat a ei afară în stradă.

În timp ce coborau dealul, ea îi strecură hârtiile false pe care le avea i-au fost date şi le-a băgat în buzunar fără să se uite la el lor. L-a dus la staţia de metrou la Abbesses şi au stat pe semipustiu platformă aşteptare pentru A tren. Cocooned Subteran şi sub acoperirea zgomotelor căii ferate, s-a simţit capabilă să vorbească cu inculpatul ei a puţin mai liber decât de obicei, atâta timp cât îşi ţineau vocea jos. The zăngănit de îndepărtat trenuri, cel picurând de apă şi cel sunet de alte pasagerii paşi ecou oprit cel tunel ziduri, înăbuşit al lor conversaţie.

Ochii lui, care erau aproape la fel de întunecaţi ca ai ei, străluceau hotărârea în adâncul lor şi creşterea zilei de

mirişte gravată pe a lui bărbia a ajutat la definirea puterii sale. Părul negru i-a răsărit înapoi de pe al lui fruntea cu o vitalitate care se oglindea în primăvara încrezătoare a lui pasul şi interesul cu care îi privea chipul în timp ce ea vorbea. ei nu a făcut-o schimb valutar nume – ei ambii ştia cel pericole implicat – dar ea

şi-a recunoscut accentul ca fiind din extremul sud al ţării cu sunetul unui originar din Provence sau din Languedoc. I-a spus că ar face-o a crescut lângă Montpellier, cea mai mare dintr-o familie extinsă de surori şi fraţi şi că s-a înscris în 1939. A fost unul dintre norocoşii din cel limba franceza armată OMS a avut fost evacuat din Dunkerque, şi el ar fi alăturat francezii liberi din Anglia, continuând lupta sub comanda lui generalul De Gaulle.

Mireille dădu din cap. Auzise de la vopsitor că uneori mesaje au fost difuzate din Anglia de generalul exilat, adunând trupele care au fost lăsaţi în seama lui şi încercau să ridice moralul oamenilor pe care trebuia să-l facă lasa in urma.

„Eu a fost paraşutată în ultimul săptămână. Scade oprit A puţini cadouri pentru cel oameni buni în patrie.' El a zâmbit când a spus asta şi Mireille a ghicit că 'cadouri' au fost probabil fără fir seturi sau arme sau Comenzi pentru ascuns operaţiuni, deşi ea nu i-a cerut să detalieze.

— Totuşi, am fost reţinut pe drum. S-a dovedit că era o unitate Boche am tabărat în oraş, ca să nu riscăm să luăm avionul înapoi. Este destul de uşor să mergi cu paraşuta în Franţa, dar întoarcerea este o altă poveste. Aşa că m-au reparat cu lotul tău. Mi-a spus că mă voi bucura de o vacanţă în Pirinei în câteva zile. Dar au spus că am nevoie de un specialist care să mă ia peste Paris. Nu pot spun că am fost aşteptând una ca frumos ca tine, deşi.'

Mireille clătină din cap şi râse. „Linguşirea nu te va duce nicăieri! Dar da, voi încerca să treci prin oraş în siguranţă. nu stiu exact care cale ei vor fi luând tu după acea, deşi – cel trasee Schimbare toate timpul să încercăm să păstrăm un pas înaintea germanilor şi a poliţiei.

Ea ţinut a ei ochi pe cel urme, privind cel soareci acea se repezi printre dărâmăturile dintre dormitoare când staţia era liniştită, conştientă că o urmărea îndeaproape şi că asta îi făcea obrajii roşii. Scuturându-şi buclele, ea îi întâlni privirea cu îndrăzneală şi spuse: „Ştiu că nu suntem ar trebui să pună întrebări. Dar am doar una: ce s-a întâmplat cu tine paraşuta?'

A râs, surprins. „L-am îngropat într-un câmp de napi, conform instrucţiunilor. De ce Întrebi?'

'Aceasta doar ar avea făcut A Grozav bluză şi A puţini perechi de Camiknickers şi pentru mine şi prietenii mei.

— Înţeleg, spuse el grav. — Ei bine, data viitoare, mademoiselle, voi fi sigur la a pastra aceasta cu pe mine şi aduce aceasta la tu Aici în Paris. Sunt sigur General De

Gaulle şi restul Comandamentului Aliat ar fi încântaţi să afle echipamentul armatei era folosit atât de bine!'

Deodată, şoarecii de pe piste s-au împrăştiat şi câteva secunde mai târziu au auzit zgomotul unui tren care se apropia, făcându-i tăcere pe amândoi.

S-au aşezat unul lângă celălalt, iar Mireille era foarte conştientă de cea a bărbatului braţul atingându-l pe al ei prin mânecile jachetei lor în timp ce trăsura se legăna şi smucită. Nu au vorbit, deoarece mai erau alţi pasageri care stăteau înăuntru la îndemâna urechii, dar ea nu putea Ajutor sentiment cel puternic curent subteran de atracţie care trecea între ei.

Ea a fost zguduit afară de acest placut reverie când cel tren a tras la A se opresc într-o staţie cu mult înaintea lor şi un gardian a strigat că trenul ar termina Aici. ei urmat al lor coleg pasageri, niste mormăind, unii resemnaţi în tăcere, urcau scările spre ieşire.

Când ajunseră în vârful scărilor, inima lui Mireille bătu împotriva ei coaste ca o pasăre prinsă în capcană. La barieră trăgeau o jumătate de duzină de soldaţi oameni din mulţimea de pasageri care fuseseră opriţi din tren. A câţiva metri în faţa lor, un bărbat ezită, uitându-se în jur după altul Ieşire. Întârzierea lui de moment a atras atenţia a doi dintre soldaţi şi ei familiar împins cel alte pasagerii afară de cel cale şi l-a prins pe bărbat de braţele lui, îndepărtându-l. Mireille a observat asta îl opreau pe oricine purta o stea galbenă prinsă de haine. Ea a tras braţul tânărului prin al ei, trăgându-l aproape, astfel încât ea putea să-i mormăie la ureche: „Nu ezita. Nu te uita în stânga sau în dreapta. Doar mergi cu mine.'

Când le-a venit rândul la barieră, Mireille s-a forţat să se uite relaxată, deşi umerii îi erau înţepeni de tensiune. Prin mânecă a hainei ei simţea cum se întăresc muşchii antebraţului tânărului strânse pumnul.

unu de cel soldati privit lor sus şi jos şi părea despre la opreste-i. Dar apoi le-a făcut cu mâna şi şi-a îndreptat atenţia către cuplu în spatele lor, cerând să le vadă actele. Mireille respiră din nou, permiţându-i umerilor să se relaxeze doar puţin.

Afară, în stradă, un camion era parcat pe trotuar. O

pereche de gardienii şi-au sprijinit puştile de hayon în timp ce fumau ţigări. Mireille zări feţele palide şi îngrijorate ale oamenilor cărora li se făcuseră urcă la bord, în timp ce ea şi tânărul au mers mai departe într-o tăcere bolnavă până când au au fost afară de la îndemâna urechii. Apoi Mireille s-a retras a ei braţ din a lui şi ascuns

părul ei din spatele urechilor, mâinile tremurând cu măsuri egale de frică şi furie. Ea observă că pumnii tânărului erau încă strânşi strâns şi falca lui era întinsă într-o linie dură.

— Deci, asta fac ei, spuse el, arătând la fel de rău pe cât se simţea ea. — Turma oamenii în camioane ca vitele şi le trimit în acele aşa-zise lagăre de muncă unde îi tratează ca pe nişte sclavi. Am auzit rapoartele, înapoi în Anglia, dar văzând că se întâmplă chiar în faţa mea . . .' S-a oprit, înghiţind frustrarea lui.

— Ştiu, răspunse ea, conducându-l spre râu. — Este grotesc. Ceea ce este şi mai oribil este că jumătate din timp poliţia franceză este cea care om acestea bariere, Nu germani. Devine mai rau toate timpul.'

Au mers mai departe, smeriţi, de-a lungul apelor maro-noroi ale Seine. Mireille se împiedică când pantoful ei se prinse de o piatră de pavaj neuniformă şi el întinse o mână pentru a o linişti. Fără cuvinte, el o luă din nou de braţ şi ea culese o mică gradul de confort în a lui proximitate.

Ea nu a făcut-o vrei la risc mergând înapoi în cel Metroul, asa de ei a continuat pe jos. I-a povestit mai multe despre viaţa lui din sud, în timp ce urmau râul în amonte. Lucrase ca pietrar şi îşi făcuse ucenicia cu unchiul său care supraveghease nişte lucrări de întreţinere la Cathédrale Saint-Pierre în Montpellier. El a continuat la tine a ei braţ dar a lui mâna liberă a descris liniile complexe şi înălţătoare ale arcurilor gotice pe care le-a făcut a ajutat la reparare, sculptând cu minuţiozitate fiecare bucată de gresie cu miere pentru a se potrivi perfect Unde uzat sau deteriorat secţiuni Necesar la fi îndepărtat. Ea a observat puterea din mâinile lui şi totuşi era şi în ele un har. La fel de el vorbea, ea îşi putea imagina detaliile delicate, ca de dantelă, care era el capabile să creeze din astfel de materiale neînduplecabile.

Ea spuse -l A mic despre a ei viaţă în cel sud-vest de asemenea, despre cel moara casa pe cel malul râului Unde ea ar fi crescut sus, despre cel cale cel moara roată a fost condus, valorificarea cel putere de cel apă la întoarce cel greu pietre de moară la pisa cel şrot în făină la fel de amenda la fel de proaspăt căzut zăpadă. Ea descris cel bucătărie, Unde a ei familie ar aduna pentru mesele gătit

de a ei mamă folosind cel legume şi fructe ei crescut în al lor grădină, şi cel clar, de aur Miere pe care le-a produs sora ei din stupii pe care îi îngrijea, pentru a le îndulci zilele. Aceasta simţit ca astfel de un indulgenţă la fi capabil la vorbi despre astfel de lucruri, partajarea al lor amintiri cu fiecare alte, şi Mireille găsite se dorind acea ea a avut Mai mult timp la petrece cu acest tineri om. ei au fost apropiindu-se cel Marais acum, deşi, şi în A puţini Mai mult minute ea ar

predă-l domnului şi doamnei Arnaud. Atunci va fi plin de spirit departe pe cel nevăzut trasee de cel secret reţea, a trecut din unu sigur casă la următoarea până când un ghid l-ar putea conduce pe cele dificile şi periculoase călătorie peste Pirinei. Tânjea să-i poată spune numele ei şi la da -l a ei abordare asa de acea acest confortabil sentiment de conexiune între lor ar putea fi a continuat unu zi. Dar ea ştia acea la do asa de ar loc cel pereche de lor – şi A întreg reţea de alte oameni in afara de asta – într-o poziţie periculoasă dacă a fost prins.

În timp ce se apropiau de intrarea îngustă de la capătul străzii unde se aflau Arnauds trăia, ea şi-a extras uşor braţul de pe al lui, simţind o durere puternică de reticenta la fel de ea făcut asa de, dor de stau închide la -l pentru puţin mai lung.

A auzit strigătele exact când era pe punctul de a întoarce colţul. Acolo a fost A aspru strigăt de 'OPRIRE!' urmat de A a femeii ţipăt.

În acea fracţiune de secundă, Mireille a văzut, cu groază, scena care era desfăşurându-se în afara casei de siguranţă. O maşină neagră era parcata la uşă şi o ofiţer în cel întuneric uniformă de cel Gestapo a fost împingând doamna Arnaud în spatele acestuia. În acelaşi timp, un alt soldat îl împinsse pe domnul Arnaud la cel sol şi a fost tintind A cuplu de vicios lovituri cu piciorul la a lui burtă.

Pumnii tânărului i s-au strâns strâns în lateral şi pe tot corpul încordat, de parcă ar fi fost pe cale să se arunce înainte şi să încerce să intervină.

Mireille şi-a dat seama cu o claritate oribilă că prezenţa lor va avea cu siguranţă pecetluieşte odată pentru totdeauna soarta Arnaudilor, dar şi a lor. A fost nimic nu puteau face pentru a ajuta. Ea l-a prins de braţul tânărului şi a tras el mai departe, trecând de capătul străzii înguste unde casa sigură, care oferise refugiu atâtor evadaţi în ultimul an, a avut brusc nu mai deveniţi în siguranţă.

❧

În amurgul serii senine de la Paris, Claire deschisese micul fereastră pătrată în dormitorul ei pentru a permite aerului de seară să intre. În curând s-ar lăsa întunericul şi ea va

trebui să închidă fereastra şi să tragă în jos jaluzelul, care închide stelele. Dar acum ea respira în leşin miroase a cafea şi a fum de ţigară şi a ascultat sunetele de clinchet porţelan care se înălţa în aerul nopţii din cafeneaua vizavi de capăt de cel drum. The străzi au fost departe mai linistita aceste zile de cand Acolo a fost foarte mic trafic. Cel mai de a lui Paris locuitori fie mers sau ciclată pretutindeni. Cu crescând frecvenţă, clientii au fost trimitere fuste în la fi refăcut la fel de

culottes, care erau mai practice pentru a fi purtate pe o bicicletă în timp ce sunteţi nemişcaţi păstrând un grad de eleganţă.

De la această înălţime, ea nu putea vedea strada imediat dedesubt, dar ea auzit cel cheie întoarce în cel Lacăt şi cel faţă uşă deschis şi închide. Ea era mereu neliniştită când Mireille ieşea singură, urmărind-o întoarcere în siguranţă, aşa că a auzit cu uşurare paşii urcând pe scari metalice pana la apartament.

Şi-a închis fereastra şi a tras jaluzelele, apoi a sărit în hol pentru a deschide uşa prietenei ei. Spre surprinderea ei, un tânăr înalt purtând o haină de ploaie gabardine stătea în spatele lui Mireille. Claire ştia mai bine decât să pună întrebări, aşa că pur şi simplu s-a dat la o parte şi le-a lăsat să intre.

Camera care fusese a Esterei – camera în care ea a născut la a ei bebelus – nu a avut fost folosit de orice de cel croitorese cine ar fi trăit în camerele mansardelor din moment ce. Claire şi Mireille ţinuseră întotdeauna uşa închisă, aşa cum deschiderea ei ar fi readus prea multe amintiri, mai ales pt Mireille, care a asistat la moartea lui Esther pe vremea când avionul german o făcuse s-a scufundat jos pentru a mitralia râul refugiaţilor care fugeau din Paris la vremea cel invazie. Dar acum ei Necesar undeva la ascunde cel tineri Gratuit Soldat francez pentru câteva zile până când un nou plan de evadare ar putea fi pus în aplicare pentru el.

Claire ar putea vedea cel frică acea pâlpâi în a lui Mireille ochi – cu toate că ea a încercat să-l ascundă şi să rămână ei obişnuit calm şi practic – aşa cum ei au discutat despre opţiunile lor. Amândoi ştiau că capturarea Arnaudilor de către Gestapo a însemnat că una dintre căile de evacuare ale reţelei a avut efectiv fost închis. Claire se cutremură când se gândi că erau duşi la ei Avenue Foch pentru interogatoriu. Cât timp ar fi capabili să reziste daca ar fi torturati? Ar fi capabili să evite divulgarea vreunui util informaţii pentru primele douăzeci şi patru de ore ale internării lor, oferindu-le ceilalţi *trecători* timp să-şi acopere urmele şi să permită caselor sigure să fie închide jos? Ar fi Mireille fi cel Următorul membru de cel reţea la fi

arestaţi dacă Arnaudii i-au dat Gestapo-ului puţinele informaţii pe care le cunoşteau despre ea? Şi dacă Mireille ar fi arestată, atunci ar fi şi Claire? Dacă ar fi descoperite, nu s-ar putea certa să iasă din lucruri adăpostind A fugar. Dar aceasta părea Acolo a fost Nu alte opţiune: cel apartament sub streaşina era nevoie la fel de un seif casa acum.

Ea şi Mireille au dat deoparte şirul de manechine care erau fiind stocate în al Esterei vechi cameră. Fiecare unu a avut fost făcut la cel corect

măsurători de A special client, cu toate că Mai mult şi Mai mult au fost având pentru a fi puse în depozit în aceste zile, deoarece clienţii au dispărut sau nu au putut permiteţi preţurile în creştere ale couture-ului. Aşa cum aveau camerele de la etajele de dedesubt umplut sus cu croitorie forme, niste de cel revărsare a avut găsite este cale la camerele libere pe etajul cinci.

Au alcătuit patul, fiecare donând câte o pătură proprie, în timp ce tânărul s-a cocoţat pe un scaun în sufragerie şi s-a lăsat în lup toc de pâine care Mireille a avut dat l, răspândirea aceasta cu cel ultimul zgârieturi dintr-un borcan de rillettes care erau mai grase decât carnea.

Deşi au încercat să lucreze în linişte, Vivi a auzit de-a lungul timpului. ings şi a venit afară de a ei cameră la investiga. Când Mireille scurt explicat ce avea sa întâmplat, Vivi tresărit cu şoc.

Ţinându-şi vocea joasă, deşi tonul ei era urgent, Vivi spuse: — Tu Ştii că asta pune totul într-un risc teribil, Mireille. Nu putem permite cel fire de cel reţea la deveni încurcat cu unu o alta. A lui prezenţa aici ne ameninţă pe toţi, până în vârf.

Claire se întrebă ce vrea să spună cu asta, dar a observat că Mireille părea să înţeleagă semnificaţia, deoarece nu i-a cerut lui Vivi să explice mai departe.

— Nu avem nicio opţiune, şopti Mireille înapoi. 'Ce altceva putem face? Să-l scoţi în stradă fără unde să meargă? Va fi sigur că va fi arestat mai devreme sau mai târziu şi ştie unde locuim acum. Chiar dacă el este greu, el este numai uman. Tu stiu ce metode ei utilizare la obţine informaţie afară de oameni. Ascunzându-se -l Aici este cel cel mai sigur opţiune. The Arnauds nu ştiu numele meu adevărat şi nu ştiu nimic despre al meu fundal asa de există foarte mic ei pot da departe.'

'Şi cel vopsitor? Ce dacă ei divulga a lui rol? Dacă el este arestat, noi toate coboara.'

a lui Mireille bărbie ridicat şi a ei întuneric bucle tremurat. Claire recunoscut semnele: aceasta era privirea hotărâtă a prietenei ei, nu frică şi toate ştia cât de încăpăţânată putea fi când se hotărâse ceva.

— Ştiu, Vivi, răspunse Mireille. „Dar toţi am înţeles ce

suntem intrând în. Încă cred că aceasta este opţiunea noastră cea mai sigură.

Un zâmbet trist a apărut pe chipul lui Vivi, când părea să accepte asta Mireille a fost dreapta. 'Foarte bine,' ea a spus fără tragere de inimă, 'bine ascunde -l apoi.

Dar niciunul dintre ceilalţi de la parter nu trebuie să bănuiască nimic. Ea se întoarse spre Claire. 'Înţelegi?'

'De curs!' Claire a replicat, indignat. 'Sunt doar la fel de implicat la fel de Mireille este. Ca implicat ca si tine, Mă aştept, ea nu am putut să nu adaug.

Vivienne îi aruncă o privire precaută, dar apoi dădu drumul. — Hai, atunci, noi trebuie să-l rezolvi pentru noapte. Şi această uşă de dormitor trebuie să fie ţinut încuiat din interior. El nu va putea risca să se mişte în în timpul zilei. Ştii cum scârţâie aceste scânduri. Mademoiselle Vannier va fi aici sus ca o împuşcătură dacă aude pe cineva aici când suntem cu toţii ar trebui să fie în *atelier* – mai ales dacă bănuieşte că unul dintre noi ar putea fi ascunde un om!'

Claire i-a fost greu să doarmă în noaptea aceea. Ea a aruncat şi s-a întors în întunericul şi s-a gândit, la un moment dat, că a auzit aproape imperceptibilul pad de picioare goale trecând pe lângă uşa ei. Poate că şi-o imaginase, sau poate era doar unul dintre ceilalţi care mergea la baie, îşi spuse ea. Când ea a căzut într-un somn agitat, era plin de vise tulburi de bărbaţi uniforme negre care o urmăreau pe străzi, cu cizmele zgomotoase pe trotuar. Când au ajuns-o din urmă, ea s-a trezit cu un strigăt pentru a o găsi pe Vivi ghemuit lângă patul ei, scuturând-o treaz.

— Taci, şopti ea. 'Sunt aici. Totul va fi bine.' —

Aveam un coşmar, icni Claire, încă zguduită.

„Shh, ştiu. Vorbeai în somn, te-am auzit prin intermediul perete. Dar este Bine. Tu esti bine. Suntem toate Bine. Încerca la obţine înapoi la dormi.'

Claire clătină din cap. — Nu mai vreau să dorm, în caz că visele revin.'

'Haide atunci.' Vivi întinse o mână. Mergem să facem o tizană. Noi nevoie a fi sus in jumătate de oră, în orice caz.'

Au trecut în vârful picioarelor pe lângă uşa lui Mireille şi s-au strecurat în bucătărie să pună apă pe căldură, apoi stăteau într-o tăcere însoţitoare, ţinându-şi mâinile în jurul bolurilor lor şi inhalând mirosul dulce-ascuţit al ceaiului de melisa.

— Cât timp crezi că va trebui să stea aici?

Vivienne îşi trase împletitura roşu-aurie peste un umăr. 'Nu de mult. Nu îngrijorează-te, îl vor scoate afară. Şi Mireille a avut dreptate aseară – l-a ascuns aici este cea mai sigură opţiune. Acum, tu, cu mine şi Mireille trebuie a pastra la al nostru ca de obicei rutine la muncă. este absolut imperativ acea Nu unu are vreun motiv să bănuiască că se întâmplă ceva ieşit din comun cel apartament pe a cincea podea.'

Claire dădu din cap şi luă o înghiţitură din ceai. Prezenţa calmă a lui Vivi era liniştitor. The Trei fetelor au fost în acest împreună acum, legat nu numai de al lor prietenie dar de către secretele că ei păstrat pentru unu o alta.

Mireille se întreba cum ar putea găsi o scuză pentru a vizita vopsitorul a doua zi când, din întâmplare, domnişoara Vannier i-a cerut să meargă şi aduna câteva lungimi de material care ar fi necesare pentru alcătuirea unora din mostrele pentru colectia de toamna.

Prima ei întrebare când a ajuns la magazin a fost dacă există vreun cuvânt despre domnul şi doamna Arnaud. Vopsitorul îşi apăsă buzele împreună sumbru şi clătină din cap. „Am suspendat toată activitatea de-a lungul retea deocamdata. Nu au mai fost arestări până acum, aşa că se pare că au reuşit să nu divulge nicio informaţie care ar putea fi de folos Gestapo. Doar Dumnezeu ştie dacă cei doi vor putea să reziste, totuşi.

Din cel rafturi in spate l, el s-au adunat sus cel Comenzi el ar fi finalizat pentru Delavigne Couture şi a pus pachetele împachetate în hârtie tejgheaua. Apoi, întinzând mâna într-un dulap, scoase un pachet mai mic din spatele unui morman de mostre de culoare. — Asigură-te că Vivienne primeşte asta. Şi spune-i să o ţină ascunsă deocamdată. Nu o va putea folosi până când am elaborat un nou traseu. . .' S-a oprit, realizând că deja o făcuse spus prea multe. — Îi voi comunica domnului Leroux. Nu-ţi face griji, există alte retelelor acea noi Mai fi capabil la Atingeţi în pana cand noi poate sa obţine lucruri sus şi alergând din nou. Între timp, puteţi să vă păstraţi vizitatorul ascuns, faceţi crezi? Vino şi anunţă-mă dacă devine o problemă. Trebuie sa fim atent . . . deşi ştiu că nu trebuie să-ţi spun asta. Stai bine pentru a puţini zile. Bine a rezolva ceva.'

— *MerFi* , domnule. Mireille a strecurat coletul pentru Vivi în interior buzunar a hainei ei şi apoi adunate sus pachetele mai mari.

Vopsitorul a ţinut uşa magazinului deschisă pentru ea.

— Încercaţi să nu vă faceţi griji, spuse el a ei. Dar tonul lui liniştitor nu putea ascunde tensiunea care era gravată în cutele de pe frunte.

În timpul zilei de lucru fetele au rămas în afara apartamentului, plecând tânărul de acolo singur. A promis că nu se va mişca, de teamă cineva auz A moale picior sau cel scârţâit de A scândură de podea când in vizita cel magazii imediat sub cel a cincea podea. Mademoiselle Vannier

iar celelalte croitorese trebuiau adesea să recupereze manechinul unui client sau să plece în căutarea unui anumit model sau a unui şurub de pânză. Dar seara, după toţi ceilalţi plecaseră, Mireille, Claire şi Vivi se puteau relaxa puţin şi „oaspeţilor” lor i se putea permite să iasă din camera lui pentru a-şi împărtăşi cina lor.

Faţa i s-a luminat când a văzut-o pe Mireille în acea seară. — Am un nume! el spuse, brandind actele de identitate false pe care i le dăduse. 'Permite-mi să mă prezint: Frédéric Fournier la dispoziţia dumneavoastră, domnişoară. El făcut un elaborat arc, luând a ei mână şi sărutând aceasta teatral.

— Hmm, spuse Mireille, prefăcându-se că îl priveşte apreciativ, totuşi ea nu făcu nicio mişcare să-şi retragă mâna de la a lui, „ţi se potriveşte. Dar vom face te cheamă Fréd. Se pare că vei petrece câteva zile aici cu noi, Fréd, asa de Sper că nu o vei face plictiseşte-te prea mult, blochează-te aici sus fără nimic de făcut do.'

— Dimpotrivă, spuse el cu un zâmbet care îl oglindea pe al ei, am multe de făcut. În seara asta plănuiesc să-mi spăl rufele, dacă pot folosi din facilităţile din această unitate excelentă şi apoi sper să petrec o cea mai plăcută seară în compania gazdelor mele foarte amabile. El s-a uitat jos la mâna ei pe care încă o ţinea şi apoi i-a dat un blând stoarce. — Una dintre gazdele mele foarte amabile, în special, spuse el încet. Şi apoi îi ridică din nou mâna la buze şi o sărută cu tandreţe, asta timpul, asta i-a topit inima.

In timp ce el a fost în cel baie, spălat se şi a lui ciorapi, Mireille a mers la găsi Vivi în cel bucătărie Unde ea a fost încercând la face o masă care nu era suficientă pentru trei întindere pentru a hrăni patru. Mireille nu avusese ocazia să-i spună ce spusese vopsitorul mai devreme, dar ea a făcut-o acum. Ea a predat şi pachetul lui Vivi şi a transmis mesajul despre ţinând-o ascunsă deocamdată. Vivi se încruntă, dar nu spuse nimic şi duse coletul în camera ei.

În acea seară, Mireille şi noul numit Frédéric s-au trezit până târziu noaptea, mult după ce Claire şi Vivi se duseseră în paturile lor, continuând să o facă vorbesc despre familiile lor şi despre vieţile lor înainte ca războiul

să transforme totul lume pe sus jos. Ea a fost atent la evita spune -l orice acea ar putea să-şi pună familia în pericol dacă ar fi fost prins, dar tot se simţea bine împărtăşeşte o parte din ea cu acest bărbat şi să-i audă poveştile în schimb.

Într-un timp şi un loc în care aveau atât de puţin, orele în care le-au petrecut fiecare compania altora simţi ca unul dintre cele mai bune cadouri pe care le-ar avea primit vreodată.

După muncă în seara următoare, Claire a ieşit să încerce să găsească ceva în plus alimente. Cele trei fete au contribuit fiecare din economiile lor, aşa că ea a avut un câţiva franci în buzunar în caz că băcanul ar putea avea ceva sub tejghea care putea fi cumpărată strecurându-i nişte bani în plus în mână. De obicei, fetele evitau piaţa neagră şi se descurcau cu oficialul lor alocaţii de raţii, dar cu o gură în plus de hrănit, toţi erau mai foame decât vreodată.

Până a ajuns acasă, cumpărăturile ei aveau o greutate satisfăcătoare geantă, unde un borcan de *Fonfit de Fanard* era ascuns sub nişte praf cartofi şi o grămadă de morcovi înrăşiţi. Ar avea un festin!

La primul etaj, a fost surprinsă să audă un murmur scăzut de voci venind din camera de cusut. Vivi trebuie să lucreze până târziu, din nou, ea gândi, dar auzi şi o voce masculină şi se întrebă dacă Fréd făcuse a riscat să părăsească apartamentul.

Uşa stătea uşor întredeschisă şi prin crăpătura îngustă a prins o zări mâna unui bărbat sprijinită pe umărul lui Vivi. A fost un gest de uşurinţă deplină, de o apropiere şi o intimitate confortabilă care s-a oprit Claire pe urmele ei. Vivi nu lăsase niciodată să spună că are un iubit. De fapt, ieşea rar în toate aceste zile şi când făcea era de obicei la Insistentele lui Claire si Mireille ca ea sa li se alature la o plimbare sau o vizita la a cafenea locală. Dacă Fréd era cel care stătea atât de aproape de ea, atunci trebuie să fi făcut o foarte rapid mişcare. Oricum, Claire a avut văzut cel cale a lui Fred faţă aprins sus ori de câte ori aparea Mireille, deci ar fi cu atât mai surprinzător dacă asta era el.

Cele două figuri erau intenţionate asupra a ceea ce lucra Vivi mai departe şi, în timp ce Claire o privea, mâna bărbatului se mişcă de la braţul lui Vivi în punct la ceva de pe masă.

Claire mutat puţin, încercând la obţine A vedere de cel al bărbatului faţă, dar la fel de ea a făcut aşa că sacul cu cumpărături se legăna puţin, împingând uşa.

Două feţe s-au uitat la ea, surprinse. Şi apoi omul a spus: „Bine seară, Claire. E dragut să te văd din nou.'

" *Bonsoir* , domnule Leroux, ea a răspuns.

Se ridică şi, în timp ce făcea asta, ea observă că Vivi a

alunecat orice ar fi studiaseră atât de intens în poala ei.

'Sunt scuze la avea întrerupt tu,' Claire a spus, suport departe din pragul uşii. — Am vrut doar să-i spun lui Vivi că am o cină pentru noi toţi. Ea reţinut sacoşa ei. — Va fi gata în aproximativ jumătate de oră.'

'Este în regulă. Trebuie să vin sus să vă vorbesc cu toţi, în orice caz. Există un plan pentru călătoria viitoare a oaspetelui tău surpriză, dar trebuie discuta cu tine. Iată – luă el sacul de cumpărături de la ea – permite eu să port asta pentru tine. Vivi o va urma într-un minut după ce va fi pusă în ordine Aici.'

Era cu siguranţă un bărbat foarte atrăgător, se gândi ea, dar Claire observă acea el folosit cel Mai puţin formal versiune de a lui Vivienne Nume, şi acea un curentul subteran al înţelegerii părea să curgă între ei doi. Pot fi Vivi a fost unu de a lui amante, ea gând. Aceasta ar cu siguranţă explică cum fusese recrutată pentru a lucra la Delavigne Couture. Şi apoi, ca piesele unui puzzle care se potriveau la locul lor, o imagine a intrat în ea în minte reflectarea în oglindă pe care o zărise la Brasserie Lipp all acele luni înainte. Bărbatul care stă la masă cu Vivi şi nazistul femeie fusese domnul Leroux. De aceea arătase chipul lui familiare când au fost introduse ulterior în grădinile Tuileries. Având în vedere apropierea lui de Vivi, trebuie să fi ştiut de-a lungul timpului că Claire era strângându-se cu un ofiţer german. Şi-a simţit obrajii ardând la gândul: şi a fost recunoscător acea ea a fost precedent -l sus cel scari asa de acea el nu-i putea vedea ruşinea. Dacă a fost complet sinceră cu ea însăşi, în timpul în acea seară, la Brasserie Lipp, simţise un pic de triumfător dispreţuieşte petrecerea pe care o zărise la masa de dincolo de cameră; acum că ea şi-a dat seama cine era el cu adevărat, ruşinea ei a fost dublată. Nu e de mirare că fusese atât de reticent să o accepte în reţea. Dacă n-ar fi fost al lui Mireille persuasivitatea, ea ar cu siguranţă avea fost ostracizat complet.

La etajul cinci nu era nici urmă de Mireille şi uşa lui Fréd camera era închisă. În bucătăria mică, Claire s-a ocupat să pregătească cină, Incalzi cel raţă picioare şi peeling cel cartofi. Ea ar fi refuzat Oferta de ajutor a domnului Leroux pentru că era atât de puţin spaţiu pentru care să se mute doar o persoană, darămite două. S-a aplecat în prag şi a privit-o a inceput sa prajeasca cartofii cu putina grasime din borcanul *Fonfit* , adaugand aşchii dintr-un căţel de usturoi, al cărui miros tentant se

răspândeşte prin apartament în timp ce tigaia a început să sfârâie şi să sfârâie.

Când ea ridică privirea de pe aragaz, el îi zâmbi. Cu o înflorire, a scos o sticlă de vin roşu dintr-un buzunar adânc al hainei pe care şi-a pus-o blatul de lângă ea. Apoi, dintr-un alt buzunar, a scos trei bare de Côte d'Or ciocolată care el înmânat la Claire. — Aş vrea mai bine da tu

acestea, pentru că ştiu că le vei împărţi în mod corect, spuse el, făcând-o fard de obraz.

Convocat de cel sunete şi mirosuri de a ei gatit, Vivi, Mireille iar Fréd a apărut curând şi a pus farfurii şi tacâmuri în sufragerie.

Domnul Leroux li sa alăturat în jurul mesei, dar a refuzat o farfurie mâncare, spunând că va mânca mai târziu. Şi-a sorbit paharul de vin, totuşi, privindu-i cum devorează mâncarea, care era cea mai bună masă pe care o mâncaseră în unele timp. Fréd ridică paharul, declarând că pulpele de raţă sunt mult mai gustoase decât orice el ar fi mâncat în Anglia, şi ei toate prăjită cel bucătar. Făcut Claire imagina aceasta, sau ochii domnului Leroux erau aţintiţi asupra ei de fiecare dată când se uita cu sfială în ai lui direcţie?

I-a lăsat să-şi termine cina înainte să se apuce de afacerea adevărată a vizitei sale pe Rue Cardinale.

— Avem un plan să te scoatem, Fréd. Nu în sud-vest, ca noi de obicei fac, dar printr-o altă reţea care funcţionează din Bretania. Trebuie să avertizează-te, este un traseu mai periculos, dar unul mai rapid pentru a te întoarce Anglia.'

Fréd ridică din umeri. — Îmi convine, spuse el. — Cu cât mă întorc mai repede şi pot relua lupta cu Boche din nou, cu atât mai bine. Claire observă privirea de regret în ochii lui, totuşi, când s-a întors către Mireille, care stătea lângă el, şi i-a luat mâna în a lui, adăugând: „Deşi îmi va părea foarte rău să-mi părăsesc noi prieteni în urmă, la Paris.

— Nu putem risca să folosim trenurile, continuă domnul Leroux. 'Acolo sunt prea multe controale la statii, mai ales pe ruta spre Bretania. The germani avea fost încercând Mai tare decât vreodată la proteja al lor atlantic apărare de când Aliaţii au aruncat în aer ecluzele de la Saint-Nazaire. Aşa va fi să fie o rută de cros. Şi nu au mulţi *pasageri* de care să-i scutească spectacol tu cel cale, care mijloace navigare pentru tu în niste locuri.'

'Bolnav fi Bine,' Fred a spus voinic. 'Am nu fost la Bretania inainte de, dar sunt sigur că îmi pot găsi drumul.

— Cu accentul tău sudic vei fi totuşi remarcabil, dacă eşti călător singur. Şi acea este De ce noi am vino sus cu

un adiţional şuviţă la plan.' Monsieur Leroux se întoarse spre Claire. — Să presupunem că ai fost călătorind acasă pentru a vă vedea familia, pentru a le prezenta unui tânăr care a vrut să-i ceară tatălui tău mâna în căsătorie. . . Ştiţi Bretoni, care pot fi o gaşcă complicată în cel mai bun moment, şi vă ştiţi cale în jurul. Dacă tu poate sa obţine Frédéric la Port Meilhon, cel reţea poate sa obţine

el afară. Se va întoarce în Anglia în câteva zile şi avem câteva inteligenţă critică de care avem nevoie pentru a reveni la comanda aliată ca cât mai repede posibil, aşa că ne veţi face o favoare suplimentară, acum că ruta sud-vest a fost oprită pentru moment.

Sângele lui Claire i-a îngheţat în vene la gândul la aşa ceva periculos călătorie. Reuşise până acum să-şi cucerească nervii şi să o ducă la bun sfârşit misiuni în oraş, dar această misiune era într-o ligă complet diferită. Apoi ea întâlni privirea lui sinceră şi îşi înghiţi frica. 'O pot face. Sunt sigur Doamna Vannier mi-ar da puţin permis, deoarece nu mi-am luat niciunul de secole. În plus, încă de la „accidentul” meu încă am ameţit uneori şi m-a îndemnat să încerc să iau un permis de călătorie şi să merg să-l văd pe tatăl meu putin aer de mare. Dar va trebui să văd dacă nemţii îmi vor da permis voiaj. Şi cum rămâne cu Fréd, va avea şi el nevoie de unul? Nu stiu cat dureaza va trebui să aplici pentru ele. . .'

— Este deja rezolvată, spuse domnul Leroux. — Am actele aici pentru voi amândoi.' A pus documentele cu aspect oficial de la Prefectura de Police, intitulat „ *Ausweis* ” şi ştampilat cu vulturul cu două capete şi zvastică de cel limba germana administrare. 'Tu poate sa părăsi Mâine dupa amiaza. Duceţi-vă la Pont de Neuilly până la ora patru, unde va fi transport care să te ducă până la Chartres. Fiecare va avea o cameră acolo pentru noaptea şi apoi te vor duce la Nantes. Nu este chiar cel mai mult direct traseu, dar este cel numai unu noi am fost capabil la organiza la mic de statura înştiinţare. Din Nantes, eşti pe cont propriu, totuşi. Va trebui să utilizaţi public transport, dacă găsiţi vreunul, sau cereţi un lift. Trebuie să ajungi la Port Meillon până vineri seara. Este esenţial ca barca să ajungă la maree când este de asemenea scăzut pentru mai mare limba germana vasele la patrula aproape în.'

Claire aruncă o privire în jurul mesei la feţele care o priveau intens. Ochii întunecaţi ai lui Mireille erau plini de frică; Privirea limpede de alun a lui Vivi era la fel de calmă ca de obicei, dar o sclipire de îngrijorare îi trăda anxietatea. Fred i-a zâmbit, încurajator. Şi apoi se întoarse

către domnul Leroux. A lui ochii erau amabili, dar din ei strălucea o căldură suplimentară pe care ea nu o făcuse observat inainte de. Aceasta a fost A căldură acea făcut a ei inima bate Mai repede şi adus o înroşire de culoare pe obrajii ei.

— Bine, spuse ea, împingându-şi scaunul înapoi pentru a-şi acoperi confuzia. — Aş vrea mai bine du-te şi împachetează-mi bagajul atunci.

În timp ce împături câteva lucruri de care avea nevoie în călătorie, domnule Leroux a apărut în cel uşă de a ei dormitor. „Eu avea unu Mai mult

obiect pe care să-l iei, Claire. A întins un pachet mic, plat, care era învelit în piele de ulei, ale cărei margini fuseseră cusute strâns. 'Este vital ca asta să meargă cu Fréd când pleacă, dar va fi mai sigur dacă el nu ştie despre asta până în ultimul moment. Purtaţi-l cu dvs. în orice moment. Ei vor fi Mai puţin probabil la căutare tu decât -l dacă tu sunt oprit. Do tot ce poţi pentru a-l păstra în siguranţă, dar asigură-te că îi dai lui Fréd ca el frunze cel limba franceza ţărm. Do nu încredere oricine altfel cu aceasta. Do tu a intelege?'

Ea dădu din cap şi, în timp ce lua pachetul de la el, el împături celălalt predă-l pe al ei şi îl ţinu strâns pentru o clipă înainte de a da drumul. Claire sa întâlnit privirea lui şi a crezut că a citit o întrebare în ochii lui, dar ea era una nu putea raspunde acum.

Ea se uită la pachetul pe care i-l întinsese, observând curăţenia cel ochiuri acea sigilat aceasta închide. Brusc niste lucruri făcut sens. Ea nu putea Ajutor întrebând, 'Este acest ce Vivi Lucram pe mai devreme?'

Şi-a dus un deget la buze şi apoi şi-a pus din nou mâna peste a ei, strângându-şi degetele şi ea se mângâia la atingere. El intotdeauna părea să aibă acest aer de siguranţă liniştită, îşi spuse ea, încercând să ignore celelalte lucruri pe care începuse să le observe despre el, cum ar fi felul în care se uita el ea şi felul în care trăsăturile lui cizelate o făceau să-şi dorească să petreacă mai mult timp cu el decât avea ea. Era doar calmul şi încrederea lui că ea găsit atât de atrăgător, gândi ea, de parcă – orice ar fi apărut – el l-ar fi cunoscut putea să o ia cu pasul lui.

Şi-a dorit doar să simtă şi ea aceeaşi încredere.

Harriet

Doar când eu a fost pornire la simt A pic Mai mult admiraţie pentru Claire, fiind suficient de curajos încât să accepte să devină *pasager* şi să ia franceza liberă aviator pe cel periculos călătorie la evadare prin Bretania, ea pare la fi cădere în dragoste cu o alta afemeiat. eu poate sa numai speranţă domnule Leroux nu-şi va rupe inima din nou. Sună aproape ca nepotrivit ca Ernst, acest arătos Lothario. Sună de parcă ar fi folosit femei, chiar dacă a fost pentru de dragul reteaua subterana că el a fugit.

Am un sentiment oribil că istoria se va repeta şi pe Claire nu va învăţa niciodată nicio lecţie din greşelile ei.

Dar atunci, cineva dintre noi, vreodată?

Unele dintre camerele din Palais Galliera sunt închise astăzi, aşa cum sunt schimbarea expoziţiilor. Creaţiile Jeannei Lanvin – şi acel Lanvin-albastru rochie cu cel argint margele – sunt fiind întors la cel arhive în cel subsolul muzeului unde vor fi păstrate cu grijă până la Următorul timp ei sunt adus afară. eu sta in afara, pe unu de cel bănci acea încercuieşte clădirea, printre statuile care sunt răspândite prin palat motive, scris jos cel cele mai recente rate de a lui Claire poveste.

Ale mele telefon bâzâie şi eu zâmbet când eu vedea a lui Thierry Nume pe cel ecran. Şi apoi zâmbesc şi mai larg când mă întreabă dacă aş vrea să ne întâlnim cina diseară, la un mic bistro pe care ştie despre care serveşte cele mai bune *moles- prăjituri* în Paris.

1942

Călătoreau de aproape două zile şi Claire nu reuşise să-şi relaxeze paza pentru o clipă, în ciuda faptului că totul a decurs bine până acum. Ieşiseră în siguranţă din Paris şi petrecuseră noaptea la hotel Chartres exact aşa cum era planificat, călătorind la Nantes a doua zi. Acum în ultima etapă a călătoriei, Claire a fost şocată să vadă devastarea războiul provocat Saint-Nazaire. Şi-a amintit de oraş din tinereţe la fel de A loc umplut cu speranţă şi promisiune, cel poarta de acces la A nou viaţă departe din Port Meillon. Dar acum semăna cu un oraş care uitase ce speranţa arăta. Clădirile erau îngropate şi marcate cu o mitralieră foc, iar şantierele navale, cândva mândre, au fost închise şi pustii. Uscatul andocare, care a avut fost capabil de primitoare cel limba germana ale marinei cel mai mare nave de război, a avut fost suflat sus în A Recent raid de britanic comandouri.

Ea întrezărit aceste fragmentat scene la fel de ea şi Fred zdrăngănit de-a lungul drumurile cu gropi din spatele unei dube care primise livrarea peşte la A alimente depozit pe cel periferie de cel oraş. Cu toate că gol, cel dubă încă mirosit puternic de este anterior marfă. Din nou şi din nou, ea înghiţit bila acidă care i-a urcat în gât ca urmare a mirosului copleşitor, combinată cu zgomotul zguduitor al dubei de-a lungul buzunarelor şi drumuri sparte. Vederea clădirilor bombardate de-a lungul drumului i-a adus în minte amintiri vii din noaptea din Billancourt când a făcut-o a scăpat de moarte. O imagine a feţei lui Christiane părea să plutească pe fundalul peisajului ruinat, şi cu parfumul de praf şi fumul se amesteca cu mirosul de ulei de peşte din nările ei. Ea spera ca zvâcnirea persistentă la colţul unui

ochi nu arăta cum panicată începea să se simtă.

De parcă s-ar ţine fizic împreună, şi-a ţinut braţele încrucişate, lăsând a ei vârfurile degetelor pe ascuns urmă cel liniştitor contur de cel pachetul pe care i-l dăduse domnul Leroux, pe care ea îl cususe în căptuşeală a hainei ei pentru păstrare.

Fred a fost A în mare măsură tăcut călător tovarăş, pierdut în a lui proprii gânduri, deşi prezenţa lui solidă era una liniştitoare. O lăsa să facă vorbea când au dat peste duba cu peşte în acea dimineaţă. Când Claire a avut menţionat a ei a tatălui Nume, cel a soferului bătută de vreme faţă a avut s-a încreţit într-un rânjet de recunoaştere şi acceptase cu uşurinţă să le dea un lift până la Port Meilhon, deşi avea să treacă puţin pe lângă propria sa casă din Concarneau.

La ultimul el scăzut lor oprit, cu o alta grimasă şi A val, la cel top ale aleii înguste, pietruite, care ducea în portul mic. Claire se ridică pentru o clipă, mulţumită că sunt din nou nemişcată după orele de zguduit în spatele dubei. A inspirat adânc aerul mării, uşurată că senzaţia oribilă de greaţă trecea. Era liniştitor să fiu în familiar împrejurimi. Satul de pescari mirosea ca întotdeauna, a sare şi algele marine şi lungimile umede de frânghie care legau mica flotă de bărci la al lor acostare de-a lungul cel pe chei. Păsări marine a ţipat la unu o alta deasupra capului, ţinând un ochi atent pentru alegeri uşoare ori de câte ori venea o barcă în.

Claire nu crezuse niciodată că va fi atât de bucuroasă să fie acasă, dar acum se simţea un dor copleşitor de a-şi vedea tatăl şi fratele ei Marc şi de a fi învăluiţi din nou în braţele lor puternice.

Fréd îi zâmbi. — Aproape acum, spuse el în timp ce îi ridica geanta şi al lui. — Condu-l pe cale.'

I-a zărit lângă barcă, cu silueta înaltă a tatălui ei ridicându-se gol creele din cel grămadă pe cel pe chei şi trecere lor jos la Marc pe cel punte. Ea a fost despre la alerga la lor când Fred a pune afară A mână la Stop a ei. 'Aştepta,' el a spus in liniste.

Spre capătul zidului portului, un bloc de beton brut a avut fost construit şi A limba germana santinelă stătea în picioare pe top de este apartament acoperiş. Din fericire, a

lui înapoi a fost la lor la fel de el scanat cel gri-fier mare pentru navelor prin A pereche de binoclu. Din fantele întunecate care erau ochii blocului, ieşeau ţevile a două mitraliere. Unul îndreptat spre mare, dar altul a fost instruit pe portul mic şi pe bărbaţii care lucrau la lor bărci Acolo. Dincolo cel blockhouse, doar inainte de cel mic far la cel

capătul digului care marca intrarea în port pentru pescuit flota la fel de ei întors Acasă pe întuneric nopti, un antiaerian pistol ascuţit la cel cer, batjocorit de batjocuriile păsări marine care se rotea deasupra.

Vederea tatălui şi a fratelui ei lucrând sub ameninţări prezenţă de cel maşinărie pistol, care a fost antrenat peste lor din cel blockhouse, a şocat-o pe Claire până la capăt. O gâfâială îi scapă când Fréd trase cu spatele după colţ, în adăpostul aleii. Şi-a pus un deget pe al lui buzele, avertizând-o să tacă.

— Nu putem merge la ei acum, Claire, nu cu santinelă germană datorie. Am vrea numai a desena Atenţie la noi insine şi asta e cel ultimul lucru noi vreau sa fac. Chiar şi cu scuza ta de a veni acasă să-ţi vezi familia, vor fi în căutarea oricăror noi sosiri, pentru orice în afara comun. Bine avea la ascunde pana cand întuneric cade.'

Claire dădu din cap, dându-şi seama că avea dreptate, deşi dorinţa de a fugi la tatăl ei şi s-a pus între el şi vizorul acelei turele a fost puternic. Ea se uită în jur, apoi îl apucă de mână. — Hai, spuse ea. — Putem intra pe aleea din spatele casei. Uşa din spate nu este niciodată încuiat. Îi vom putea aştepta înăuntru. Ea l-a condus la un mic gol în interior zidul de pe o parte a aleii care se deschidea spre o potecă îngustă, nisipoasă alergând între grădinile spate în spate ale căsuţelor pescarilor, fiecare cu propria ei anexă. Ea a împins poarta într-un gard decojit şi îşi făcu drum pe lângă micul petic de legume – rânduri îngrijite de împletite frunze de praz şi vârfuri de morcovi cu pene – care fuseseră cultivate în nisip solul grădinii. Ea întoarse mânerul uşii din spate şi, zâmbind de triumf la Fréd, şi-a împins drum înăuntru.

Inima i-a bătut puternic la vederea casei familiei ei. Camerele păreau mai mici, cumva, şi totuşi erau pline de artefacte care îi aminteau de a ei mamă – cel îngălbenirea dantelă pânză pe cel bufet Unde A puţini bucăţi de China au fost afişat, pictat cu A luminos Breton proiecta de frunze şi flori – şi a tatălui ei, de asemenea. Scaunul lui de lângă şemineu s-a lăsat cu greutatea trupului său obosit, întors din mare. Ea a luat un desfăcând minge de sfoară care stătea pe raft alături de scaun şi a derulat-o distrat,

ascunzându-l cu grijă capătul şi înlocuindu-l în continuare la locul lui.

În bucătărie, soba fusese umezită pentru o zi în timp ce bărbaţii erau afară pe barcă. Luând confort din sentimentul de a fi acasă din nou după asa de lung, şi din cel familiaritate de actiuni care a avut fost A

parte a vieţii ei de zi cu zi din câte şi-a amintit, ea a ghicit jăratic şi a înviat focul înapoi la viaţă, apoi a pus o cratiţă cu apă deasupra a incalzi. — Probabil că amândoi ne-am descurca cu o spălare după acea călătorie. Ea a zâmbit. — Şi apoi vom vedea ce este pentru cină. Tata şi Marc vor fi le este foame când vor intra. Mă îndoiesc că vor fi lungi.

Chiar dacă acum cădea amurgul, Claire nu a aprins nici o lampă ea trage draperiile opace peste ferestrele joase, curăţate de sare. The vântul din mare a făcut ca bărcile din port să se împodobească şi să dea un ghiont altul cu promisiunea unei brize proaspete în zori, când aveau să se îndrepte dincolo de zidurile portului încă o dată pentru a-şi ară drum prin valuri.

În cele din urmă i-a auzit venind pe potecă şi apoi bătându-le în picioare cizme pe covoraşul de iarbă aspră de la uşa din faţă pentru a îndepărta nisipul. A aşteptat ca uşa să se deschidă şi apoi să se închidă în urma lor, asigurându-se erau în siguranţă înăuntru şi ascunşi de vedere înainte de a merge să-i întâlnească. În cabana care se întuneca, i-au trebuit câteva momente ca tatăl ei să înregistreze asta silueta care stătea în faţa lui pe hol era Claire. Fara un cuvant, ea întinse braţele spre el. Şi apoi s-a apropiat de ea şi i-a îngropat pe al lui faţa în părul ei în timp ce el plângea.

Ea îl îmbrăţişă strâns, apăsându-şi faţa în pieptul lui, copleşită prin forţa şi fragilitatea simultană a acestui bărbat – tatăl ei – care îşi pierduse soţia şi unul dintre fiii săi şi îi văzuse pe restul lui familie sfâşiată de război. Sub lâna aspră a pescarului său pulover, i-a simţit corpul tresărind de suspine tăcute şi lacrimile ei se amestecau cu al lui în timp ce ea îl săruta pe obraz.

În timp ce cina lor fierbea pe aragaz, Claire a cerut veşti despre Jean-Paul şi Théo. Dar a ei Tată doar s-a scuturat a lui cap cu tristeţe. — Există nu se vorbeşte de luni de zile. Trebuie doar să sperăm că sunt împreună şi acea ei sunt păstrarea al lor spiritele sus. Ei ar face-o fi mândru la stiu acea sora lor mai mică îşi joacă rolul pentru a termina acest război, astfel încât ei poate veni acasă la noi. În ciuda căldurii cuvintelor sale, oferind speranţă, aceasta părea la Claire acea A întuneric umbrite a lui ochi,

trădând a lui anxietate.

Mai târziu, peste boluri copioase cu tocană de peşte, Marc, Claire şi Fréd au vorbit despre război şi despre experienţele lor, în timp ce tatăl lui Claire, care a avut întotdeauna a fost un om de puţine cuvinte, a privit faţa fiicei sale cu o expresie de mirare uluită de a o avea înapoi în casa familiei deci neasteptat.

Marc îşi verifică ceasul. — E timpul pentru emisiune, tată. S-a ridicat de la masă şi traversat spre locul în care un set wireless stătea în colţul cameră. A durat câteva secunde să se încălzească, dar apoi trosnetul statiei s-a curăţat şi sunetul unei staţii de propagandă germană a umplut înghesuitul cameră. Cu foarte multă atenţie, Marc a reglat cadranele, coborând volumul şi reajustarea setului. Se auzi o muzică de dans şi apoi s-a oprit. După o scurtă tăcere, o voce a spus: *„ Fi Londres! Les Français parent aux Franceză* . . .'

Şi apoi batoanele distinctive de deschidere ale Simfoniei a cincea a lui Beethoven jucat: Trei mic de statura note urmat de unu Mai mult, mai puternic şi Mai mult sustinut. Claire se uită surprinsă la Marc. Îşi duse un deget la buze.

Fréd se aplecă spre ea, ca să-i explice. — Este litera „V” în codul Morse. „V” pentru Victorie, şopti el. — Francezii Liberi transmit aceste mesaje fiecare seară din cel BBC în Londra. ei mereu deschis cu aceste constată, încurajând Europa să reziste. Şi apoi au anunţat reţelele dacă anumite operaţiuni urmează sau nu să continue. Îi conduce pe germani nebun – ei ştiu că aceste mesaje sunt transmise, dar nu pot decodifica lor deoarece ei sunet ca complet Prostii! Şi niste de sunt manechine pentru a le camufla pe cele reale. Ascultă un mesaj despre *„ Tante Jeanne ”*. Acesta este cel pentru noi, spuse domnul Leroux. Dacă noi Auzi, ştim că totul este la locul lui pentru mâine seară.

Şi-a ţinut respiraţia, în timp ce radiodifuzorul a anunţat: „Înainte de a începe, va rog ascultati cateva mesaje personale. . .' A urmat ce a sunat pentru ea ca o colecţie amestecată de fraze fără sens.

Şi apoi ea auzit aceasta. ' *Tante Jeanne* are castigat cel dans concurs.'

Fréd a zâmbit larg, iar Marc s-a ridicat pentru a opri radioul. reacordând cu atenţie cadranul la postul german şi rotind volumul înapoi înainte să facă asta.

Ea stătea în picioare sus din cel masa la clar cel bucate, dar la fel de ea făcut a ei tatăl întinse mâna să o ia pe a ei. — Te-ai schimbat, Claire. Ta mama ar fi fost atât

de mândră de tine. Pentru tot. Pentru munca ta în Parisul şi munca care te-a adus aici.

Aplecându-se să-i sărute vârful capului, ea a spus: „Ne-am schimbat cu toţii, Papa. Ştiu acum că nimeni nu poate scăpa de stăpânirea acestui război asupra noastră ţară. Dar am ajuns să realizez că am putea suporta asta dacă am stand împreună. Mireille şi Vivi avea mi-a arătat acea.'

— Mă bucur să ştiu că ai prieteni atât de buni la Paris.

— Şi mă bucur că am o familie atât de bună în Bretania. Sunt mândru de mine rădăcini, Papa, şi de cel Acasă tu avea mereu făcut pentru S.U.A Aici în ciudă de toate greutăţile. Nu cred că mi-am dat seama înainte cât de mult sunt parte din mine acesta este. Tu şi Maman mi-ai dat siguranţa şi dragostea care m-au ajutat fii suficient de curajos să pleci şi să fii suficient de curajos să te întorci şi acum.

A ei Tată a zâmbit, apoi a spus morocănos, 'Este timp la întoarce în acum. Tu trebuie sa fi obosit după lunga ta călătorie. Marc şi cu mine începem devreme mâine scoateţi barca înainte ca bancurile de nisip din canal să devină impracticabile pe reflux. Asta înseamnă că ne vom întoarce şi noi devreme, totuşi.

— Mă voi trezi înainte să pleci, a promis ea. „Vreau să-ţi fac cafea pentru tine, aşa cum făceam eu înainte.

Marc se ridică şi el, întinzându-şi corpul slab. — Da, e timpul de culcare. Şi apoi mâine seară îl vom aduce pe Fréd aici în golful pentru tine.

Ea a dat -l A chestionare uite, ridicarea a ei sprancene, şi el a râs. — Tu nu eşti singurul membru al familiei care luminează luna, tu stiu, Claire!

The nou luna, a caror Trage a avut desenat înapoi cel ocean la expune cel podeaua noroioasă a portului, era învăluită în umbra nopţii când patru siluete au alunecat în tăcere pe dealul din casă. S-au ţinut la labirint de înapoi benzi între cel grupate cabane, afară de vedere de cel santinelele din caseta de pastile de pe zidul portului care, sperau ei, ar fi avut renuntat sa mai scaneze intinderea intunecata a marii, stiind ca mareea era acum prea jos pentru ca navele de război sau submarinele inamice să se apropie de Breton coasta.

Tatăl lui Claire întinse o mână de ajutor în timp ce ea urca pe partea laterală promontoriul stâncos, prin pinii tunşi care au împrumutat un strat suplimentar de acoperire spre întuneric. Marc a încercat să o facă să rămână în urmă în cabană, dar era neclintită că trebuie să vină şi ea, conştientă că trebuie să ducă afară domnule a lui Leroux

instrucţiuni la cel scrisoare. The piele uleioasă pachet trosnit în buzunar.

Capul îi înţepăta de un amestec de sudoare şi frică sub întuneric de lână capac acea ea purtau la ascunde a ei păr. Ea a fost conştient acea ei au fost la al lor cel mai expuse Aici, alpinism cel pantă care confruntat cel port şi în fiecare moment se aştepta ca un reflector să mături coastă de deal sau A aspru voce la strigăt, 'Oprire!' urmat de cel trăncăneală de maşinărie-

focuri de armă care îi tăiau pe urmele lor. Dar s-au căţărat mai sus şi nu era nimic decât tăcere şi întuneric şi briza blândă a nopţii care mirosea a mare şi îi răcori ceafa.

Marc a condus drumul, mişcându-se cu grijă, dar cu o furişare şi o viteză născută de familiarizare cu terenul. Picioarele lui abia au dislocat pietricelele de pe potecă nisipoasă care a fost gravată în vrăjitoria din vârful crestei.

Şi apoi au început coborârea abruptă în golful minuscul, ascuns cealaltă parte a promontoriului. Stânca goală a stâncii era aproape vertical, dar Marc arătă în tăcere spre mânerele şi prizele ascunse – abia vizibil în lumina stelelor – care fusese cizelat în ea ici şi colo, permiţându-le să-şi croiască drum în jos.

Marea mâncase la baza stâncilor spre un capăt al golful, scobind o peşteră. De obicei, se putea ajunge doar cu vad sau înot prin cel valuri acea bătut de-a lungul cel linia ţărmului, dar astă seară apa joasă abia acoperea partea superioară a cizmelor.

În întunericul total al peşterii, totul era tăcut în afară de moale zgomotul apei bătut de zidurile de piatră. Întunericul şi schimbare de cel mare în jurul a ei picioarele aproape copleşit Claire pentru A moment, capul i se învârte cu un val de ameţeală şi s-ar putea să fi făcut căzut dacă n-ar fi mâna tatălui ei care stătea sub cot. Ea a sărit, involuntar, în timp ce un chibrit se aprinse, luminând feţele altor două barbati, OMS stătea în picioare în cel întuneric pe langa A mic de lemn navigaţie barca, pânzele sale înfăşurate de aceeaşi culoare ca şi marea neagră ca cerneala. Unul dintre bărbaţi s-a aplecat spre ţine chibritul de fitilul unei lămpi cu ulei care fusese aşezată pe un aspru raft tăiat în peretele peşterii, aruncând o strălucire blândă asupra scenei.

Barăcii şi-au dat mâna de jur împrejur şi dacă au fost surprinşi să vadă a tânără din petrecere, nu au arătat-o. Claire habar n-avea cum linii de comunicare funcţionau în cadrul acestor reţele secrete, deşi ea presupusele mesaje au fost transmise şi prin notiţe alunecate din mână în mână la fel de de ascuns fără fir emiţătoare şi cel codificat mesaje acea au fost difuzat pe undele de la BBC din Londra. Deci, poate că au avut mă aşteptam ca ea să fie

acolo, însoţindu-l pe Fréd, iar el era doar cel ultima marfă care urmează să fie transportată. Păreau să-i cunoască pe Marc şi pe ea Tată bine, şi a lui Claire inima umflat cu emoţie la fel de ea realizat acea ei, de asemenea, avea jucat partea lor în Rezistenţă.

În timp ce bărbaţii se pregăteau să urce la bordul navei pentru plecare, Claire l-a atras pe Fréd deoparte în cel umbre. 'Aici,' ea a spus in liniste, 'tu esti la lua acest şi

dă-l omului care te va întâlni de cealaltă parte. Ea i-a întins coletul subţire care fusese atât de bine împachetat pentru a-şi proteja conţinutul de călătoria lungă pe mare în jurul punctului Finistère şi peste Canal catre Anglia.

'Bine.' El dădu din cap. 'Bolnav vedea aceasta devine Acolo. Multumesc tu, Claire, pentru Tot. Niciodată nu mi-aş fi putut găsi drumul până aici fără ajutorul tău si familia ta.' O îmbrăţişă cu căldură şi apoi ascunse pachetul ea îl dăduse în cămaşă.

' *Bonne traseu* ,' ea a spus. El întors la părăsi, dar apoi privit înapoi la ea de parcă ar fi fost pe cale să mai spună ceva. Amândoi au tăcut pentru o moment. Şi apoi a spus: „Şi o să-i dau dragostea ta lui Mireille, nu-i aşa?

El rânji la fel de el urcat la bordul cel barca, zicală, 'Asa de tu esti A Cititorul minţii şi tu, eşti şi un coleg de comando? Şi a salutat ea înainte de a lua locul lui, în timp ce ea îi preda lanterna pe care barcagiul stins. Apoi Marc şi tatăl ei au împins barca cu pânze spre apa deschisă şi a fost înghiţită de întuneric.

Ea a ascultat sunetul vâslelor până când a fost stins şi de el cel tăcere de cel valuri care spălat pe la cel nisip în cel mic, ascuns golfuleţ.

Harriet

Cu fiecare parte din povestea lui Claire care este dezvăluită, simt ca şi cum ar fi fundaţiile din viaţa mea se mişcă ca nisipul sculptat de valuri sub picioarele mele.

Înainte să vin la Paris, îmi creasem un cadru pentru viaţa mea care a fost construit pe cele câteva rămăşiţe de familie care au fost tot ce a rămas după mine moartea mamei măturase atât de mult. Încălţasem camere în interiorul meu minte unde au fost stocate amintirile dureroase şi a sprijinit pereţii cu mine proprii singurătate. Dar acum eu poate sa vedea Cum mult eu închide afară, in timp ce eu a fost construind acea carapace. The povestiri de Mireille şi Vivi avea m-a încurajat să descui câteva dintre acele uşi şi să opresc întreruperea pe cel ferestre de Ale mele proprii istorie, permiţând pe mine la descoperi Mai mult de a lui Claire poveste.

Aşa că acum ştiu că o şuviţă din firele fragile din care mea viaţa bunicii a fost ţesută mă leagă de Bretania, de un mic pescuit comunitate agăţată de degetul de pământ stâncos, bătut de Atlantic, care arată vest. Acel vânt cutreierat fâşia de pământ a produs oameni care erau duri suficient la lua pe cel ocean şi victorie, şi femei OMS au fost rezistent suficient să-şi crească familiile împotriva neiertătorii cote.

Când îi transmit lui Thierry acest capitol din povestea lui Claire, într-un loc împărtăşit tigaie de *moules marinière* în un bistro în Maraisul acea seara, el râde.

— Ei bine, asta explică multe despre tine, spune el, depunând o coajă goală în castronul care stă între noi.

'Ce vrei să spui?' întreb eu, imediat în defensivă.

Se întinde mâna şi se mai ajută la câteva din beţişor de

chibrit chipsuri care însoţesc scoicile. „Bretania este una dintre cele mai înverşunate regiuni independente ale Franţei, iar poporul breton are o reputaţie pentru încăpăţânare şi hotărâre.' El foloseşte jetoanele pentru a accentua, arătând lor la pe mine inainte de popping lor în a lui gură. 'Şi tu sunt unu de cel

cele mai feroce femei independente pe care le-am întâlnit vreodată. Este evident că Breton sângele îţi curge în vene. Alături de *sangfroidul* tău britanic , desigur. Ce o combinatie! Acum înţeleg cum ai avut încrederea să ajungi Paris, proaspăt ieşit din universitate, şi discută cu unul dintre cei mai mulţi poziţii căutate într-una dintre cele mai competitive industrii.'

Digerez asta pentru o clipă, împreună cu încă o mână de chipsuri de la cosul. Aşa mă văd oamenii? Independent? Încrezător? Este ultimul lucru pe care l-am simţit vreodată. Dar poate că Thierry are dreptate, poate că a fost tot acolo de-a lungul, o cusătură de granit breton care susţine temperamentul meu.

O avea şi Claire. Deşi dorise să-şi părăsească familia simplă acasă pentru luminile strălucitoare ale Parisului, rădăcinile ei bretone erau suficient de adânci pentru a ancoraţi-o când furtunile războiului au izbucnit.

Acum eu stiu acea ea ar putea fi curajos. Şi cu acea cunoştinţe, în loc să invidiezi curajul celor din afară şi să te simţi slab în comparaţie, Încep să simt puterea propriei mele familii curgându-mi în vene.

Ruşinea a fost înlocuită cu respectul de sine, dezonoarea cu demnitatea. este cuvintele care au făcut această schimbare, cuvintele care le spun pe ale bunicii mele poveste. Si vreau pentru a afla mai multe.

Dintr-un impuls – iar impulsivitatea este un alt aspect al caracterului meu care a rămas îngropat sub straturi de frică, anxietate şi precauţie protectoare până acum – mă aplec în faţă şi îi spun lui Thierry: „Cum ţi-ar plăcea vii cu mine într-o călătorie? Poate weekendul viitor, dacă eşti liber?

Zâmbeşte lent şi observ cum îi luminează faţa, ca un răsărit. 'La Brittany? el întreabă. 'Tu şi pe mine împreună?'

eu a ajunge peste, lua a lui mână în A mea, şi eu

Spune, 'Tu şi pe mine.

Împreună.'

Ne cazăm într-o pensiune în Concarneau, un port de pescuit frumos nu departe de Port Meilhon. Călătoria de la

Paris a durat ore întregi, aşa că ne aruncăm bagajele noastre şi grăbiţi-vă să căutăm undeva unde să putem întârzia cină. Oraşul are un aer distinct în afara sezonului şi mai multe dintre ele restaurante sunt închis, dar cel lumini de A bistro pe cel pe chei face semn S.U.A în. Găsim o masa si comanda boluri din *Fotriade* , cel delicios local peşte tocană servit pe felii de pâine prăjită şi o sticlă de vin alb local.

După aceea, întinzându-ne din fericire picioarele după drumul lung, noi umbla lângă cel marina care este deplin de iahturi acostat sus pentru cel iarnă,

înfipt în siguranţă în cotul braţului portului, unde vor fi protejaţi din furia furtunilor de iarnă ale Atlanticului. Tachelajul bărcilor clincăni împotriva catarge agitate langa oceanul e moale respiraţia pe timp de noapte.

Traversăm drumul spre micuţa insulă care se află în golf şi meandre prin cel îngust străzi de cel Ville Închide, a lui Concarneau oraş medieval cu ziduri. Mână în mână, trecem pe lângă turnul cu ceas şi ieşim pe zidurile portului. De pe un debarcader pietruit, ne oprim pe langa cei ruginiti grămadă a unei ancore imense de navă şi privi înapoi spre ţărm. The luminile oraşului se reflectă în apa întunecată, paiete dansând peste a şurub din satin negru.

Thierry mă cuprinde în braţele lui şi simt că am găsit un port de al meu, un loc unde este adăpost de furtunile vieţii. ma simt la pace. Şi cel numai sunete sunt cel Linişte lepuind de cel apă împotriva cel zid de mare şi bătaia celor două inimi pe măsură ce ne pierdem într-un sărut care Mi-aş dori să nu se termine niciodată.

A doua zi, conducem într-o linişte mulţumită la câţiva mile mai departe spre vest coasta. Cătunul Port Meilhon este ascuns într-un colţ uitat a peninsulei stâncoase Finistère. Se pare că nu s-a schimbat prea mult de atunci cel zile când a lui Claire Tată şi fratilor – Ale mele străbunic şi unchii străbuni – au lucrat apele în barca lor de pescuit bretonă. Cutia cu pastile pe zidul portului a fost îndepărtat şi doar câteva resturi aspre de arată concret că a fost vreodată aici. Dar în timp ce stăm privind înapoi spre şirul de căsuţe ale pescarilor care mărginesc portul minuscul, pot imaginează în mintea mea armele îndreptate asupra bărbaţilor în timp ce îşi stivuiră creele pe chei.

eu nu au fost capabil la găsi orice record de exact care cabana aparţinea familiei lui Claire, dar îmi imaginez că este unul dintre cei de mijloc. În zilele noastre, nu se ridică stropi de fum din niciunul dintre coşurile de fum, deşi. Majoritatea cabanelor par a fi case de vacanţă, obloane lor în siguranţă fixat pentru iarnă.

Mână în mână, Thierry şi cu mine urcăm pe deal până unde am lăsat maşina. Când trecem pe lângă biserica

cenuşie de piatră care veghează asupra portului, I ezita.

„Vino pe,' el spune. — Haideţi merge în.'

Scândurile groase de stejar ale uşii curăţate cu sare sunt argintite cu vârsta şi feroneria este ruginită, dar cu puţină încurajare mânerul se întoarce şi păşim înăuntru. Interiorul este simplu, cu pereţii văruiţi în alb şi din lemn strane, dar capela are un aer de seninătate, simbolizând demnitatea liniştită a generaţiile de familii de pescari care au venit aici să mulţumească pentru întoarcerea în siguranţă a bărcilor din mare, sau pentru a întrista pentru cei rătăciţi la oceanului forţă crudă.

Afară, un minuscul cimitir a fost creat pe o terasă zgâriată dealul din spatele zidurilor aspre de granit. Şi aici găsesc pietrele acea urs cel nume de Ale mele familie. Thierry pete lor primul. 'Harriet,' el spune in liniste. — Vino să vezi asta.

Primul Acolo este Aimée Meynardier, nascuta Carlou, iubit soţie şi mamă, iar sub numele ei este sculptat cel al soţului ei, Corentin: marele meu... bunicii. Tatăl lui Claire a murit în 1947, se spune, aşa că a supravieţuit războiului. Dar apoi am citit numele de pe piatra care stă alături de ale lor şi ale mele inima pauze. 'La cel memorie de Luc Meynardier (1916-1940) ucis luptând pentru ţara lui, fiu şi frate iubit; la amintirile lui Théo Meynardier (1918-1942) şi Jean-Paul Meynardier (1919-1942), ucişi la Dachau, Germania'; şi sub aceste Trei nume are fost adăugat o alta – acea de Marc Meynardier, a lui Claire Al patrulea frate, pierdut la mare în 1945.

Asa de Ale mele străbunic îngropat toate patru de a lui fii. Sau mai degraba, el nu a îngropat pe niciunul dintre ei. Niciunul dintre trupurile lor nu a fost adus acasă odihnă pe langa al lor părinţi. ei minciună în nemarcate morminte, sau la fel de cenusa risipite în A limba germana pădure, sau la fel de oase ales neizolat pe cel ocean podea, şi numai această piatră înregistrează numele lor.

Şi OMS a fost aceasta acea îngropat Ale mele străbunic, Corentin? Făcut Claire sta aici, cu soţul ei englez alături de ea şi plânge întreaga familie pe care o pierduse?

În timp ce îmi ling buzele, simt un gust de sare şi nu-mi dau seama dacă este de la atlantic vânt acea bufnii prin cel pietre funerare sau din cel lacrimi acea alerga pe faţa

mea.

Thierry mă strânge în braţele lui şi îi sărută. El mă ţine aproape, adăpostindu-mă, iar ochii lui îi caută pe ai mei. — Au fost groaznice ori, şopteşte el. — Dar s-au terminat acum. Şi eşti aici, să-ţi vizitezi familiei şi să le cinstească memoria. Cât de mândri ar fi, Harriet, dacă ştiau că ai venit să-i găseşti. Cât de mândri ar fi să afle tu. Şi să ştii că, prin tine, ei trăiesc.

1942

Căldura verii era apăsătoare. Soarele strălucea prin ferestrele înalte, transformând camera de cusut într-un cuptor. Perdelele nu puteau fi trase stinge strălucirea, deoarece croitoresele aveau nevoie de lumină pentru a coase. Mirosul de amidon ars şi aburul de pe mesele de călcat uniformizau aerul mai fierbinte şi mai grea, până când uneori Mireille simţea că abia mai poate respira. Tânjea să stea sub salcia de pe malul râului acasă, răcit de cel cu picăţele umbră turnat de cel graţios arc de este ramuri deasupra capului ca ea ascultat de cântec tăcut a fluviului.

Brutalitatea războiului părea să crească pe zi ce trece. Nu a fost ştire despre ce se întâmplase cu domnul şi doamna Arnaud şi, când ea ar fi plecat înapoi la uite unu zi, al lor casa a avut fost încuiat şi pustiu.

Trupul lui Christiane fusese recuperat din dărâmăturile fabricii locuinţe pentru muncitori la Billancourt. Claire, Mireille şi Vivi fuseseră în vizită mormântul ei într-un cimitir din sudul oraşului. Vivienne şi Claire au avut plângeau când puneau crenguţele de lacramioare din care culeseseră grădina din faţă a unei case cu scânduri, la poalele pietrei funerare simple care marca locul în care zăcea Christiane. Dar Mireille stătuse, cu ochii uscaţi, ea inima îngheţată de prea multă tristeţe şi prea multă durere şi prea multă pierdere. Ultima oară când stătuse lângă un mormânt, fusese să o îngroape pe Esther într-o a săpat în grabă un teren superficial, alături de atâţia dintre ceilalţi refugiaţi care au făcut-o au fost tăiaţi pe drum în acea zi când fugiseră din Paris.

Ea a încercat să-şi oprească fluxul gândurilor şi să se

concentreze pe munca ei, dar chiar şi cu ferestrele împinse cât de larg ar fi fost, trebuia face o pauză frecventă pentru a-şi şterge mâinile şi sprâncenele astfel încât picăturile de sudoare nu şi-a pătat munca. Mătasea era cea mai proastă pentru a arăta urme de apă, dar noi ţesături artificiale cu care au lucrat adesea în zilele noastre, acum că mătasea era atât de rară, erau aproape la fel de rele.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, Mireille simţi că căldura se învăluie în jurul ei ca o mantie grea pe care nu o putea ridica din umeri. Ea se uită în jur. Multe celelalte fete aşezate la masă păreau de parcă se chinuiau să rămână treaz, epuizat de foame şi muncă grea şi de frica mereu prezentă de ale inamicului fier prindere pe cel oraş în care ei trăit. A oboseală a avut strecurat în oasele lui Mireille, distrugându-i trupul şi mintea de caracteristicile lor energie. Aceasta a fost o altă realitate a războiului, şi-a dat seama ea – toxicul în linişte coroziunea spiritului. Piesele vestimentare la care au lucrat fetele în *atelier* părea grotesc, deodată, mai degrabă decât creaţiile frumoase pe care le avea Luat astfel de A mândrie în inainte de. Circumstanţă a avut transformat lor în declaraţii de avere fără gust ostentative în această vreme de greutăţi şi privare. Femeile care au vizitat salonul zilele acestea au fost frumpy „şoarecii gri” sau soţiile şi amantele cu faţa dură ale oficialilor nazişti, sau „reginele pieţei negre”, lacomi şi obsedaţi de sine, aşa cum numeau modelele ei la spate. Toţi au căutat să acopere urâţenia realităţii cu o rochie fină sau o haină elegantă. Când sa întâmplat, mă întrebam Mireille în timp ce dădea afară centura unei fuste de seară din satin, înclinarea moment în care moda franceză se schimbase de la a fi percepută ca ceva ţara se putea mândri cu ceva grotesc şi vulgar, pătat cu ruşine?

În cele din urmă, domnişoara Vannier le-a spus croitoreselor să înceapă defrişarea departe, semnalând sfârşitul unei alte zile lucrătoare. Gândul de a sta la etaj în apartamentul înghesuit, care ar fi chiar mai îndesat decât cel cusut cameră sus Acolo sub cel acoperiş de întuneric ardezie care a avut fost copt la soare toată ziua, nu a făcut nimic pentru a-i ridica moralul pe Mireille. Deci, în schimb, ea a ieşit în stradă şi a pornit spre râu. Fără un adevărat simţ al unde mergea, a traversat Pontul Neuf spre Île de la Cité în mijlocul pârâului, întorcându-se de la nodul aglomerat din jurul Notre- Dame şi şi-a făcut drum spre capătul din aval al insulei. Şi apoi şi-a dat seama ce a atras-o aici. Nevăzut de pârâu a muncitorilor plecaţi spre casă şi a camioanelor de soldaţi care au trecut în viteză, intenţionată asupra altor pradă, ea se strecură pe scara

îngustă de piatră care ducea până la un mic petic de copaci şi iarbă dedesubt. În afară de un barcagiu care era ocupat să-şi facă rapid barca pentru noapte, acel capăt al insulei era pustiu. Parcă ar fi făcut semn de braţele graţioase ale ramurilor sale, Mireille a mers până la punctul final unde o salcie şi-a tras degetele verzi înăuntru cel ape de cel Seine. Ea ar fi observat aceasta Acolo, din departe, la fel de parte de cel

peisaj de-a lungul râului, dar abia acum a căutat refugiu sub el. niste instinctul a atras-o la el, un instinct pe care greutatea disperării ei nu l-a putut zdrobi.

Aşa cum ar fi făcut dacă ar fi fost acasă cu familia ei, Mireille se aşeză sub baldachinul de frunze de salcie, sprijinindu-se pe spate împotriva cel trompă. Ea lovit cu piciorul oprit a ei pantofi şi odihnit a ei obosit cap împotriva scoarţei aspre, lăsând grosul copacului să-i ia tristeţea şi să o alunge pe râul care curge mereu. Şi-a dorit ca familia ei să fie acolo cu ea: ea părinţii o linişteau şi i-ar împrumuta o parte din puterea lor liniştită; a ei fratele, Yves, o făcea să râdă şi o ajuta să-şi uite grijile pentru a in timp ce; iar sora ei, Eliane, ascultă, dădea din cap şi înţelegea astfel încât Mireille nu s-ar simţi singură pe lume. Blanche – copilul Esther – ar gâfâi şi se ocupa să facă plăcinte de noroi în pământ care susţinea copacul şi ea chicotea când era îmbrăţişată şi iubită de familie asta o luase înăuntru. Dorul lui Mireille după ei îi smulgea inima, ca puternic si ca constantă ca curent al râu.

Şi tânjea şi după altcineva. Tânărul pe care îl cunoscuse pentru doar câteva zile scurte, pe care Claire şi Vivi îl cunoşteau drept „Fréd”, care l-au cunoscut a ţinut-o şi a sărutat-o, în momentele trecătoare şi preţioase pe care le petrecuse singură cu el înainte de a pleca în călătoria lui periculoasă înapoi în Anglia. Şi apoi îi şoptise numele adevărat la ureche pentru ca ea să ştie cine este om cu adevărat a fost: asta bărbat care a iubit-o.

S-a aşezat sub braţele adăpostitoare ale salciei când a lăsat amurg, aducând cu el o adiere slabă dinspre râu. Ea a ridicat greutatea ei părul îndepărtat de gâtul ei şi a lăsat aerul de seară să-l răcească. Imaginile dintre feţele pe care le ţinea cel mai mult, împreună cu soliditatea liniştitoare a trunchiul copacului la spatele ei, i-a amintit că erau unele lucruri pe care război nu a putut niciodată să distrugă.

Ceea ce simţise în acea după-amiază în *atelier* era ceea ce ocupa forte dorit a ei la simt: înfrângere. Dacă ea a dat în la aceasta apoi ea ar avea au pierdut şi ar fi câştigat. Dar acum ştia că poate veni întotdeauna înapoi Aici, la acest loc care a fost cel cel mai apropiat lucru la a ei Adevărat Acasă acea ea ar putea găsi în cel oraş, între cel

pavată tare străzi şi cel înalt clădiri care închide cerul. Ar putea veni aici şi să fie cu cei pe care ea iubite, unite lor prin panglicile de apă care se întâlneau, în cele din urmă, în ocean dincolo. Şi acestea vital linii de conexiune ar da a ei înapoi a ei sens

de ceea ce conta cu adevărat. Ar face-o să se simtă parte dintr-un întreg mai mare. Şi ştia că o vor împiedica să fie învinsă.

Claire transmitea un mesaj la o tutunerie chiar lângă Plasează Chopin şi mergea spre casă, legănându-şi cutia ataşată, care simţea că a mult mai uşor acum că conţinea doar partiturile pentru ea „lecţie de canto” care camuflase un plic maro sigilat. Nu aia plicul cântărise orice, într-adevăr, dar ea simţea mereu o încărcătură aluneca de pe umeri odată ce o livrare a fost finalizată cu succes, permiţându-i să se întoarcă acasă susţinută de un sentiment de uşurare.

Era plăcut să fiu afară, după căldura apăsătoare a zilei. The seara era încă caldă şi nu putea suporta gândul la un fierbinte, înfundat Plimbare cu metroul, precedată fără îndoială de o lungă aşteptare pe o platformă murdară, aşa că ea s-a hotărât să treacă Pont d'Iéna, cu faţa în grosimea impunătoare a Eiffelului Turn şi mergeţi înapoi de-a lungul râului. Când s-a lăsat amurgul, promitea un indiciu vag de răcoare şi aştepta cu nerăbdare să simtă briza blândă a râului asupra ei obrajii fierbinţi.

În timp ce mergea, a fost surprinsă de fluxul de autobuze şi politie camioane acea depăşit a ei. unu de cel autobuze oprit la A joncţiune înainte de a se îndrepta spre pod şi, în timp ce făcea asta, îi zări o privire chipuri înspăimântate în spatele ferestrelor. Un copil s-a întors să se uite la ea de pe geamul din spate în timp ce autobuzul mergea mai departe şi ochii lui erau mari şi întunecaţi în paloarea feţei lui.

Ea a ajuns într-un loc în care vehiculele aflate la coadă formau un zid în afara velodrom de iarnă. Un blocaj rutier a fost înfiinţat pentru a împiedica oamenii să intre mergând pe jos sau cu bicicleta pe lângă. Soldaţii stăteau lângă barieră, verificând hârtiile trecătorii şi Claire simţi că un pumn de frică o cuprinse măruntaiele. Dar ea ştia că dacă ea au fost la întoarce şi mers pe jos departe ea ar a desena Atenţie la se. Ea nu avea nimic de ascuns, îşi aminti ea; hârtiile ei erau în regulă şi ea a avut A valid-

sunet scuză pentru fiind afară. Asa de ea a rezistat cel impuls la a alergat şi a stat în coada scurtă de la barieră, aşteptând rândul ei. Zidul de autobuzele şi camioanele s-au strecurat înainte în opriri şi porniri, conduse de francezi poliţişti. Ea nu putea vedea ce se întâmplă de cealaltă parte, dar asta părea că îşi degorgeau pasagerii la intrarea în ciclism arena înainte de a pleca din nou.

Soldaţii care verificau actele au făcut semn cuplului în faţa a ei prin, dar la fel de ei încercat la face al lor cale către cel velodrom, un ofiţer, purtând uniforma neagră a Gestapo-ului, a păşit ieşit între autobuze şi strigă la ei să ocolească în sens invers. La fel de el a păşit peste la mustra cel soldati la cel drum bloc, Claire realizat OMS el a fost. Uniforma era nouă, dar ea îi recunoscu părul blond şi lat umerii. Ea aruncat o privire în jurul, întrebându-se dacă ea ar putea mers pe jos departe neobservat în timp ce le dădea soldaţilor o îmbrăcăminte, dar era şi aşa târziu – o recunoscuse şi el. Îi simţi ochii asupra ei şi când ea se întoarse cu faţa la el, o privire amuzată se juca în jurul liniei subţiri a lui buze.

— Bună seara, Ernst, spuse ea calmă, în timp ce îi întindea hârtiile pentru santinelele să verifice, încercând să-i oprească mâna să nu tremure în timp ce făcea asta.

— Claire! el a exclamat. 'Ce un neaşteptat plăcere văzând tu Aici.' S-a întors către perechea de soldaţi şi le-a lătrat câteva comenzi în Limba germana, apoi a tras Claire la unu latură. El atins afară a lui mână, încercând la lua al ei, dar ea doar a dat -l a ei identitate card, prefăcându-se că nu a înţeles gestul.

El aruncat o privire la cel bucată de hârtie în a lui mână care plictisit a ei fotografie, apoi înapoi la ea. — A trecut ceva timp, spuse el. Zâmbetul încet a dispărut de pe chipul lui în timp ce ea a refuzat să-i zâmbească înapoi. — Nu ai răspuns invitaţiile mele de a ne întâlni la cină, după ce ne ciocnim neasteptat la muzeu acea zi.'

— Nu, răspunse ea uniform. — După ce te-am văzut cu soţia ta şi cu tine fiu, nu erau invitaţii pe care aveam chef să le accept.

Se încruntă, acum iritat. — Dar Claire, cu siguranţă ştiai ce eşti pozitia a fost? La ce te astepti? Ne-am distrat, tu şi cu mine. Tu cu siguranţă nu ai obiectat la lucrurile frumoase pe care ţi le-am dat – ciorapii şi parfumul. Şi nu părea să te deranjeze să bei şampanie şi să iei cine bine cumpărat pentru tine de la cele mai bune restaurante din Paris. Ochii lui erau reci şi duri, şi strălucea ca oţelul.

Ea îi întâlni privirea constant. — Dacă aş fi ştiut că eşti căsătorit, nu aş fi niciodată ar fi acceptat acele lucruri de la

tine.

Ea întinse mâna după actul de identitate, încercând să-l aducă întâlnirea să se încheie şi să fie pe drumul ei, dar el a ţinut-o doar din ea a ajunge şi a zâmbit din nou, savurându-şi puterea.

'Nu asa de rapid, mademoiselle, eu gândi eu nevoie la cere tu A puţini întrebări.

Ce te aduce în această parte a oraşului în seara asta?

Şi-a ridicat cazul ataşat. — O lecţie de muzică. Am cursuri de canto uneori.'

— Permiteţi-mi, spuse el, cu o politeţe exagerată, luând pielea caz din a ei şi deschidere aceasta. 'Ah, tu avea ascuns talente eu vedea,' el observă, răspândind partiturile. — Ascuns de mine, oricum. Tu nu menţionat acea tu cântat, pe toate acestea serile noi a petrecut împreună.'

Ea a continuat să-i întâlnească privirea în mod egal. — Nu, este ceva ce am doar eu preluat recent. Am mai mult timp de rezervat seara zilele astea.

A băgat foile de hârtie înapoi în cutie şi i-a dat înapoi a ei. Apoi i-a întins cartea de identitate, dar, exact când ea a întins mâna să o ia, el l-a îndepărtat din nou, distrându-se ca o pisică cu un şoarece, ea gând.

'Asa de OMS sunt tu păstrarea companie cu acum apoi? Aparte din ta profesor de canto care locuieşte peste tot în oraş, faţă de Rue Cardinale?

Ea a fost tăcut, dar a continuat la tine afară a ei mână pentru a ei ID document.

— Presupun că celelalte două croitorese. El a zâmbit. — Cei care a fost cu tine la muzeu în ziua aceea? Nu am crezut niciodată că sunt foarte influenţă bună asupra ta, ştii, Claire. Poate ar trebui să fii puţin mai discernător în compania pe care o ţii. Ochii lui albaştri pătrunzători măturară peste ea, şi părea să persista pe zgâriatul carcasă ataşată.

Ea încercat la forta se la stau calm, păstrarea a ei voce nivel. „Eu ţi-ar putea spune acelaşi lucru, Ernst. Ea îi aruncă o privire rece, apreciativă şi-a luat uniforma neagră de la împletitura argintie de pe şapcă până la cea lustruită vârfurile cizmelor lui. — Presupun că toate acestea au legătură cu noul tău rol, nu-i aşa? Ea a făcut semn spre autobuze.

El a râs. 'Nu deloc. Lăsăm astfel de îndatoriri de zi cu zi ca gunoiul dispunerea francezilor. Am oameni mult mai importanţi de urmărit.

Defileul ei s-a ridicat când şi-a dat seama ce spunea şi ea a luptat a inghiti a ei greaţă. La fel de a ei furie a crescut, debordant, ea a scapat afară, — Eşti dispreţuitor. Tremura peste tot de furie şi frică, dar rămase în picioare terenul ei, aşteptând ca el să-i dea hârtiile înapoi.

Chiar atunci a izbucnit o zarvă la blocul rutier în timp ce soldaţii încercau a reţine un bărbat. Ernst aruncă o privire peste umăr către sursa strigând. A pâlpâie de supărare a trecut peste a lui Caracteristici la fel de a lui muncă a primit

în cel cale de cel joc el ar fi fost bucurându-se joc cu Claire. 'Merge pe atunci, ia-o. Îi aruncă cartea de identitate în ea. 'Am mai important lucruri de făcut decât să-mi mai pierd timpul cu tine. Dar nu poţi veni prin Aici. Vei avea la merge cel lung cale rundă. Sunt frică cel privilegiile de care v-aţi bucurat cândva nu vă mai sunt disponibile în zilele noastre, Mademoiselle Claire. Şi a respins-o cu o mişcare din mână înainte desen cel revolver din cel Piele toc aruncat din a lui centura şi cotitură cu spatele la ea.

Ea mers departe repede, a ei întreg corp încă tremurând, şi ea reluă cuvintele lui în capul ei în timp ce ea se grăbi spre casă. Ce avea el însemna de cel lucruri el ar fi a spus despre Mireille şi Vivi? A fost el doar testarea să vezi cum ar reacţiona? Nu ar fi trebuit să-l lase să o încurajeze până la mânia ei a luat mai bine pe ea. Şi ce a vrut să spună despre a avea mai important oameni la urmări jos? Ea spuse se aceasta a fost pur şi simplu răutate – a lui dragoste de poziţia puternică pe care o ocupa acum, cuplată cu supărarea de a fi respins de ea, dar ceva în felul în care spusese acele cuvinte a făcut-o pielea înţepătură de frică. Şi ce erau autobuzele acelea pline de înspăimântaţi oameni care fac acolo? Erau atât de mulţi dintre ei, care erau aduşi în turmă centru sportiv. Unde ar dormi? Cât timp ar fi ţinut acolo? Şi în ce scop?

Înapoi în apartament, ea a rămas trează în noaptea fierbinte, privind nevăzând în întuneric, bântuit de cuvintele lui Ernst şi de întuneric, ochii speriaţi ai copilului care se uitase la ea prin ferestrele de acel autobuz de la ea a mers mai departe spre destinaţia sa întunecată de sinistră.

Harriet

Când presiunea muncii la Agence Guillemet creşte la un nivel în care temperamentul se destramă şi epuizarea începe, mă refugiez din nou în Palais Galliera. Starea printre exponate mă motivează şi îmi dă mereu asta sentiment de reconectare cu rădăcinile modei, amintindu-mi că acestea sunt Mai mult decât doar haine: sunt relicve tangibile de istoria noastra.

eu umbla prin cel principal Galerie, Unde un expoziţie de anii 1970 modele luminează spaţiul cu culorile lor vii şi fluide, hippie linii.

Îmi permit gândurilor să se liniştească în timp ce trimit cele mai recente componente ale istoria familiei pe care Simone mi-a împărtăşit-o – atât a ei, cât şi a mea. Am fost citind sus, de asemenea, despre ce a fost petrecându-se în Paris la cel timp. eu să realizeze că Claire a fost martoră la îngrozitorul rezumat al Vélodrome d'Hiver, când Mai mult decât treisprezece mie evrei au fost arestat de cel limba franceza politie, la fel de parte de A Dirijată de nazişti program. ei au fost ţinută în insuportabil condiţii în chiar inima oraşului înainte de a fi trimis în lagărele morţii. Dintre cei treisprezece mii de oameni, patru mii erau copii. Şi unul dintre ei era băieţelul ai cărui ochi, privind pe geamul autobuzului, bântuiau visele lui Claire. Cât de înfricoşător este să te gândeşti că, încetul cu încetul, zi de zi, acest vast oraş ar fi putut deveni atât de paralizat de frică şi asuprire încât să fie oamenii ar fi putut permite asta să se întâmple.

Ale mele tren de gând este întrerupt de A femeie în un elegant a tăia jachetă neagră care a intrat în galerie. Părul ei gri-argintiu este tuns un bob şi pare vag familiar.

Apoi îmi dau seama că ea este femeia pe care am văzut-o aici înainte, la expoziţia Lanvin. Ea se opreşte să citească descrierea unui psihedelic salopeta cu pe scară largă aprins mâneci, luând afară A mic caiet pentru a nota câteva note. Apoi ea îmi dă din cap un semn de recunoaştere şi un zâmbet şi continuă asupra ei cale.

Îmi verific ceasul. E timpul să ne întoarcem la birou. Planificăm o produs lansa pentru cel a agentiei eco-cosmetic client şi este mergând la fi ţinută pe Coasta de Azur vara. Există logistică de planificat, modele contracte de amenajare precum şi hotelurile şi transportul acestora, comunicate de presă către scrie şi e-mailurile unui fotograf deosebit de solicitant la care să răspundă. Stres nivelurile în rândul managerilor de cont sunt la cote maxime. Chiar şi Florenţa, OMS dă cel impresie de mereu fiind misto, calm şi adunat, are fost văzut la grabă prin cel birou. The Sud de Franţa lansa este programată pentru a doua săptămână din iulie, imediat după Haute Couture Toamnă iarnă Spectacole care sunt mereu ţinută în Paris apoi. Simone are spuse pe mine acea, cu personal întins asa de subţire, Acolo ar putea fi A mai mare rol pentru noi doi în unul sau altul dintre aceste evenimente.

Şi în timp ce spectacolele Haute Couture ar fi frumoase, ne păstrăm degetele încrucişate pentru Nisa!

1943

Aceasta a fost o alta amar rece iarnă. Pe cel tot mai mult rareori zile când era cărbune pentru cazan, croitoresele se înghesuiau deasupra turnului. calorifere de fier în timpul pauzelor, încercând să se încălzească crăpate, îngheţate degete care erau înroşite şi înţepate de blănii furioşi. Mireille purta o pereche de mănuşi fără degete pe care le trimisese mama ei, tricotate dintr-un tricou vechi a fratelui ei. Trimisese perechi pentru Claire şi Vivi şi în perioada Crăciunului. Încă o dată, fetele purtau cât mai multe straturi de îmbrăcăminte încap sub hainele lor albe, căptuşindu-şi corpurile slabe şi osoase, aşa cum le-a căptuşit zăpada liniile unghiulare de acoperiş şi frontoane ale clădirilor de pe străzile din jurul Rue Cardinale.

Oricând ei ar putea permite aceasta, cel Trei prieteni ar merge şi sta în una dintre cafenelele de pe bulevardul Saint-Germain seara după muncă, Unde aceasta a fost mai cald decât în cel apartament de mai sus Delavigne Couture. Ei comandau un castron cu bulion de varză apos, bucăţi de tare fărâmiţate pâine în ea şi încearcă să-şi facă cina să dureze cât mai mult posibil, astfel încât ar putea amâna momentul în care ar trebui să meargă acasă şi să urce între lenjerii de pat care se simţeau umed de frig. Dintr-un colţ într-unul din cafenele, Radio Paris a declamat rapoarte despre ultimele victorii germane. Înapoi în cel Siguranţă de cel apartament, Vivi şoptit acea mulţi de aceste au fost minciuni. The radio statie a fost controlat de germani. În realitate, al lor armatelor au fost suferind mai multe înfrângeri decât succese în aceste zile, întinse pe mai multe fronturi. Mireille a luat inima din acea, şi nu a făcut-o cere Vivi Cum ea ştia aceste lucruri. Dar, la cel la fel timp,

ea a fost conştient acea cel Trei croitoresele îşi asumau riscuri mai mari decât oricând în munca lor de rezistenţă. A fusese înfiinţată o nouă forţă de poliţie franceză, cunoscută sub numele de Milice, şi ei intenţionau să captureze cât mai mulţi membri ai Rezistenţei. Aceasta a avut fost a anunţat acea Acolo ar fi A douăzeci şi mii de franci Răsplată

pentru denunţarea unui Rezistant, un stimulent puternic tentant pentru cetăţenii care au fost înfometat şi unul care se dovedea deja îngrozitor efectiv.

Trecuse ceva timp pentru a restabili liniile de comunicare prin intermediul reţeaua după pierderile de anul trecut. Totul părea mult mai puţin stabil aceste zile. Sigur case au fost schimbat des şi Mireille a fost instruit să folosească diferite rute pentru fiecare „livrare” pe care a făcut-o, pentru a încerca să evite posibilitatea depistarii de catre Milice si Gestapo.

Tremura când stătea sub ceasul de la Gare de l'Est, privindu-şi mâinile ticând încet până la jumătate de oră. Trenul în care fusese instruit să se întâlnească era întârziat, dar nu era nimic neobişnuit în asta. Orare au fost Mai puţin şi Mai puţin de încredere şi de multe ori trenuri au fost anulat complet dacă materialul rulant sau linia era nevoie de forţele germane pentru alte scopuri. Era încă o zi extrem de rece şi haina ei de iarnă a asigurat puţină protecţie împotriva vântului de est care trecea prin uzat ţesătură. Ea ridică privirea în timp ce un tren a oprit pe unul dintre peroane, dar asta a apărut a fi o marfă goală serviciu fără pasageri a coborât.

Apoi o comandă strigătă o făcu să tresară. 'În afara drumului! Stand deoparte!' Ea presat se împotriva cel cărămidă coloană acea sprijinit cel ceasul în timp ce doi soldaţi fluturau puştile pentru a elibera drumul. În spatele lor, escortate de mai mulţi soldaţi înarmaţi, o linie de prizoniere femei a fost defilată peste hallul gării şi spre peronul unde trenul gol asteptat.

niste de cel femei au fost inteligent îmbrăcat, alţii au fost murdar şi despletit; unii dintre ei plângeau, în timp ce alte feţe erau goale de şoc. Dar Mireille simţea frica pe toţi, când treceau aproape unde stătea ea – un amestec de transpiraţie şi urină şi respiraţie care era învechită cu groază.

O femeie a întins mâna către Mireille şi a întins o bucată de hârtie împăturită în mâna ei când trecea grăbită pe lângă ea. — Vă rog, doamnă, o imploră ea acest mesaj către soţul meu.

Un soldat i-a dat o lovitură cu patul puştii. — Înapoi la

rând! el ţipă la ea. Apoi a împins-o pe Mireille cu palma, astfel încât a trebuit să facă un pas înapoi şi a mârâit la ea: „Şi tu – stai departe de cel cale. Doar dacă tu doresc să se alăture lor.'

The femei au fost încărcat în cel marfă maşini in timp ce cel soldati patrulau pe platformă, închizând uşile grele când trăsurile erau deplin. Cu groază, Mireille observat acea cel laturi de cel camioane au fost format

din scânduri de lemn cu goluri între ele. Ce s-ar întâmpla cu aceia femei la fel de cel tren rulat spre est în cel vânt care ar felie prin acele goluri ca o lamă rece de oţel?

Ea aruncat o privire la cel bucată de hârtie în a ei mână. Aceasta a fost A pliat Notă, cu o adresă imprimată pe exterior. O băgă în buzunarul hainei ca trenul pe care îl aşteptase opri la alt peron. Nota ar trebui să aştepte: avea de lucru.

Mai târziu în acea zi, odată ce l-a adus pe lume pe bărbatul pe care îl întâlnise din tren într-o casă sigură din *arondismentul* al şaisprezecelea , şi-a luat bicicleta unde o lăsase lângă gară şi făcuse un ocol în drum spre casă livra cel Notă la cel abordare care a avut fost mâzgălit pe cel pliat hârtie. Ea bătut pe cel uşă, dar Acolo a fost Nu răspuns. The casa a apărut să fie pustiu, uşa încuiată.

Ea ezită o clipă, sprijinindu-şi bicicleta de perete, apoi a desfăşurat biletul în cazul în care ar fi existat vreun alt indiciu despre cine era destinat pentru. A ei ochi scanat cele scrise în grabă mâzgăli.

Draga mea, m-au luat. Nu ştiu unde merg, dar eu voi Fome baFk la tu la fel de curând la fel de eu Ventilator. Uite după al nostru fetelor. eu roagă-te pentru al lor siguranta si a ta. Sărută-i de la mama lor care îi iubeşte – şi tu – pentru totdeauna. Nadine.

Se uită în jur, nesigură ce să facă, apoi observă o perdea TIC nervos în cel fereastră de cel casa Următorul uşă. Ea bătut Acolo. După A Câteva clipe de ezitare, vecina îi deschise uşa, uitându-se la el a ei suspect.

— Am o scrisoare, explică Mireille. — Pentru bărbatul de alături. Sotia lui mi-a cerut să i-o dau.

Vecina clătină din cap. 'El a plecat. Au venit nemţii şi a luat pe toţi, pe tatăl şi cei doi copii. Plecat – eu nu ştiu unde.

'Ar putea tu a pastra acest pentru lor? Da aceasta la lor când ei vino înapoi?'

Vecinul s-a uitat la ea cu îndoială, apoi a întins, fără tragere de inimă, a mâna prin golul din uşă pentru a lua biletul. — Bine, o voi păstra. Dar ei nu se va întoarce. Nu o fac niciodată, nu-i aşa?

Îşi închise uşa cu o finalitate care părea să-i sublinieze

cuvintele.

Scuturată, Mireille se întoarse încet cu bicicleta spre Rue Cardinale îngheţat străzi care păreau ciudat de gol.

Şi-a sprijinit bicicleta pe hol şi a urcat scările până la apartament, senzaţie de epuizare. Fusese o zi lungă şi era înfrigurată osul, după ce a parcurs mile kilometri în vântul îngheţat. S-a întors mult mai târziu decât anticipase ea şi aştepta cu nerăbdare compania lui Claire şi Vivi şi un castron de supă caldă. S-a oprit pe scară pentru a ridica o mănuşă care fusese aruncată acolo. Arăta ca unul dintre ai lui Claire. Mireille a zâmbit – ar fi bucuroasă să-l primească înapoi.

Ea deschise uşa şi păşi într-o tăcere atât de profundă încât aceasta făcut urechile ei inel. — Claire? ea numit. — Vivi?

Nu a existat niciun răspuns. Ea a ridicat din umeri. Probabil că au ieşit – poate la cafenea. Claire i-ar lipsi mănuşa, în acest caz. Uşa către Camera lui Claire stătea întredeschisă şi ea o împinse, intenţionând să lase mănuşa pe perna lui Claire. Dar ea sa oprit în prag, cu un sentiment profund neliniştea pătrunzându-i în oase. Camera era neîngrijită, sertarele deschise iar hainele au căzut pe jos. Uşa dulapului se balansă pe balamale iar Mireille putea să vadă mărgelele argintii ale rochiei de seară albastru miezul nopţii sclipind în, cu toate că cel puţini alte haine acea folosit la atârna Acolo alături de rochie dispăruseră.

Ea a alergat în camera lui Vivi, panica inundându-i acum venele. Dacă ceva, asta a fost si mai rau. Un scaun a fost răsturnat şi conţinutul dulapului iar comoda era împrăştiată peste pat. Un borcan cu pixuri şi creioane care stătuse pe pervaz zăcea zdrobite pe podea, iar foi de din coşul de gunoi răsturnat fusese împrăştiat hârtie mototolită.

Mireille s-a scufundat încet la cel podea şi îngropat a ei faţă în a ei mâinile. — Nu, şopti ea. — Nu Vivi. Nu Claire. Ar fi trebuit să mă iei, nu lor.'

Abia mai târziu, când ajunse la vopsitorie, trăgând cu răsuflare alergând tot drumul şi bătând cu ciocanul în uşă, rugându-l să o lase în, că ea realizat ea a fost încă strângându-se Claire e pierdută mănuşă.

„Mireille trebuie să-şi fi uitat cheia” , se gândise Claire, în

timp ce cobora să răspundă la uşă. Aşa că zâmbea când a deschis-o. Dar zâmbetul ei a îngheţat într-o mască de groază când a înregistrat însemnele negre şi argintii pe capacele celor trei bărbaţi care stăteau acolo.

Peste cel trecut puţini luni, cel anxietate ea ar fi simţit ca urmare a a ei întâlni cu Ernst acea de vară zi in afara cel Velodrôme d'Hiver a avut

s-a retras în cel fundal şi peste timp a avut deveni doar unu de cel faţete ale veşnic prezente tapiserie a fricii care formau fundalul cotidianului viata in timp de razboi. Din când în când, el o invada tulburat visează şi s-ar trezi şi o găseşte din nou pe Vivi lângă patul ei, după ce fusese trezită de strigătele lui Claire, tăcând-o, asigurând-o că totul a fost în regulă.

Dar acum s-a trezit într-un coşmar din care nimeni nu putea trezeste-o. Aspectul de impasibilitate rece de pe chipurile celor trei bărbaţi era Mai mult înfiorător la a ei decât cel grotesc scornitor garguile acea a avut a urmărit-o în visele ei. Simţea o amorţeală coborând în mintea ei şi în ea trupul ca primul dintre bărbaţi a cerut ca ea să-i ducă sus la etaj apartament pentru a putea investiga un raport pe care l-au primit.

— Ce fel de raport? întrebă ea, jucându-se pentru timp.

— Suspectat subversiv Activităţi pe cel sediul,' cel Gestapo ofiţer a avut lătrat înapoi, deţinere afară A mână la gest acea ea ar trebui să conduce cel cale.

Picioarele i se simţeau ca nişte bulgări de plumb în timp ce urca scările. Ea i-a condus pe lângă uşa camerei de cusut, care era închisă, aşa cum era întotdeauna la weekenduri. *te rog* , ea s-a rugat în tăcere, *lăsa Vivi fi în Acolo. Lăsa a ei auzi lor şi ascunde. Şi nu o lăsa pe Mireille să se întoarcă cât timp sunt ei aici. Lasă-i să cauteFh Ale mele cameră şi nu găsesc nimic şi pleca* .

Şi-a găsit vocea atunci, forţându-se să vorbească, aşa că dacă Vivi ar fi fost în *atelier* ar fi un avertisment pentru ea. — Nu-mi pot imagina ce astea „Activităţile subversive” la care te referi ar putea fi, spuse ea, la fel de calmă ca posibil. Ea întors la uite înapoi la Unde ei urmat, închide pe a ei pantofi cu toc. 'Facem haine aici, nimic altceva.'

'Taci sus şi a pastra mergi!' unu de cel bărbaţi a dat a ei A Apăsaţi care a făcut-o aproape să-şi piardă picioarele astfel încât a fost nevoită să apuce şina scării pentru a se opri se cădere înainte. Ea reluat cel a urca, călcare puternic, în mod deliberat, pe fiecare Etapa asa de acea dacă Vivi a fost în cel apartament ea ar putea auzi venirea ei.

— Dar într-adevăr, domnilor, nu-mi pot imagina de ce sunteţi aici. După cum veţi vezi, nu avem nimic de ascuns. Ea protestă din nou, ridicând vocea ca cu cât îndrăznea ea ca cuvintele ei să poarte, în speranţa că ele ar alerta-o pe Vivi despre sunetele suplimentare scoase de cele trei perechi de grele cizme pe scară.

'În acea caz, mademoiselle, tu avea nimic la frică din al nostru vizita, do tu?' The a celui de-al doilea bărbat ton a fost un sinistru insinuare.

Când deschidea uşa apartamentului, unul dintre bărbaţi a apucat-o braţ şi ţinută aceasta în A de oţel prindere. Ea ar putea simt cel degete de a lui negru mănuşi de piele învineţindu-i pielea prin straturile de haine de iarnă pe care ea purtau. Ceilalţi doi au deschis cu piciorul uşile care duceau pe hol şi Claire zări camera goală a lui Mireille. Apoi a văzut-o pe a lui Vivi expresie surprinsă şi mişcarea rapidă a mâinilor ei în timp ce trăgea ce arăta ca o pereche de căşti din capul ei. A stat un fel de radio cel masă lângă ea.

'Bine, bine, ce avea noi Aici?' The Gestapo ofiţer lovitură A triumfător grimasă la a lui coleg. 'Noi gând am fi vino la traul pentru sardine şi în schimb se pare că am prins un rechin în plasa noastră. Ce plăcere neaşteptată!'

Claire făcu de parcă să alerge la Vivi, dar bărbatul care o strânse de braţ tremura ea atât de tare încât şi-a muşcat limba, gura umplându-se de gustul metalic de sange. — Oh, nu, nu! a strigat el la ea. — Şi unde este celălalt al tău prieten? Eram spus acolo erau trei de tine.'

Claire clătină din cap. 'Ea nu este aici. Ea a plecat.' Gândeşte repede, ea spuse, suficient de tare pentru ca Vivi să audă: — A ieşit într-o zi săptămâna trecută şi nu s-a mai întors. Nu ştim ce s-a întâmplat – poate vă puteţi da seama S.U.A, domnule? Sfidator, ea s-a uitat el în ochi.

El ridică o mână cu mănuşi negre şi o plesni puternic pe obraz. 'Noi intrebam întrebările şi tu ne dai răspunsurile. Sper că înveţi rapid, mademoiselle, altfel veţi înrăutăţi lucrurile mult pentru tu. Şi pentru prietenul tău, aici, de asemenea.

Lacrimi a fugit jos a lui Claire faţă, al lor salinitate amestecându-se cu cel sânge în gura ei, dar şi-a strâns buzele şi a refuzat să strige. Ea a auzit un zgomot din camera lui Vivi şi şi-a întins gâtul pentru a încerca să vadă ce era se întâmplă, dar bărbatul a împins-o în camera ei şi a trântit-o uşă, lătrând: „Stai acolo până când îţi spun că poţi ieşi”. Ea a auzit-o pe a lui paşi traversând holul în timp ce se ducea să se alăture colegilor săi.

Cu disperare, a căutat ceva ce putea face pentru a distrage atenţia ei de la Vivienne. Ar putea crea o diversiune? Să-i duci departe? Merge şi obţine Ajutor?

Pentru A al doilea, ea se întreba dacă ea ar putea stoarce prin fereastra minusculă şi să scape pe acoperişuri, dar chiar dacă ea putea să iasă, ştia că nu o putea părăsi pe Vivi, prietena care stătuse lângă patul ei, liniştind-o după coşmarurile ei, liniştind-o temerile.

Devenise clar că Vivi avea un rol cheie în reţea şi asta trebuie să fi transmis Rezistenţei informaţii cruciale, dar nu bănuise niciodată că Vivi avea un receptor wireless ascuns în camera ei. La ce alte secrete a participat Vivi? Relaţia ei strânsă cu Monsieur Leroux ar putea fi prăbuşirea întregii reţele. Claire tremura în timp ce ea gândit câte vieţi erau în joc.

Deodată, Claire a ştiut ce trebuia să facă. A trebuit să încerce să rămână cu Vivienne, pentru a o ajuta să rămână puternică şi să nu divulge ceea ce ştia. Împreună, au trebuit să reziste douăzeci şi patru de ore, asta ar fi făcut A fost spus. Mireille ar putea să-i alerteze pe ceilalţi. Depindea de Claire şi Vivienne să le cumpere timp să-şi acopere urmele. Oriunde ar fi fost mergand, ea a fost determinat că ei ar merge acolo împreună.

Repede, a început să împingă cât mai multe haine calde într-o sac. Apoi a sărit de frică când uşa dormitorului ei a fost deschisă cu un picior din nou. — Bravo, mademoiselle, văd că aţi avut prevederea să împachetaţi pentru o mică vacanţă, râsă ofiţerul. — Ei bine, hai să vedem cum vă place noastre plecare lounge pe Avenue Foch.

Ceilalţi doi o coborau deja pe Vivi pe scări ca bărbatul a împins-o pe Claire afară din apartament. Se grăbi să încerce să o ajungă din urmă prietenă, scăzând una dintre mănuşile ei în timp ce mergea. Ea a încercat să o ridice, dar el i-a dat un alt împins, trimiţând-o întinsă cu capul înainte la următoarea aterizare. Din nou, ea simţi strânsoarea ca un viciu a degetelor lui în timp ce el o trăgea picioarele ei şi a forţat-o să continue în jos pe scări şi să iasă în Rue Cardinale.

O maşină neagră era parcata acolo şi Claire s-a trezit strânsă în el înapoi, lângă Vivi. Ea aruncă o privire spre chipul prietenei ei. Un ochi era umflarea, începând să se închidă, dar, în rest, părea profund şocată. Claire îşi simţi mâna şi o strânse. — Sunt aici, şopti ea, repetând cuvintele pe care le spunea Vivi când coşmarurile lui Claire îi trezeau pe amândoi. 'Totul va fi bine.'

Vivienne se întoarse apoi să se uite la Claire, de parcă doar ar fi înregistrat-o prezenta pentru prima data. Ochii ei

erau străluciţi de frică, dar s-a concentrat pe a ei prieteni faţă şi dădu din cap o singura data. Apoi ea a dat a lui Claire mână A strâng în schimb şi se ţineau strâns unul de celălalt în timp ce maşina accelera pe străzile Parisului, îndreptându-se spre vest.

Harriet

Şocat de cel cunoştinţe acea Claire a fost arestat şi Luat la cel Sediul Gestapo pentru interogatoriu, am citit nişte rapoarte care Am găsit online despre traume moştenite. Fără îndoială, bunica mea trebuie să fi fost îngrozită că a fost capturată şi asta trebuie să fi simţit îngrozitor vinovat acea Vivi a fost prins de asemenea, aparent de operare A radio fără fir din camera ei de la mansardă.

Am citit un articol care spune că noi cercetări în domeniul geneticii au a demonstrat că o probabilitate crescută de a suferi de depresie poate fi mostenit. Trauma poate provoca modificări în unele zone ale ADN-ului unei persoane, aceasta spune, iar aceste schimbări pot fi transmise generaţiilor următoare, una după cel alte.

Încep să văd cât de mari erau şansele stivuite faţă de mine mamă. A existat o fragilitate genetică în componenţa ei – modificări ale ADN-ului ei pe care a moştenit-o din trauma suferită de Claire – care a făcut-o să se rupă când au venit bătăile vieţii? În cazul ei, au venit unul după altul, ca puternic valuri ciocănind a ei oprit a ei picioarele. Abandon, divorţ, cel cerinţele de a creşte singur un copil. . . De fiecare dată când încerca să se ridice din nou, un alt val a doborât-o înapoi. O parte din mânia şi durerea pe care le am simţit faţă de mama de ani de zile începe să se schimbe uşor pe măsură ce o reexamin viata in aceasta noua lumina.

Îmi ia câteva zile să-mi fac curaj, dar după ce Simone povesteşte despre arestarea lui Claire, simt că trebuie să merg să văd unde a fost dusă. eu am să fie suficient de curajos pentru a-şi urmări călătoria terifiantă prin străzi până la a cu frunze *arondisment* pe cel vest latură de cel oraş. eu cere Thierry la vino cu pe mine la Avenue Foch,

pentru suport moral.

Aceste zile, cel fost Gestapo birouri sunt extrem de respectabil apartament cladiri în unu de cel cel mai Căutat zone de cel oraş. Dar în

1943, drumul elegant a fost cunoscut de francezi drept „Strada Ororilor”. Stăm în tăcere în afara faţadei de piatră crem a clădirilor. A porumbelul flutură pe acoperişul de ardezie cenuşie al numărului optzeci şi patru, cântând încet pentru sine în timp ce dă din cap de-a lungul jgheabului.

'Te simţi bine?' întreabă Thierry, întorcându-se să se uite la mine.

Abia atunci îmi dau seama că plâng. Mă ia prin surprindere. Eu aproape nu plange niciodata. Trebuie să creadă că îmi fac un obicei din asta, totuşi, după călătoria noastră la Bretania.

Mă ia de mână şi apoi mă trage spre el, sărutându-mă pe păr când îngrop faţa mea în faldurile jachetei lui şi suspine.

eu strigăt pentru toate cel oameni OMS au fost adus Aici, pentru al lor teroare şi durerea lor.

Plâng după Claire.

eu strigăt pentru umanitate, pentru A lume care poate sa asa de uşor fi spart. Sunt plângând după mine mamă.

Şi – în cele din urmă – îmi dau seama că plâng pentru mine.

1943

Au trecut câteva zile până când vopsitorul îi va permite lui Mireille să se întoarcă la apartament deasupra Delavigne Couture. El şi soţia lui au ascuns-o în pivniţa o casă sigură la câteva străzi distanţă de magazin şi, în ciuda protestelor ei că trebuie să se întoarcă pe Rue Cardinale, el a insistat să stea pe loc. „Avem ochi şi urechi pe străzi”, i-a spus el. — Ştim că dvs prietenii au fost duşi pe Avenue Foch pentru audieri. Daca sunt forţat să vorbească, Gestapo se va întoarce şi pentru tine. Ştiţi reguli: cel primul douăzecişipatru ore sunt critic. Noi avea la obţine A avertizare afară la cel odihnă de cel reţea. Chiar după acea, aceasta voi fi de asemenea periculos pentru tu să fii în apartament cât încă ţin în braţe prietenii tăi. Dacă ei te întorci să cauţi din nou şi te găsesc acolo?

— Dar dacă Claire şi Vivi nu vorbesc? Dacă vor fi eliberaţi, vreau fi acolo când se întorc.

„Avem pe cineva care urmăreşte, aşa că vom şti dacă şi când sunt eliberată. Ştiu că este greu, dar cel mai bun lucru pe care îl poţi face - de dragul lor ca precum şi pentru al tău – să stai bine aici. În câteva zile vom şti, unul fel sau altul. . .' Vocea i s-a stins. — Încearcă să mănânci ceva acum. A pastra îţi creşte puterea cât poţi de bine, nu?

Acele ore întunecate şi singuratice au fost unele dintre cele mai grele pe care le-a avut Mireille vreodată trebuia să îndure. Imaginile feţelor prietenilor ei pluteau în faţa ei: Claire's zâmbet blând; Ochii lui Vivi, plini de căldură. Ce li se întâmpla acum? Si acum? Si acum? Cu greu suporta să se gândească. În angoasa ei, a pierdut controlul şi a bătut cu pumnii de pereţii aspri de piatră ai pivniţei până când degetelor i-au sângerat. Apoi, plângând, s-a lăsat pe podea

şi a plâns, crudă suspine furioase, smulse din măruntaie, care i-au sfâşiat gâtul.

Ea gând ea ar merge nebun.

Pe măsură ce orele s-au transformat în zile, ea şi-a strigat furia şi frustrarea până când nu a rămas decât o hotărâre rece şi dură de a supravieţui acestei încercări, doar la fel de ea sperat Claire şi Vivi au fost supravieţuitor cel încercări de al lor proprii.

Pierduse noţiunea timpului, dar în cele din urmă vopsitorul deschise uşa pivniţei şi a condus-o afară din întuneric şi înapoi în lumina cenuşie a unei ierni seară. — Ar trebui să fie în siguranţă, acum, să te întorci la *atelier* . Ta prietenii sunt extrem de curajoşi. Nu au cedat niciodată, nici măcar sub tortură. el i-am spus ei. 'Ei nu a vorbit.

Speranţa a sărit în inima ei. 'O, slavă Domnului! Sunt bine? Sunt ei venind acasă?'

El clătină din cap, cu expresia gravă. — Avem vestea că sunt în stare proastă, dar sunt încă în viaţă. Au fost eliberaţi din Avenue Foch. Dar sunt duşi la o închisoare, unde sunt prizonieri politici sunt ţinută. Vino acum, al meu copil. eu voi te iau Acasă.'

Niciodată nu crezuse că ar fi ratat camera de cusut, dar în timp ce ea a împins uşa mirosul familiar de ţesătură amidonată şi vederea scaunelor croitoreselor împinse cu grijă în jurul mesei din Camera întunecată îi făcu inima să se răstoarne cu dorul ca totul să fie aşa fusese acum o săptămână. Şi-a dorit ca o lampă să aprindă un bazin de lumină la un capăt al mesei, făcând împletitura de aramă a lui Vivi să strălucească în timp ce o aplecă du-te la munca ei. Tânjea să audă vocea lui Claire, certandu-l pe Vivi în timp ce ea i-a spus că lucrează prea târziu, ca de obicei, şi că ar trebui să pună departe tot ceea ce era ea făcea şi vino sus pentru cina.

Dar cel întuneric şi cel tăcere umplut cel cameră, amplificarea este goliciunea.

Urmă următoarele câteva etaje de scări încet, amânând atâta timp cât posibil momentul în care ar descuia uşa apartamentului pe cel a cincea podea şi Etapa în un goliciunea şi A tăcere Mai mult teribil decât orice a experimentat ea în ultimele zile.

Ea s-a întărit, apoi a intrat.

Camera ei fusese în mare parte neatinsă – probabil Gestapo fusese prea atent la capturarea lui Claire şi

Vivienne pentru a se deranja orice altceva – dar se aştepta să vadă amintirile îngrozitoare ale lor prezenţa în celelalte încăperi. Spre surprinderea lui Mireille, însă, ea şi-a dat seama de asta trebuie să fi fost cineva în apartament în lipsa ei. Claire şi Al lui Vivi camere au fost ordonat acum, cel dulap uşile închis, haine pliat şi

pus la loc în sertare, scaunul pus la dreapta. Munca unui prieten, cu siguranţă, mai degrabă decât un inamic?

Ea zări o strălucire blândă în întunericul camerei lui Claire. Pe pe pervazul ferestrei de lângă pat zăcea medalionul de argint pe care îl dăduse Mireille cu două Crăciunuri în urmă. Mireille o luă şi trecu încet lanţul prin degetele ei. După o clipă de ezitare, ea prinse clema în jurul gâtului ei. L-ar purta pentru Claire şi pentru Vivi, a decis, pana cand ei a venit Acasă din nou. Ea închis cel uşile la al lor dormitoare şi apoi mers, încet, spre a ei.

Nu s-a obosit să-şi scoată hainele, doar şi-a dat jos pantofii şi trase păturile peste trupul ei tremurând. Întinsă în întuneric, ea amintit ceva cel vopsitor a avut a spus mai devreme. Când el ar fi vino la eliberare a ei, văzând cel expresie de relief pe a ei faţă când el ar fi spuse a ei vestea că Claire şi Vivi erau încă în viaţă, pusese o mână blândă asupra lor al ei. „Nu-ţi creşte speranţa prea mare, copila mea”, spusese el cu expresia lui întristată. „Prietenii tăi te-au salvat. Şi noi ceilalţi, de asemenea. Dar ei s-ar putea să nu se poată salva.

Îşi strânse mâna, sfidătoare, în jurul medalionului care atârna deasupra inima ei. Degetele ei încă crude erau acoperite de cruste care crăpau şi curgea sânge în timp ce-şi strângea degetele într-un pumn. Claire şi Vivi erau nemişcate în viaţă. ei a avut îndurat cel ororile de tortura la cel de la Gestapo sediu. Cu siguranţă, acum, nimic altceva nu poate fi la fel de rău? Erau încă împreună. Cu siguranţă ar supravietui?

Claire a avut a continuat la tine pe strâmt la Al lui Vivi mână pana cand cel maşină tras sus în faţa celor optzeci şi patru, Avenue Foch. Din exterior, arătau ca multe alte clădiri din al XVI-lea elegant *arondismentul* .

— *Curaj* , şopti Claire, aplecându-se cât de aproape de Vivi. „Eu poate fi puternic dacă poţi şi tu. Nu era sigură dacă prietena ei auzise cuvintele şi, dacă avea, dacă se înregistraseră. Vivi încă părea fi profund în şoc, sau poate uluit de o lovitură în cap. Dar după o moment în care Claire simţi în schimb o strângere liniştitoare a mâinii ei.

The maşină uşă a fost aruncat deschis şi Vivi a fost târât afară. Apoi Două perechi de mâini au apucat-o pe Claire şi a fost mânuită în clădire. The sac de haine ea ar fi bătătorit asa de în grabă a fost sfâşiat din a ei înţelege şi înmânată unei femei în uniformă gri care a dispărut odată cu ea.

— Du-i direct la etajul şase, a lătrat unul dintre bărbaţi, în timp ce el şi-a scos şapca şi mănuşile. — Să vedem cum se bucură aceste croitori de o vrajă în bucătărie".'

La fel ca apartamentul din Rue Cardinale, camerele de la mansardă din acesta clădire au fost înghesuit şi înclinată cu mic ferestre. Dar acea a fost unde s-a terminat orice asemănare. Scânduri fuseseră bătute în cuie peste fereastră... rame şi camera în care a fost condusă Claire nu avea decât o singură scaun cu cadru metalic sub un bec gol care atârna de tavan. Ea am auzit o uşă trântită puţin mai departe de-a lungul coridorului şi am presupus că Vivi a fost strâns în o cameră asemănătoare la acest unu.

Cei doi bărbaţi care au venit să o întrebe au fost la început politicoşi. 'Vă rog, mademoiselle, ia loc, spuse unul, bătând-o pe umăr în timp ce o înainta spre scaun. — Chiar nu dorim să te reţinem mai mult decât este necesar. Aşa că, dacă ne vei răspunde la întrebările noastre, te putem lăsa să participi ta cale. Poate sa eu obţine tu orice? A sticlă de apă, poate?'

Era conştientă că aparenta lui bunătate era un truc pentru a o face să cadă garda ei. Ea clătină din cap, strângându-şi mâinile strâns în poală ca să-i împiedice tot trupul să tremure.

Întrebările lor iniţiale păreau aproape lipsite de importanţă, ale bărbatului ton plăcut conversaţional. Cât timp lucrase pentru Delavigne Couture? I-a plăcut munca ei? Şi cât timp a avut prietena ei roşcată a lucrat acolo? Ea a refuzat deloc să vorbească pentru început, clătinând din cap.

The al doilea om, OMS a avut fost ritmul sus şi jos, întors pe a lui toc brusc şi adus a lui faţă închide la al ei. Ea ar putea miros cel stăpânirea respiraţiei lui şi pete de scuipă i-au împroşcat faţa în timp ce el şuiera: — Eşti o tânără foarte atrăgătoare, Claire. Ar fi păcat să strică o faţă atât de frumoasă. Vă sugerez să începeţi să cooperaţi acum. Spune-ne ce prietena ta – Vivienne, nu-i aşa? – făcea cu un radio cu unde scurte în ea cameră. Trebuie să fi ştiut. Şi poate lucrai cu ea, *hein* ? Ţi-a dat mesaje de purtat?

Claire clătină din nou din cap, fără a îndrăzni să ridice o mână pentru a şterge picături de scuipat de pe faţa ei. Ea

se întrebă, pe scurt, de unde le cunoştea pe ei nume. Cineva – poate Ernst? – trebuie să i le fi dat.

'Foarte bine.' The om îndreptat sus din nou. Ea gând el a avut întors să se îndepărteze de ea, aşa că când s-a întors înapoi şi a lovit-o peste faţa lovitura părea să vină de nicăieri. Ea a strigat atunci, şocată şi durere, cel sunet de a ei proprii voce aparent străin la a ei. Ea Necesar la

stau puternic pentru Vivi, doar la fel de ea ştia Vivi ar stau puternic pentru a ei. Şi asa de vorbi ea atunci, hotărâtă să-şi recapete controlul asupra vocii.

Cuvintele ei erau joase şi tremurând, dar a reuşit să spună: „Sunt Claire Meynardier. Vivienne Giscard este prietena mea. Suntem croitorese în Saint-Germain.' Ea va păstra aceste trei adevăruri simple, a spus ea se. Ea n-ar mai spune nimic.

Ca valurile care se spală pe plajă, timpul părea să înainteze şi s-a retras şi a pierdut toată noţiunea câte ore ar fi putut trece. The minutele în care o întrebau se simţeau interminabile. Dar apoi pierderile de conştienţă ar fi putut dura câteva secunde sau zile.

Durerea scădea şi curgea şi ea, uneori ascuţită şi orbitoare, uneori învăluind-o în întuneric. Era bolnavă de oboseală, dar ei nu o lăsa să doarmă, întrebând, convingând, strigând până când i se învârtea capul. Şi totuşi, de fiecare dată când vorbea, era pentru a repeta cele trei adevăruri de care se agăţa pe când se îneca în acea mare de durere şi timp. — Sunt Claire Meynardier. Vivienne Giscard este prietena mea. Suntem croitorese în Saint-Germain. Din nou şi din nou, prin buzele umflate, ea bolborosea cuvintele până când, în cele din urmă, întunericul coborî.

Când ajunse, Claire zăcea în colţul camerei. A ei corpul era amorţit de frigul care se scurgea prin pereţi şi prin gol scânduri de podea in spate şi sub a ei dar, la fel de ea încet recăpătat conştiinţă, amorţeala a fost înlocuită cu o senzaţie de arsură în ea picioarele. Rigiditatea membrelor ei s-a dezgheţat încet într-o durere palpitantă şi, ca a încercat să se ridice, un vârf ascuţit de durere i-a trecut prin cutia toracică.

În mod tentativ, şi-a trecut vârful limbii peste ea crăpată şi umflată buze, şi tresări. Ea A inceput sa tremur atunci, incontrolabil.

Ciorapii ei de lână erau încâlciţi într-o grămadă lângă ea şi ea se ridică încet şi începu să le tragă peste picioarele ei însângerate pentru căldură. Ce zi a fost? Câte ore trecuseră? Unde era Vivi şi ce i-au făcut? Capul i-a înotat şi s-a întins înapoi pe podea, ondulandu-i trupul lovit si lovit

intr-o minge si bagandu-si mainile in el pieptul ei pentru ca ei să poată absorbi căldura slabă a respiraţiei ei. 'Eu sunt Claire Meynardier,' ea şoptit la se. — Vivienne Giscard este Ale mele prietene.'

Femeia în uniformă gri a fost cea care a deschis uşa. Ea se uită la Claire fără emoţie. — Ridică-te şi încălţă-te, spuse ea. 'Este timpul de plecare.'

Claire nu s-a mişcat, incapabil să-şi desprindă membrele dureroase din mic miezul căldurii pe care ea o crease. Mâinile îi erau lipite de inimă şi ea simţit pulsând sângele slab prin ea corp.

The femeie înghiontat a ei cu cel deget de la picior de a ei pantof. 'Obţine sus,' ea repetate. 'Sau do eu avea la merge şi obţine cel bărbaţi la a pune tu înapoi pe ta picioarele? Încet, dureros de, Claire sat sus apoi. The femeie împins a ei pantofi către a ei şi Claire a pune lor pe, gâfâind la cel fulgeră de arzătoare durere la fel de ea forţat lor pe la a ei umflat picioarele. Ea nu putea cravată cel sireturi, dar ei au fost pe, la cel mai puţin. Ea a reuşit la Trage se sus folosind cel scaun şi apoi amestecat înainte, ca urmare a cel femeie la cel uşă.

Fiecare în jos Etapa pe cel scari trimis Mai mult durere înjunghierea prin picioarele ei şi până în gambe, dar ea s-a prins de balustradă şi a şochetat mai departe, hotărât să nu strige. În cele din urmă au ajuns la parter şi femeia îi făcu semn să ia loc pe o bancă tare, de lemn, lângă una perete. Din fericire, ea coborât se pe la aceasta. 'Mai eu avea niste apă?' ea a intrebat.

Fără cuvinte, femeia îi aduse o cană de tablă, iar Claire luă câteva inghitituri, umezire a ei gură şi spălat departe cel fier gust de sânge. Făcând curaj când i s-a acordat această mică cerere, Claire a spus: „Al meu geanta cu haine? Pot să-l primesc înapoi? Dar femeia doar a ridicat din umeri şi întors departe.

În timp ce stătea şi aştepta ce urma să se întâmple, a auzit două seturi de paşi venire jos cel scari. The bărbaţi purtat A targă între ei şi i-a trebuit lui Claire câteva clipe să-şi dea seama că s-a înghesuit pachet de umed zdrenţe acea culca pe aceasta acoperit A persoană. Şi aceasta a fost numai când ea a văzut răsturnarea părului aramiu atârnând peste lateralul targii care şi-a dat seama cine era acea persoană.

Harriet

În afara clădirii în care bunica mea a fost torturată atât de brutal, odată M-am oprit din plâns – suficient pentru a-mi putea aduna gândurile, cel puţin – eu întorc de la Thierry şi încep să merg. Tot ce ştiu este că trebuie să fiu oriunde in afara de aici. Cum pot să văd lumea ca pe un bun şi bun unde să fii când ştiu de ce cruzime obscenă este capabilă omenirea?

Pe măsură ce picioarele mă poartă înainte, vaetul brusc al unei sirene de poliţie face traficul se împrăştie şi un ţipăt răutăcios de durere şi furie îmi umple capul cu zgomot alb, ştergând totul. Fără să mă gândesc, încep fugi, sălbatic, intră în panică. Cu greu văd, nu pot gândi, nu-mi dau sens împrejurimi. Mă cuprind lumini albastre pâlpâitoare şi le simt ard ca flăcări. Poticnindu-mă, gafesc de pe marginea trotuarului şi aud un strigăt: zgomotul anvelopelor maşinii, un claxon zgomotos.

Şi apoi Thierry mă prinde şi mă trage înapoi în siguranţa trotuar, ţinându-mă sus în timp ce picioarele mele ameninţă să cedeze sub mine.

Respirând tremurător, mă uit în faţa lui şi văd frica scrisă acolo în spatele nedumeririi. Ochii lui îi caută pe ai mei, întrebând: *Cine este această femeie Frazy? De ce s-ar întâlni cineva în trafic aşa? Ea este unbalanFed, isteriFal.*

O pot vedea în incertitudinea lui, o simt în felul în care a devenit atingerea lui tentativă nu acum solidă şi liniştitor ca era inainte de.

L-am stricat. Mi-am dovedit ceea ce mi-am temut mereu, că sunt prea deteriorat pentru a fi iubit. Nu sunt suficient de puternic pentru asta. Poate Simona avea dreptate în primul rând: nu ar fi trebuit să încerc niciodată

să aflu pe Claire's poveste. Ar fi trebuit să las întrebările nepuse, lasă istoria să mintă. m-am descurcat, inainte de. De unul singur. Cu o claritate bruscă, uluitoare, văd că nu pot cauza cel întuneric acea eu transporta interior pe mine pe Thierry – acest om OMS este

stând lângă mine, punându-mi în mod neîncetat o mână pe braţ pentru a mă ţine în caz că Am năvălit din nou. Îmi pasă prea mult la el.

„Hai”, spune el, „ai avut un şoc groaznic. Hai să găsim o cafenea, ia tu o ceaşcă de ceai englezesc? Zâmbeşte, încercând să îndrepte lucrurile din nou.

eu scutura Ale mele cap. 'Sunt scuze,

Thierry, eu Spune. „Eu nu pot. 'Bine,

apoi Voi lua tu acasa.'

Dar este acolo acum, între noi. Ceva s-a schimbat. Ceva are fost spart şi aceasta nu poti fi reparat. El frunze pe mine la Ale mele uşă, încearcă la pup eu, dar mă întorc prefăcându-mă că îmi caut cheile în geantă. Şi atunci când el îşi ia rămas bun, nu prea-i pot întâlni ochii.

Trebuie să-i dau drumul.

1943

Mademoiselle Vannier venise sus să le caute pe cele trei fete când niciunul dintre ei nu s-a prezentat la serviciu luni dimineaţa şi a descoperit apartamentul în stare părăsită. Era clar că ceva groaznic avea sa întâmplat, dar unde plecaseră fetele era un mister complet. Al lor absenţa fusese sursa multor presupuneri şoptite printre cei alte croitorese în zilele care au urmat.

Şi astfel au fost gâfâituri de surpriză când Mireille a apărut în camera de cusut. Fără un cuvânt, ea a trecut şi s-a aşezat la masa între cel Două gol scaune apartenenta la Claire şi Vivienne.

Tăcerea uluită a lăsat loc unei tirade de

întrebări. 'Unde ai fost?'

'Unde sunt Claire şi

Vivi? 'Ce s-a

întâmplat?'

— Au plecat, spuse ea, răspicat. — Gestapo a venit şi i-a luat. Nu, nu ştiu de ce. Nu ştiu unde sunt acum. Nu ştiu orice.'

Mademoiselle Vannier a tăcut cel croitorese. 'Linişte, acum, toata lumea. Ajunge. Lasă-l pe Mireille în pace şi continuă cu tine muncă.'

Mireille îi aruncă o privire de recunoştinţă în timp ce îşi punea lucrurile de cusut masa şi, cu degetele tremurânde, începu să lipească împreună bucăţile de a betelie.

Abia dormise şi nu mâncase nimic de când s-a întors noaptea înainte, neputând scoate din cap imaginile feţelor lui Claire şi Vivi. Vopsitorul spusese că sunt în stare proastă. Nu suporta să se gândească prin ce trecuseră în

acele patru zile pe Avenue Foch. Dar erau în viaţă, îşi aminti ea. Asta era tot ce conta.

S-a străduit din greu să se concentreze pe cusut. O cusătură, apoi următoarea, apoi urmatorul. . . A ajutat-o să închidă imaginile durerii prietenilor ei... feţe răvăşite, măcar pentru puţin timp.

Capetele se aplecau asupra muncii lor, ceilalti aruncau priviri secrete spre ea din sub al lor gene. The cameră a fost umplut cu un apăsătoare tăcere, plină de întrebări fără întrebări şi fără răspuns. Apoi, fără a Cuvântul, una dintre fete a alunecat peste scaunul ei obişnuit într-unul din locurile goale scaune lângă Mireille. După o clipă de ezitare, fata pe cealaltă partea a urmat exemplul. Abia ridicând privirea de la munca ei, Mireille dădu din cap le mulţumesc pentru gestul lor de solidaritate. Şi apoi, clipind din lacrimi din ochii ei, s-a silit sa mai coasa o cusatura si alta. . .

Întorcându-se la etaj la cel tăcere şi cel întuneric de cel apartament era aproape la fel de rău ca în noaptea precedentă. Ea s-a făcut să se încălzească puţină supă şi mănâncă-o, înfăşurându-se într-o pătură pentru a ţine afară amarul rece. Tocmai îşi spăla castronul când o apăsă uşor în apartament uşă a făcut-o să îngheţe teroare.

Dar apoi auzi o voce familiară, rostindu-şi încet numele şi ea a respirat din nou.

Domnul Leroux a acceptat oferta ei de o tizană, apoi a insistat făcându-l el însuşi în timp ce ea stătea în sufragerie, ghemuită în ea pătură. El i-a întins o ceaşcă de ceai cu balsam de lămâie şi ea a legănat-o în ea maini, lăsând-o să o încălzească.

'Sunt ceva noutăţi?' întrebă ea odată ce se aşeză pe scaun opus.

Ochii lui erau plini de durere când i-a ridicat pentru a-i întâlni pe ai ei. — Încă nimic mai mult. Sunt ţinuţi în închisoarea de la Fresnes.

Ea s-a ridicat. — Fresnes? Dar asta nu e departe. Putem merge să-i vedem la cel mai puţin?'

A scuturat din cap. — Chiar dacă ar lăsa pe cineva să-i viziteze, ar fi fi prea riscant. Inteligenţa pe care o am este că Claire şi Vivi au reuşit convinge-i pe Gestapo că ai fost deja ridicat. Lucrurile sunt aşa haotic în zilele noastre pe care nu le pot urmări cu uşurinţă dacă este sau nu

adevărat, aşa că au încetat să te caute acum. Dacă vii, vei fi arestat locul. Şi ar înrăutăţi lucrurile şi pentru ceilalţi doi.

— Dar ce se va întâmpla cu ei în închisoare?

El a ridicat din umeri. — Nu putem fi siguri. Am un contact în interior, aşa că sunt sperând la obţine niste Mai mult ştiri curând. Mai ales ei utilizare Fresnes la fel de A deţinere

loc pentru deţinuţii politici înainte de a-i muta într-una dintre închisori tabere din Germania. Dacă vor fi deportaţi, nu va fi uşor de urmărit lor. The oameni OMS sunt Luat la acestea locuri . . . ei tind la dispărea.'

Ea studiat a lui faţă pentru A moment. În exterior, el a fost încercând la să-şi păstreze faţada calmă obişnuită. Dar umbrele de sub ochii lui şi liniile de durere gravate în jurul gurii îi trădau profunzimea durerii sale. Vivi era în mod clar pentru el mai mult decât un simplu alt agent din reţea care el controla. Poate că ea fusese cu adevărat amanta lui. Şi poate acelea şi alte zvonuri despre el aveau mai mult sens acum. Toate acele femei pe care le-ar fi avut cultivat – aveau şi alte întrebuinţări? I-a convins pe unii să facă devin agenţi, convingându-i să-şi asume roluri în cadrul reţelei ca el a terminat cu Vivi? Şi au fost alţii „contactele din interior” el a vorbit de, cel 'gri soareci' el ar fi vinată şi luat masa şi îmbrăcat în couture, hrănire -l cu inteligenţă din interior cel Bulevard Foch şi cel închisoare la Fresnes? Ea ar fi mereu încălzit la -l şi a avut de încredere -l cu a ei viaţă. Dar acum ea se întreba dacă Acolo ar putea fi A fără milă rece şi latura manipulativă şi pentru el. Vivi şi Claire au fost pur şi simplu consumabile pioni într-un joc îngrozitor de şah care se joacă în toată Europa?

La fel de dacă citind a ei gânduri, el a spus in liniste, 'Tu stiu, eu mereu credea că reţeaua este mai importantă decât orice individ din ea. Dar pierderea Vivienne şi Claire a dovedit că mă înşel. Pentru o clipă, a lui toată faţa se mototoli în timp ce încerca să se oprească să nu se prăbuşească. A un singur plâns îngrozitor s-a smuls din el, din adâncul interiorului, şi şi-a acoperit ochii cu mâinile.

Repede, Mireille a stabilit jos a ei ceaşcă şi mutat peste la l. Ea îngenunche pe podea lângă el şi îi luă mâinile în ale ei. Ochii lui erau roşii- ramificată, iar durerea din adâncurile lor o făcea să se simtă ruşinată că avea s-a îndoit de el chiar şi pentru o clipă. Era clar că îi păsa la fel de profund Claire şi Vivi ca ea făcut.

— Nu, spuse ea. 'Nu greşeşti. Tu ştii la fel de bine ca mine cum a hotărât că cei doi erau – sunt – să-şi joace rolul. Ei ar fi furios dacă credeau că reţeaua s-a prăbuşit din

cauza lor. Dacă . . .' S-a oprit, apoi s-a corectat. Când *se* întorc, vrei? fii cel care le spune că am renunţat din cauza lor? Desigur că nu! Noi trebuie să continue. Pentru că trebuie să punem capăt terorii şi arestări si dispariţii. Noi Trebuie să victorie.'

La fel de ea vorbit, Mireille simţit cel putere de a ei condamnare întoarcere, curgere prin a ei venelor cu A căldură acea părea la dezgheţ cel îngheţat prindere de cel iarnă.

El i-a strâns mâna, apoi i-a dat drumul pentru a pescui în buzunar A batistă cu care la mop a lui faţă. O singura data el ar fi recăpătat a lui calm, el a spus, — Eşti dreapta. De curs, tu esti dreapta. Noi nu pot da sus. Noi avea la a pastra luptă, chiar dacă aceasta ia cel ultimul respiratii în al nostru trupuri.'

„Bine”, a răspuns ea. — Atunci s-a convenit. Îmi voi începe din nou îndatoririle, ca de îndată ce vei putea restabili legăturile.

A scuturat din cap. — Nu, Mireille, mă tem că nu te putem folosi mai mult, nici ca curier care să o înlocuiască pe Claire, nici ca *paseuse* . Şi noi cu siguranţă nu poate avea un alt operator wireless situat aici. După cum ţi-am spus, ei vor fi în căutare de tine şi dacă eşti ridicat acolo pe strazile va fi mai rau pentru ceilalti, la fel si pentru tine cu tot tu acum stiu.'

Mâna lui Mireille se duse la medalionul de la gât şi degetele ei strâns în A strâns pumn. 'Vă rog, domnule Leroux, eu avea la do ceva. Nu pot să stau aici în timp ce ei sunt acolo, îndurând... . .' A ei cuvinte pierdut din obiectiv.

Apoi a vorbit din nou, de data aceasta mai liniştit, dar cu un subton de determinare. „Unul dintre prietenii mei care locuia în acest apartament a fost împuşcat jos cu sânge rece de către nazişti. Acum încă doi au fost arestaţi şi torturaţi şi lipsiţi de libertate. Camerele lor stau goale, iar eu nu pot suportă să te uiţi la ele. Aşa că lasă-mă să folosesc acele trei camere pentru a adăposti pe alţii care nevoie de ele. Toată această clădire este pustie când salonul se închide şi alte croitorese pleacă acasă. Sunt singurul care a mai rămas. Dacă îl rulăm ca un seif casa pentru retea, va insemna ca acele camere nu stau goale Mai mult. Şi aceasta voi Stop pe mine din mergând nebun. Deoarece Bolnav fi face ceva pentru oameni ca Vivi şi Claire. Şi apoi, când se întorc nouă, când toate acestea se vor termina, voi putea să le spun că am fost curajoasă lor. Voi putea să-i privesc în ochi şi să spun că, ca ei, eu

niciodată a dat în.'

Domnul Leroux îşi ridică privirea spre a ei. A clătinat din nou din cap, dar de data aceasta a fost mai mult în admiraţie decât în înfrângere. — Ştii, Mireille, el a spus: „voi trei tinere sunteţi unii dintre cei mai curajoşi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Şi într-o zi, când toate acestea se vor termina, sper că ne vom reuni cu toţii într-un mod mai bun lume. Asta chiar este ceva care merită luptand pentru.'

Uşa s-a închis trântit şi celula din închisoare a lui Claire a fost cufundată în întuneric, în afară de fanta asemănătoare cutiei de scrisori din uşă care permitea o licărire de lumină să se strecoare pe sub capacul său nepotrivit. Pe măsură ce ochii ei s-au adaptat, ea putea pur şi simplu face afară cel îngust pat cu este aspru pătură şi cel găleată în unu colţul camerei.

Ea sat jos pe cel greu saltea şi acoperit a ei faţă cu a ei mâinile. Înfrângere prăbuşit peste a ei ca A spargere val, un copleşitoare forţă care i-a doborât picioarele de sub ea şi a ţinut-o sub timp de a moment astfel încât a simţit că cu greu îşi poate trage respiraţia. Până acum, ea ar fi făcut-o ştiind mereu că Vivi era aproape. În spatele camionului care adusese ei aici, legănându-se şi ocolind pe străzi, se ghemuise pe podeaua lângă targă şi o ţinu de mână pe Vivi. Cu blândeţe, ea o periase părul departe de faţa lui Vivi, având grijă să nu atingă cele umflate, vânătăi pielea din jurul ochilor şi a maxilarului. Pe măsură ce îşi recăpăta încet conştiinţa, Vivi începuse să tremure incontrolabil şi Claire o tăcuse şi a liniştit-o cu aceleaşi cuvinte pe care prietena ei le folosise pentru a o linişti când coşmarurile ei îi treziseră pe amândoi. Ea le-a repetat din nou şi până când au devenit mai mult o rugăciune decât o declaraţie: „Taci, acum. Sunt Aici. Suntem împreună. Tot voi fi bine.'

Părul şi hainele lui Vivi erau umede. Prin buzele umflate şi rupte ea reuşi să şoptească că umpluseră o baie şi îi ţinuseră capul sub udă în mod repetat până când a fost sigură că se va îneca. — Dar n-am făcut-o vorbeşte, Claire. Nu m-au rupt. Ştiam că nu eşti departe şi asta m-a ţinut puternic. Întinse o mână în sus pentru a atinge ochiul înnegrit al lui Claire. — Şi tu ai fost curajoasă.

Claire dădu din cap, incapabil să vorbească.

Vivi şi-a strâns mâna, slab. — Ştiam că vei fi. Vom ramane curajoşi împreună. Atunci a închis ochii şi a adormit. Claire stătea vegheând ea pentru tot restul călătoriei până când camionul a oprit cu o smucitură la porţile închisorii.

Au fost duşi în camere separate din închisoare. Cu sprijin, Vivi reuşise să stea în picioare şi apoi fusese

purtată pe jumătate de paznici într-un cameră în care uşa era închisă ferm în spatele ei. O femeie de gardă însoţită Claire pe un coridor lung. Ea şochetase, încercând să folosească numai exteriorul margini de a ei picioarele Unde cel durere a fost doar despre suportabil. Apoi cel paznic a avut făcut a ei stand, in timp ce ea se sat in spate A birou şi umplut în A morman

de documente cu detaliile lui Claire. Şi în cele din urmă, fără un cuvânt, ea a condus Claire aici, în această celulă întunecată, în aripa izolaţiei închisoare.

Stând pe patul ei, în întunericul înghesuit care îi umplea nările cu duhoarea de mucegai şi urină, au trecut câteva minute înainte de Claire a înregistrat zgomotul de ciocănire. Părea că vine de la peretele din spate a ei. La început, a crezut că ar putea fi şobolani sau şoareci. Apoi, în timp ce asculta, ea şi-a dat seama că avea un ritm mai regulat. Poate că era aer prins înăuntru cel conducte ascuns sub cel zidărie, ea gând. Dar cel zgomot a persistat.

Şi-a ridicat capul din mâini, pentru a asculta cu mai multă atenţie. Şi apoi ea şi-a dat seama că cineva atingea un model, îl repeta şi peste din nou. Trei rapid robinete, şi apoi A Al patrulea cu A mai lung pauză, apoi încă două atingeri rapide. Şi apoi acelaşi model s-a repetat pentru o secundă timp, urmată de o tăcere pentru câteva clipe înainte de întreaga secvenţă a început din nou. Lovitul a fost înăbuşit de zidul de cărămidă, dar repetarea era distinct. Trebuia să fie un cod, să scrie ceva.

Ea bătu din nou pe perete, copiend modelul. Codul a revenit imediat din celula de alături, repetat mai repede de data aceasta. Şi apoi şi-a dat seama că a recunoscut prima parte a ei. O auzise la începutul emisiunii radio la care se acordaseră tatăl şi fratele ei în seara aceea când aşteptau mesajul codificat al BBC să spună ei că operaţiunea urma să continue pentru a-l aduce pe Fréd în siguranţă. Primele patru note ale simfoniei Beethoven: V pentru Victorie. Era cod Morse! Şi Acolo a fost altă scrisoare adăugat în între. Două repede puncte . . .

A bătut din nou modelul, de data aceasta mai fluent: scrisoarea „V”, apoi două apăsări rapide, apoi din nou litera „V” şi încă două apăsări rapide. Se auzi o rafală de bătăi de răspuns, ca o rundă de aplauze.

Era Vivi! Ea era acolo, de cealaltă parte a zidului. Erau încă împreună, alături latură. Ea nu era singur.

Şi acum că Claire ştia asta, cumva frigul şi întunericul a ei Celula închisorii nu era atât de insuportabilă până la urmă.

Mireille se obişnuise cu sunetul soneriei la sfârşitul anului seara, cu puţin timp înainte de orele de oprire, şi să alunece în jos la deschis cel uşă şi a primi cel Următorul evadat din cel mâinile de cel cele mai recente

passeuse să fie recrutată de reţea. Uneori era un singur „oaspete”, alteori s-ar putea să fie câţiva oameni care îşi fac periculoase călătorie din Franţa, recunoscător că petrec o noapte în apartamentul de sub acoperişul din Rue Cardinale nr. 12 unde erau ascunşi de o tânără cu A masa de întuneric bucle, a caror cald maro ochi ţinută A uite de tristeţe în adâncul lor chiar şi atunci când ea zâmbea. Dar într-o noapte ea a deschis uşa găsiţi-l pe domnul Leroux stând acolo.

Ea tras -l interior şi închide cel uşă repede. 'Tu avea ştiri?' ea a întrebat.

— Sunt veşti, da. Au părăsit

închisoarea. Ea gâfâi. 'Unde sunt ei?

Poate sa eu vedea lor?'

Ochii lui alune erau înnebuniţi de tristeţe. — Au fost luati de unul a transporturilor. Într-o tabără din Germania. Asta e tot ce ştim. Am pierdut lor acum, mi-e teamă.

'Nu!' Cuvântul a fost smuls de la Mireille, durerea ei făcându-l să sune strident în întuneric hol.

El a pus un braţ în jurul ei şi a îmbrăţişat-o în timp ce ea striga după ea prieteni, furiosi împotriva cruzimii lumii în care se găsiseră cu toţii înşişi.

În cele din urmă, ea a tăcut, recăpătând controlul. 'Ce facem acum?' ea a întrebat.

'Acum?' repetă el. Vocea lui era blândă la început, dar pe măsură ce a continuat rostind cuvintele au devenit mai puternice şi mai hotărâte. — Acum continuăm ce noi am fost face. Şi noi do aceasta fiecare singur zi pentru la fel de lung la fel de noi poate sa. Pentru că asta ar vrea ei să facem. Există speranţă, tu ştii, Mireille. Valul acestui război se întoarce, sunt convins de asta. The Germanii au suferit o înfrângere foarte amară când ruşii au reuşit să ia înapoi la Stalingrad în februarie. Armatele lor sunt întinse pe toate fronturile acum iar Aliaţii fac progrese. Ştii, chiar şi couture devine un victimă a războiului – tocmai a existat un edict în Germania în acest mod poze sunt la fi interzis din reviste. Asa de tu vedea, cel presiune este având un efect la fiecare nivel. Şi acea face aceasta toate cel Mai mult important că ne menţinem contribuţia, pentru că fiecare mic act de sfidare chipsuri departe A mic Mai mult

la cel fundatii de ale lui Hitler putere. Cel mai important de toate, trebuie să o facem pentru Vivienne şi Claire. Deoarece mai devreme se va pune capăt acestui război, cu atât sunt mai mari şanse ca ei să poată face supravieţuieşte totuşi şi revino la noi.

Ea s-a uitat la el şi a văzut că faţa lui era trasă de angoasă. 'Tu dragoste ea foarte mult, nu-i aşa? ea a spus.

Nu a putut vorbi nicio clipă. Dar apoi i-a răspuns. 'Iubesc amândoi, Mireille.

A doua zi, a mers pe jos spre insula din mijlocul râului şi strecurat în sub cel ramuri de cel salcie copac la este în aval Sfârşit. Încă o dată, ea şi-a rezemat capul de trunchiul aspru al copacului şi l-a lăsat susţine-o, luând greutatea grijilor şi a fricilor ei pentru o vreme. În ciuda cuvintelor de speranţă ale domnului Leroux ieri, s-a simţit ca şi cum ar fi războiul ar nu Sfârşit. Şi dacă aceasta făcut, ar aceasta încă fi de asemenea târziu pentru Claire şi Vivi . . .?

Pe măsură ce râul trecea, ea a văzut feţele oamenilor pe care îi iubea reflectată în adâncurile ei. Mama şi tatăl ei; fratele şi sora ei; bebelus Blanche; Vivienne; Claire; şi bărbatul al cărui nume încă îl ţinea în ea inima, păstrându-l secret deocamdată. Ar putea ea vreodată să o spună cu voce tare? Ar fi ea a văzut vreodată el din nou?

Ar fi Acolo vreodată fi un Sfârşit la acest război?

Călătoria până la tabără a fost una lungă, dar Vivi şi Claire au asigurat-o alta şi au încercat să-şi menţină moralul, ajutându-le pe celelalte femei s-au înghesuit în vagonul de vite zguduit cât au putut de bine. Trenul părea că mişcare încet, ca A şarpe trezire din este iarnă hibernare, leneş derularea spre est, aparent în Nu Grozav grabă la obţine lor la al lor destinaţie.

The transport a fost umplut cu un atmosfera de frică şi angoasa, la fel de rece şi moale ca ceaţa care a cuprins trenul o mare parte a zilei. Mulţi de cel femei plâns incontrolabil. niste au fost în A rău cale fizic, cel traume au avut suferit luându-le lor Taxă.

Într-o dimineaţă, s-au trezit şi au găsit soarele de primăvară strecurându-se părţile laterale cu şipci ale maşinii. Dar uşoară ridicare de spirit la care se simţi Claire vederea ei a fost de scurtă durată. Razele de lumină au luminat chipul unui femeie în vârstă care murise în somn. — Dacă noi ceilalţi am putea fi aşa norocoasă, mormăi o

altă femeie în timp ce le ajuta pe Claire şi Vivienne să se acopere corpul cu haina bătrânei şi mutaţi-o uşor într-un colţ al transport. Data viitoare când trenul a oprit, mai târziu în acea zi, un gardian sa deschis cel uşă de cel bovine camion şi spuse lor ei ar putea obţine afară la întinde al lor

picioare pentru câteva minute. Observând cadavrul, l-a scos cu nerăbdare din colţ şi târât aceasta afară la minciună lângă cel urme între cel luminos încurcătură de iarbă de foc şi maci care crescuseră acolo.

Ceilalţi stăteau uitându-se în tăcere. Unul sau doi şi-au făcut cruce şi rugăciuni mormăite pentru sufletul pierdut.

Dar apoi o femeie s-a aplecat şi a luat haina de pe cadavru, drapându-şi pe spate unul mai uzat. Ea se uită în jur sfidător. 'Bine, este Nu utilizare la a ei acum,' ea a spus.

Unii dintre ceilalţi i-au întors spatele atunci, dar în curând paznicul le-a strigat să se urce înapoi în tren şi apoi au fost toţi înghesuiţi din nou împreună, fără loc ca cineva să o întoarcă cu spatele vecin, chiar dacă ar fi avut vointa de a face asa de.

Timpul petrecut în închisoarea de la Fresnes le permisese lui Claire şi Vivi recuperaţi puţin – fizic, cel puţin – din tratamentul lor din partea Gestapo-ul. Claire putea să pună din nou greutate pe tălpile picioarelor, acum cicatrici de la bătăile pe care le îndurase după ce le-a vindecat lasând alb roci de piele îngroşată şi unghiile de la picioare începeau să crească înapoi unde fuseseră smulse din paturile de unghii. Faţa lui Vivi se vindeca, deşi zâmbetul ei a rămas deformat din cauza daunelor provocate maxilarului şi a pierderii de A dinte. Ea a avut A tuse acea zdrăngănit în a ei cufăr in mod deosebit în cel dimineţi, după ce a suferit din cauza umezelii celulei închisorii ei aproape că se îneacă pe Avenue Foch, dar ea i-a insistat lui Claire că este amenda. Cei doi, împreună, s-au ţinut unul pe celălalt. În fiecare noapte, ca trenul zdrăngăna înainte, cei doi prieteni se ghemuiau unul lângă altul. Şi în întuneric, când cel coşmaruri şi cel teroare făcut Claire strigăt afară, la fel de ea În dormitoarele lor de la mansardă, Vivi o lua de mână şi şopteşte: „Taci, acum. Sunt aici. Şi eşti aici. Suntem împreună. Şi totul va fi bine.'

După câteva zile, trenul şi-a degorjat în cele din urmă pasagerii supravieţuitori, iar femeile s-au înghesuit pe peronul unei gări ciudate. The zimţat, scriere gotică pictat pe la se citesc semne de lemn „Flossenbürg” .

Claire clipi în soarele de primăvară târzie, ridicându-şi faţa înfometată de lumină la cel slab căldură de este

razele. Cu toate că ea a fost speriat, de frică orice încercări de neimaginat ar urma să vină în continuare, ea a reuşit să adune puţină forţă interioară, amintindu-şi că supravieţuiseră până aici, că poate acum cel cel mai rău a fost peste, şi acea – cel mai important de toate – ea şi Vivi erau inca impreuna.

Marfa trenului – bărbaţi, femei şi câţiva copii îngroziţi – era strânşi în rânduri lungi de ofiţerii SS şi apoi li s-a ordonat să înceapă mers pe jos. Flămânzi, însetaţi şi epuizaţi, prizonierii se poticneau de-a lungul a drum prăfuit timp de aproape o oră, în care orice rătăcitori a fost ordonat înapoi linia la un capăt sau celălalt de o puşcă de gardian.

Curând, picioarele lui Claire au ars de flăcări de durere care a făcut-o şochează. La un moment dat, ea s-a clătinat ca picioarele ei, care nu erau obişnuite ţinând a ei greutate pentru astfel de A lung întinde de timp după cel luni a petrecut în o celulă de închisoare şi o maşină pentru vite, au fost cuprinse de crampe usturătoare şi simţeau ca şi cum aveau să cedeze sub ea. Dar apoi Vivi şi-a legat un braţ prin al ei iar asigurarea acestui contact a ajutat-o pe Claire să meargă mai departe.

La ultimul ei a venit la A cu aspect interzis poarta casei şi a trecut printr-o poartă de metal negru. De fiecare parte se întindea un brici înalt, gard cu capac de sârmă care avea turnuri de pază instalate la intervale regulate pe lungimea sa. Botul unei mitraliere, antrenat spre interior a taberei, ieşite din fiecare.

Claire şi-a ridicat capul plecat pentru a citi inscripţia pusă într-una dintre ele cărămidă stâlpi de poartă la fel de ei a trecut de: *Arbeit MaFht Frei* . Ea încruntat, încercând la puzzle afară cel sens. Vivi înghiontat a ei. 'Aceasta spune, muncă voi a stabilit tu gratuit.'

Ironia îngrozitoare a mesajului, care atârna deasupra capetelor prizonieri speriaţi şi epuizaţi, au forţat o înghiţitură de isterie uluită scăpa din gura lui Claire. Aproape că ar fi fost râs, dacă nu suna atât de sugrumat şi sumbru printre şoaptele speriate şi târâitul paşii mulţimii, ca ţipătul involuntar al unui animal îndurerat.

— Taci, şopti Vivi, în timp ce unul dintre paznici îşi întindea gâtul pentru a încerca să identificaţi sursa sunetului. „Trebuie să încercăm să nu atragem atenţia asupra noi insine. Tine minte, Sunt Aici. Suntem împreună. Noi voi fi bine.'

Linia şerpuitoare a fost sortată de paznici, care au trimis bărbaţii într-una direcţie şi femeile în alta. Nu era

nici urmă de copii acum, dar Claire nu văzuse unde fuseseră duşi. Femeile au fost conduse în un lung, jos clădire care a apărut să fie personal de femeile de pază.

— Aliniază-te aici, spuse unul şi gesticulă. — Un singur dosar. Îndepărtaţi-vă haine.'

Femeile s-au privit uluite.

'Grabă sus! Hainele jos.' De data asta comanda a fost o strigăt.

Încet, cu neîncredere amorţită, femeile au început să se dezbrace până când, în cele din urmă, ei stătea în picioare tremurând, strângându-se cel îmbrăcăminte ei ar fi îndepărtat. Apoi A uşă

deschise şi, rând pe rând, au fost conduşi în camera alăturată.

— Lasă-ţi hainele aici, pe podea. Tonul gardianului era la fel de aspru ca cuvintele ei.

Ruşinat, umilit, expus, Claire a fost pusă să stea în faţa uneia a mai multor birouri care erau dispuse de-a lungul pereţilor încăperii interioare. Ea m-am simţit ca o junincă evaluată la o piaţă de vite, în timp ce mâinile aspre examinate ea, luând măsurători, ascultându-i pieptul, verificându-i dinţii şi ochi. Ea aruncă o privire spre locul unde Vivi suferea un tratament similar, încercând să nu tuşească în timp ce stetoscopul îi răcea pielea de pe spate.

— Care a fost treaba ta? a întrebat femeia aşezată în spatele biroului.

— Sunt croitoreasă, răspunse Claire şi o auzi pe Vivi dând la fel informaţii la biroul următor. S-au făcut note pe un formular care a fost apoi pune pe unul dintre mai multe grămezi de hârtie. Femeia din spatele biroului dădu din cap către un gardian şi Claire şi Vivi au fost conduse în camera alăturată. La fel de au mers, Claire a observat că unele dintre femei erau introduse într-o direcţie diferită, fără un motiv aparent. Un fel de sortare arbitrară procesul părea să fie efectuat de gardieni.

A devenit evident unde fuseseră duse acele femei atunci când erau au apărut câteva minute mai târziu, cu capetele proaspăt ras, arătând şi mai mult şocant de gol în timp ce s-au alăturat celorlalte femei din camera alăturată. Claire şi Vivi au schimbat priviri, nesigure dacă ar putea fi o binecuvântare sau A blestem a avea i s-a permis păstrează-le părul.

Fiecare li s-a înmânat câte o grămadă de haine împăturite. Lenjeria a fost întinsă şi purtată atât de subţire, materialul era translucid pe alocuri. Şi atunci când au scuturat celelalte haine grosiere de bumbac, ţesute în albastru şi alb dungi, au descoperit că li s-a dat o cămaşă largi şi o pereche de pantaloni.

— Nu le pune încă, ordonă gardianul ca unul dintre cei cu capul gol femeile au început să tragă de cămaşa care i se dăduse ca să se acopere. — Poftim, ia astea. Paznicul le-a întins apoi benzi de material alb, două pentru fiecare

deţinut, pe care a fost ştampilat un număr de identificare cerneală de neşters. Consultând o listă care îi fusese înmânată de unul dintre femei cine ar fi fost stând in spate A birou în cel anterior cameră, ea de asemenea le-a dat fiecăruia câte un triunghi de material colorat. Claire a observat că ale ei şi Vivii erau roşii, dar unora dintre celelalte femei li s-au dat triunghiuri material galben sau negru sau albastru. Şi mai multor au primit două triunghiuri, de obicei unul galben împreună cu una dintre celelalte culori.

— Alăturat. Paznicul arătă cu degetul. Şirul femeilor se târâi înainte. Şi acolo, Claire şi Vivi s-au trezit pe un teritoriu mai familiar. Femei, îmbrăcate în aceleaşi haine în dungi albastre şi albe şi purtând batice albe, stăteau în spatele maşinilor de cusut, care zbârneau ocupate ca au cusut numerele de identitate şi triunghiurile pe cămăşi şi pantaloni de cel cel mai nou Sosiri la cel tabără. The cusut a fost stare brută şi gata, cusute cu fir grosier filat şi executate cât mai repede posibil şi apoi uniformele au fost predate înapoi.

În camera de alături era o grămadă de pantofi. Paznicul arătă spre ei. „Găsiţi o pereche care se potriveşte”.

Femeile au ales printre pantofi, căutându-şi pe ai lor, dar majoritatea trebuiau să renunţe şi să se descurce cu ceea ce puteau găsi. reuşi Claire apucă o pereche de cizme, puţin mai mari decât mărimea ei obişnuită. Au mers mai departe mai uşor decât pantofii ei vechi, pe care nu-i putea vedea pe grămadă. Dar când ea şi-a pus greutatea asupra lor, a descoperit că capetele au început imediat se frământă de capetele crude ale degetelor de la picioare, încă vulnerabilă acolo unde era proaspăt în curs de dezvoltare unghiile nu acoperiseră încă pielea fragedă.

Purtând al lor grămezi de îmbrăcăminte, cel femei au fost in cele din urma LED în A lung, gresie duş cameră. Chiar deşi cel apă a fost de abia călduţă, Claire s-a simţit puţin mai bine după ce s-a spălat cu un săpun dur. Nu existau prosoape, dar femeilor li s-a permis în cele din urmă să se îmbrace uniforme nou eliberate.

'Ce crezi?' Claire a încercat să-şi adune un pic de curaj sfidător, ca a dat o învârtire mimând modelele din salonul de la Delavigne Couture. 'Acest stilul sezonului.'

Vivi îi zâmbi înapoi. — Ştii ce cred eu? ea a răspuns. 'Cred că tu şi cu mine trebuie să găsim de lucru în camera aceea de cusut.

Harriet

Am fost evitând a lui Thierry telefon apeluri şi mesaje, trimitere scurt răspunde doar când trebuie, spunând că sunt prea ocupat ca să mă întâlnesc sau să ies. Adevărul este că în ziua aceea în care am mers pe Avenue Foch şi am avut un plin atacul de panică m-a zguduit. Tocmai când începusem să simt că am un fel de rădăcini, un sentiment de legătură cu familia mea, am descoperit că asta are un preţ. Preţul de a şti cum a suferit Claire şi de a vedea cum acea traumă a fost, inevitabil, transmisă mamei mele. Pare inevitabil. O condamnare pe viaţă. Şi dacă este adevărat, dacă este încorporat în ADN-ul meu, atunci cum aş putea am gândit vreodată să-l provoc oamenilor pe care îi iubesc, să-l transmit copiilor a mea, perpetuând durerea şi singurătatea într-o altă generaţie?

Dacă aş crede că cunoscând istoria familiei mele m-ar împuternici, atunci eu s-a înşelat amarnic. Ceea ce am aflat până acum despre povestea lui Claire m-a lăsat simţindu-se prins în capcană. Acesta a fost riscul pe care l-am asumat, venind la Paris, căutând fetele din fotografie. Am crezut că am avut curajul să aflu cine sunt cu adevărat. Dar acum eu mi-e teama ca este gata mai mult rău decât bun.

În acelaşi timp, am sentimentul că am ajuns prea departe ca să mă opresc. am nevoie să urmăresc povestea lui Claire până la capăt. Pot doar să sper că vor fi câteva bucăţi de răscumpărare în ea, pentru Si eu cât despre ea.

Simone a continuat să-mi spună poveştile bunicilor noastre, dar fiecare nou rate vine foarte sporadic. Acolo sunt părţi de cel poveste acea ea se nu are cunoscut pana cand acum. Ea spune ea are a întrebat Mireille la completati în goluri, dar este nevoie de timp pentru ca

scrisorile ei să ajungă. ma intreb dacă amintindu-şi aceste lucruri şi scrisul lor jos este dureros pentru a ei.

Simone şi cu mine suntem amândoi atât de ocupaţi la serviciu încât este greu să găseşti timp vorbesti chiar deloc. Asta îmi convine foarte bine: nu sunt pregătit să-i spun despre ea punând capăt relaţiei mele cu Thierry. I-ar părea rău sau mulţumită? Sunt nu sigur dacă ea e auzit orice, din -l sau din alte reciproc

prieteni, dar în orice caz ea nu o aduce în discuţie. În mod dezamăgitor, am fost a spus că niciunul dintre noi nu va fi inclus în călătoria la Nisa pentru eco- lansare cosmetică, dar Florence şi doi dintre managerii de cont merg şi mai sunt multe a face la ajutaţi-i să se pregătească.

Pe lângă toate celelalte, Spectacole Haute Couture de toamnă/iarnă rulează şi în această săptămână. Este prima săptămână din iulie şi oraşul pare departe de asemenea Fierbinte şi înăbuşitor la bucură-te in cautarea la greu lână şi rigid croitorie asa de Se pare că nu pot să trezesc mult entuziasm, chiar şi atunci când Simone şi cu mine suntem au dat bilete la evenimentul Chanel de marţi seara. Ne ocupăm locurile în Grand Palais, câteva rânduri înapoi de celebrităţi şi modă editori şi urmăriţi cum modelele merg pe podiumul lui Karl Lagerfeld creaţii împodobite din tweed. Colecţia este rafinată: fiecare articol a fost cu grija structurat la flata cel Femeie formă şi cel desene sunt ambii isteţ şi ciudat. Dar sunt distras de spectacolul de podea din jurul nostru. Ca pe fundalul spectacolului, designerul a adus croitorii de la *ateliere* de-a lungul, pentru a ilustra faptul că a luat o mică armată de muncitori pentru a face fiecare din hainele finite pe care le aplaudam. Mă uit, fascinaţi, deoarece ignoră acţiunea de pe catwalk şi continuă să lucreze versiuni pe jumătate finisate ale aceloraşi piese vestimentare pe care le poartă modelele. La Eu, aceste croitorese moderne oferă o legătură directă cu Claire, Mireille şi Vivi şi mulţi de cel tradiţional tehnici acea Ale mele bunica ar fi avut folosite sunt inca angajat astăzi.

In schimb de cel spectacol fiind A Bine ati venit distragere a atenţiei, deşi, aceasta numai serveşte pentru a-mi aminti de încercarea cumplită prin care au trecut Claire şi Vivi, trimis din cel oraş Unde ei au fost torturat şi închis la cel nazist lagărele de muncă din Germania. Simt panica crescându-mi în piept, strângând suflu din plămânii mei. Deodată căldura şi opulenţa Grandului Palaisul a devenit prea greu de suportat şi îmi iau geanta şi îmi fac scuze în timp ce mă îndepărtez devreme de la spectacol, grăbindu-mă înapoi în izolarea mea pod cameră peste râu.

În noaptea aceea, stau întins în patul meu şi mă întreb dacă am un fel de a dărâma. Mă uit la fotografia de pe comoda de lângă mine. 'Ajutor eu, şoptesc.

Claire, Mireille şi Vivienne zâmbet înapoi la pe mine, ajungând afară peste anii să mă consoleze. Trei personaje atât de diferite. Şi reamintesc eu însumi că, dacă Mireille şi Vivi nu ar fi ajutat-o pe Claire să continue, atunci eu nu ar fi fii aici azi.

'Tu nevoie la a pastra mergând de asemenea!' eu imagina eu auzi Mireille zicală decisiv, buclele ei întunecate viguros.

„Abia atunci când ştii întregul adevăr, vei înţelege.” Al lui Vivi calm ochii par a fi spunându-mi.

Şi lângă ei Claire zâmbeşte zâmbetul ei blând, spunându-mi chiar asta deşi nu m-a cunoscut niciodată, mă iubeşte. Ea este aici cu mine. Ea va nu pleca niciodata.

1943

Parisul cobora în haos. Pe măsură ce războiul a început şi germanii suferit Mai mult şi Mai mult pierderi, cel rotunjiri şi deportări a devenit mai frecvente, mai întâmplătoare şi mai brutale. De cele mai multe ori, Mireille a părăsit *atelierul* doar pentru a merge să ia mâncare, scoţând raţiile pe care le putea găseşte pentru „oaspeţii” ei bucăţi şi piese suplimentare pe care le-a putut obţine piaţa neagră care au fost plătite cu bani daţi ei de Monsieur Leroux. The Două separa fire de a ei muncă, pe parcursul cel zile şi cel şi nopţile, o ţineau ocupată. Dar ori de câte ori îşi găsea timp, ea ar merge până la salcia de la capătul insulei din Sena şi ar lua refugiu-te sub braţele sale graţioase.

Într-o zi de iulie, în timp ce stătea uitându-se la râul curgând şi întrebându-se ce cel cele ea iubit au fost face la acea moment, A miros de ardere atârnat în aer. Un val de fum păta cerul peste Tuileries grădini şi, fără să se întoarcă încă în apartamentul gol, s-a dus la vezi ce se intampla.

O mulţime se adunase în parcul unde o dusese pe Claire să se întâlnească Domnul Leroux acum aproape optsprezece luni. M-am simţit ca o viaţă întreagă a trecut din acea zi. Atunci era iarnă, dar acum era vară în plină iar aerul apropiat şi plin de apă se apăsa pe Mireille, făcând mici râuri de sudoare i se prelinge pe ceafă.

Pe măsură ce se apropia de Musée de l'Orangerie, şi-a dat seama că soldaţii duceau din galerie imagini înrămate. Ea s-a strecurat în mulţimea ca să nu fie reperată. Îngrozită, se uita ca unul dintre pânzele înrămate au fost ridicate sus în aer şi apoi aruncate pe foc de tabără care a

izbucnit pe unul dintre *parterele de iarbă* . 'Ce fac ei?' l-a întrebat ea pe un bărbat care stătea lângă ea, care privea cu sumbru scena tăcere.

„Ei au considerat că aceste opere de artă sunt „degenerate”. Omul vorbi cu un dispreţ liniştit. „Arta ameninţă regimul nazist înfăţişându-l pe adevărul subiectelor pe care le consideră detestabile, aparent. Şi aşa ard lor. Am văzut, cu ochii mei, un Picasso aruncat pe acel foc. Orice nu le place, orice nu se potriveşte cu imaginea lor despre lumea ideală, ei distrug. A clătinat din cap şi ochii i-au ars de a pasiune născută din furie. Ea a observat că barba lui neîngrijită era mică picături de vopsea şi şi-a dat seama că trebuie să fie un artist. — Mai întâi au ars cărţi, acum ard tablouri şi ard şi oamenii în acelea lagărele lor de prizonieri, am auzit spunând. Adu-ţi aminte de această zi, domnişoară; tu sunt martorii unui holocaust al umanităţii. Ţine minte şi spune-i copiilor tăi şi nepoţii tăi, ca să nu mai lase niciodată să se întâmple.

În timp ce un alt tablou a fost aruncat pe rug, ea sa întors şi grăbit acasă. Dar când s-a întors în apartament, nu a mai putut scăpa ea însăşi de mirosul fumului care se agăţa de hainele şi părul ei. Si in în ciuda căldurii serii de iulie, ea tremura când şi-a amintit de cuvintele omului: „ *Ard şi ei oameni în acele Famps de închisoare ale lor.* ' Pentru a miliona oară, s-a rugat oricărui zeu care a rămas să o asculte pe Claire iar Vivi ar putea fi încă în viaţă şi ar putea fi ţinute în siguranţă. *Vă rog. Lăsa lor Fome unul de acasă zi curând.*

La fel de Claire a început la obţine a ei rulmenti, ea descoperit acea cel tabără la Flossenbürg a fost doar unul dintre multele din zonă, construite pentru a furniza muncă de sclavi pentru efortul de război german. Barăca aspra, în care se aflau prizonierii adăpostit, ocupat unu sector de cel central site-ul. Fabrici a avut fost stabilit în cel apropiere, de fabricaţie textile, muniţii şi chiar Avioane Messerschmitt, profitând la maximum de fluxul constant de prizonieri pentru al lor forta de munca, OMS sosit pe trenuri ca cel unu acea a avut adus lor Acolo. Ea ales sus aceste fragmente de informaţie din unu de cel fetele din patul de deasupra celei pe care o împărţeau Claire şi Vivi, care petrecuseră o câteva luni în tabăra mult mai

mare de la Dachau. Acolo, le-a spus ea, ea lucrase în bordelul furnizat personalului SS. — Ar vorbi între ei în timp ce aşteptau în afara cabinei, de parcă nu eram noi capabili să înţeleagă ce au spus ei în timp ce eram întinşi pe spate, ea spuse dispreţuitor.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, să fii supus la asta, Claire a spus.

— O, nu e chiar atât de rău odată ce te obişnuieşti. Primeşti mâncare mai bună Acolo. Până te îmbolnăveşti şi îţi cad părul şi dinţii, adică. Ea a deschis gura ei pentru a-şi etala gingiile căscate, fără sânge. — Atunci ei trimit te întorci aici şi trebuie să mergi din nou să lucrezi în fabrici. Ea ar fi se uită la Claire apreciativ. — Te-ar dori acolo. Un arian adevărat, cu colorarea ta, ar fi foarte popular. Şi tu ai fost unul dintre aceia care nu ţi-au bărbierit capul când te-au procesat. Asta inseamna ai putea fi pe listă.

Claire tremurase şi îşi trase basma în jos puţin mai jos fruntea ei pentru a-şi acoperi linia părului. Ochii fetei aveau un aspect amortit, lipsit de suflet uită-te la ei, o privire care a fost împărtăşită de mulţi dintre deţinuţii care fuseseră în lagăre pentru o vreme.

Fiecare zi, după cel dimineaţă rostogolire apel când ei au fost forţat la stand timp de o oră sau mai mult în piaţa centrală din afara cazărmii, Claire şi Vivi avea să-l urmeze pe paznicul care se ocupa de muncitorii din textile fabrică. Ei trecuu în tăcere pe lângă capătul aleii de pe o parte a tabără care LED la cel Genuflexiune cărămidă clădire a caror înalt şemineu eructat gros gri fum în cel cer zi şi noapte. Toata lumea ştia ce aceasta a fost pentru. Uneori auzeau poveşti despre trupuri îngrămădite afară, încâlcite grămada de membre goale şi haine decolorate în dungi albastre şi albe, o scenă din cercurile interne ale iadului.

Unii dintre bărbaţii care lucrau în fabrica de avioane purtau albastru triunghiuri de muncitori voluntari. Deşi, după cum a remarcat Vivi, „voluntar” nu era un cuvânt foarte exact pentru a descrie oamenii cărora li s-a ordonat să plece casele lor şi vin şi lucrează ca nişte sclavi, sub porunca unui dusman putere. Claire de multe ori gând de a ei fratilor, Jean-Paul şi Théo. A avut ei a lucrat undeva ca acest? Au fost ei Aici, poate, undeva între cel mare de cu faţa scufundată detinuti în unu de cel satelit tabere? Dacă aşa că, Jean-Paul avea să poarte un triunghi albastru pe haine şi Théo pe roşu triunghi, ca al ei şi al lui Vivi, purtat de prizonierii politici şi prizonierii de război.

Vivi a fost cea care a elaborat codul pe care îl

reprezentau triunghiurile, prin vorbirea cu celelalte femei din cazarmă. Au fost purtate galbene de evrei, şi uneori A roşu inversat triunghi a fost suprapus de A galben unu cel opus cale sus, indicând A dual categorizare. Verde triunghiuri

erau purtate de criminalii condamnaţi, care erau adesea puşi la conducerea muncii petreceri, deoarece erau întărite de închisoare, ceea ce i-a făcut supraveghetori nemilosi, sau *kapos* la fel de ei au fost cunoscut în cel tabără, pregătit la împărţi afară pedepsele la al lor coleg detinuti. Negru a fost pentru acestea clasificate la fel de bolnavi mintal, sau ca ţigani, vagabonzi şi dependenţi.

Claire fusese profund şocată văzându-şi colegii de tabără etichetaţi acest brut şi ruşinos manieră, doar la fel de ea, se, a fost etichetat. Dar la fel de cel luni a mers de, ea ar fi aproape crescut obişnuit la aceasta şi abia a mai înregistrat triunghiurile de material colorat.

Vivi reuşise să-i facă să lucreze în fabrica de textile vorbind cu cel senior, cel femeie OMS supravegheat al lor special colibă. Claire a avut auzit ea întrebând cum ar putea să obţină locuri de muncă în camera de cusut de la recepţie centru prin care trecuseră când intraseră în tabără.

„Acestea sunt locuri de muncă pentru muncitori privilegiaţi”, răspunsese femeia. 'Tu nu pot merge pur şi simplu în ele. Toată lumea vrea să lucreze în condiţii atât de uşoare stând la o maşină de cusut în căldură.

— Dar noi suntem croitorese cu experienţă, protestase Vivi. 'Putem lucrează rapid şi precis şi ştim cum să reparăm acele maşini de cusut când bobinele se încurcă sau când acele se blochează.

Femeia o privi în sus şi în jos. — Aşa poate fi, dar tu totuşi nu pot intra atât de uşor într-una dintre acele locuri de muncă. Din moment ce tu şi prietenul tău pretindeţi pentru a avea asemenea talente, totuşi, voi vorbi cu *kapo* care se ocupă de alocarea muncitorilor la fabrica de textile. Poate vă pot pune special experienţă pe care o foloseşte bine acolo. Tonul ei era tăios, dar se ţinea de cuvânt şi două zile mai târziu Claire şi Vivi li s-a ordonat să se alăture liniei textile muncitorii.

Etajul fabricii fusese un şoc pentru Claire la început, dar încet-încet o făcuse obişnuit cu zgomotul şi volumul de muncă neîntrerupt. Vivi păruse mai acasă de la început, iar Claire îşi aminti despre ce spusese lucru în filaturi in Lille înainte de război.

Fabrica făcea cămăşi şi pantaloni pentru deţinuţii lagărului, precum şi fabricarea îmbrăcămintei pentru armata germană. Claire era pusă pe treabă cusături pantaloni gri de armată. Vivi a făcut şosete pentru soldaţi, punând la punct utilaje şi menţinând-o în funcţiune la capacitatea sa maximă toată ziua. Ridicând privirea de la munca ei, din când în când, Claire observa cum Vivi ar vorbi la cel alte muncitorii, şi in mod deosebit la cel fabrică maistru

cine a alocat locurile de muncă şi cum toată lumea s-a încântat de maniera ei prietenoasă şi competenţă uşoară.

La fel de cel vară purtau pe, conditii a devenit Mai mult şi Mai mult insuportabil în cazarmă. Duhoarea blocului de latrine din apropiere se amestecă cu mirosul de boală şi de decădere care atârna greu în aer în colibă apăsătoare. Paturile supraaglomerate se târau cu purici şi păduchi, care ospătat pe cel pierdut corpuri de cel prizonieri. Infectat muşcături a devenit răni purulente şi în fiecare dimineaţă seniorul colibei alegea câteva cu atât femeile sunt mai capabile să ducă trupurile deţinuţilor cu febră la spital bloc. niste dimineţi, pentru niste de cel femei, aceasta a fost de asemenea târziu: cadavrele lor aveau să fie îndepărtate, fără cuvinte şi fără ceremonie, de către prizonierii a căror sarcină era să tragă o căruţă de mână la crematoriul unde se aflau hornul şi-a aruncat stratul de fum cenuşiu peste tabără din zori până în amurg fiecare zi.

În fabrica de textile, zgomotul şi căldura erau nemiloase. Într-o zi, când maistrul a fost întors cu spatele, Claire a reuşit să introducă de contrabandă o pereche de foarfecele de la bancul ei de lucru înapoi la colibă. În acea seară, ea a tăiat-o păr. În timp ce firele palide au căzut pe podea în jurul picioarelor ei, ea a experimentat o firea aprinsă de ruşine. Şi-a amintit că şi-a fixat lungimile blonde în faţa oglinzii din camera ei, purtând rochia albastru miez de noapte cu argint margele, pregătirea la merge şi întâlni Ernst pe acea Nou Ani ajun asa de lung în urmă. Nevoia ei de a se simţi iubită, de a se bucura de sentimentul de lux şi de mult îi tânjise atât de mult, fusese căderea ei, aducând-o aici, în cele din urmă, la asta iadul pe pamant. Ea s-a spart rău de păr şi lacrimi furioase curgeau pe ea faţă.

Apoi Vivi a apărut lângă ea şi i-a luat foarfecele. 'Tăcere,' ea a spus. 'Sunt aici. Suntem încă împreună. Ea şi-a încolăcit braţele Claire tremură din umerii şi îi şopti la ureche: „Nu plânge. Ştii cei care plâng sunt cei care au renunţat. Nu vom renunţa niciodată, tu şi eu.'

Apoi Vivi îi întinsese foarfecele şi spusese: „Tăiaţi-mi părul, de asemenea.' Ea se întoarse cu faţa la restul colibei, aducând un zâmbet. 'OMS altcineva ai vrea sa ni te alaturi? Este mai rece şi va face mult mai uşor de pieptănat afară

cel păduchi.' A coadă de femei a avut format de acestea OMS încă a avut al lor păr, iar după aceea s-au ajutat unul pe altul să-şi cureţe capetele tăiate. The diferenţierea dintre cei cărora li se rasă capul şi cei care nu a avut a fost sters. Şi la Claire, aceasta părea acea cel duhoare şi cel

degradare părea A mic Mai puţin omniprezentă acea seară, deplasat de A sens de camaraderie care trecuse în viaţă.

1944

The oraş a îngheţat acea Ianuarie. Aceasta a fost unu de cel cel mai rece Mireille ar putea amintiţi-vă, iar acum că proviziile de hrană şi cărbune erau la cel mai mic reflux simţea că trupul şi mintea ei îngheţaseră de asemenea. Ea a somnambul prin zilele ei în camera de cusut, înfăşurată într-o pătură în timp ce încerca cusă împreună bucăţile celor câteva articole care mai erau comandate. Mulţi de cel fetelor a avut stânga cel *atelier* . niste – cel evreiesc fetelor şi unu sau alţi doi – pur şi simplu dispăruseră, aşa cum dispăruseră Claire şi Vivi. Alţii au decis să se întoarcă şi să lupte pentru a supravieţui cu familiile lor în zone mai rurale, unde măcar exista şansa de a cultiva puţină hrană.

Tentaţia de a merge acasă era puternică, dar Mireille ştia că nu poate să părăsească Parisul, chiar dacă ar fi putut să obţină un permis pentru a călători. Aplica pentru unu ar a desena Atenţie la se. În orice caz, ea a avut la stau, pentru cel dragul de cel fugari acea ea adăpostit în cel pod camere în cel Rue Cardinale şi de dragul prietenilor ei, Claire şi Vivi. Habar n-avea fie că erau sau nu încă în viaţă, dar ea ştia că trebuie să continue, continuă să speri că într-o zi se vor întoarce.

A părăsit apartamentul cât mai rar posibil şi s-a ghemuit în ea pături când au sunat sirenele raidului aerian şi ea a auzit vuietul îndepărtat al cel bombardiere deasupra capului. Ea de multe ori se întreba dacă „Fréd” a fost în unu de cel avioane şi încercat la da se curaj de închipuind acea el a fost, acea ştia că ea era acolo şi că îşi conducea bombele departe de Saint- Germain, ţinând-o în siguranţă.

Domnul Leroux îi aducea, din când în când, veşti

despre războiul de dincolo graniţele ţării ei. Forţele germane erau întinse mai subţiri ca niciodată acum, şi cel privaţiuni acea ei ar fi provocat pe cel ţări ei ar fi ocupat au fost muşcător lor de asemenea. The Aliaţi au fost mai puternic decât vreodată, realizarea

avansuri. Cu siguranţă, a spus el, dacă valul va continua să se întoarcă aşa, războiul nu putea merge mai departe. . .

S-a străduit din greu să se ţină de cuvintele lui, chiar dacă atunci când studia Faţa lui era slabă şi răsucită de angoasă, dezminţindu-i simţul de bază de disperare.

Ea se gândise adesea la ceea ce spusese el în ziua în care venise spune-i că Vivi şi Claire părăsiseră închisoarea şi fuseseră duse într-un lagăr Est. — *Îi iubesc pe amândoi, Mireille* . Ce voise să spună cu asta? Ce a fost relaţia lui cu Vivi şi care au fost sentimentele lui pentru Claire? Ar putea ii iubesti pe amandoi in egala masura?

Într-o seară, după ce a stabilit familia de refugiaţi care era adăpostindu-se pentru noapte în dormitoarele lor, ea i s-a alăturat unde stătea el la masă în sufragerie.

Pentru A moment ei au fost ambii tăcut. Şi apoi ea a spus, „Eu mirare ce fac ei acum. Nu era nevoie ca ea să le spună numele; amândoi ştiau la cine se referea.

„Îmi spun în fiecare zi că ei fac ceea ce facem noi. Starea în viaţă, continuând, aşteptând ziua în care vom putea fi din nou împreună. Cred că noi avea la ne spunem acea. Este ce dă Statele Unite ale Americii motiv a căra pe.'

Ea a încercat să citească expresia din ochii lui, dar profunzimea durerii lui a întunecat orice altceva. 'Vivi. . .' începu ea, dar se opri, incapabil să găsească cel cuvinte corecte a întreba el ce ea am vrut sa stiu.

El studiat a ei faţă pentru A moment. Şi apoi el a spus, a lui voce spargere cu emoţie, „Vivi este al meu soră.'

Toate la o singura data aceasta făcut sens. Al lor apropiere. The cale ei a zâmbit la reciproc. Dar şi felul în care îl văzuse uitându-se la Claire, uneori. Chiar îi iubea pe amândoi. Dar în moduri foarte diferite. Durerea din a lui ochi avea sens şi acum.

El ar fi pierdut a lui sora la fel de bine la fel de cel femeie el a fost cădere în dragoste cu.

Şi s-a învinuit pe sine.

The rece ar avea ucis cel femei în cel colibă, este îngheţat degete congelare sângele din venele lor, dacă nu ar fi fost atât de mulţi înghesuiţi fiecare pat. Iarna, puricii

şi păduchii muşcă mai puţin, ceea ce înseamnă că au existat mai puţine decese din cauza tifosului, dar gripa şi pneumonia au păşit în încălcarea la continua cel brutal, fără remuşcări recolta de vieţi prin cel tabără.

Slăbiţi de aproape foamete şi disperare, puţini dintre deţinuţii lagărului au avut resursele pentru a lupta mult.

Într-o seară, când s-au întors de la fabrică, seniorul colibă le-a tras pe Vivi şi pe Claire deoparte. „Ei cer mai multe femei care pot coase, să lucreze în centrul de primire. Mai sunt atât de mulţi oameni de procesat în aceste zile, au adus maşini de cusut suplimentare. Ţi-am pus numele pe listă.'

— Mulţumesc, spuse Vivi. De-a lungul lunilor petrecute în tabără, ea ar fi spuse Claire la aduce înapoi orice cote şi se termină din cel fabrică ori de câte ori putea, să-i dea seniorului, aşa cum a făcut şi Vivi, cimentând ei în cărţile ei bune. Totul avea valoare – o mână de nasturi, a ac şi aţă, nişte resturi de material. În cele din urmă, darurile au dat roade, cumpărându-le celor doi locurile lor în relativa căldură şi siguranţă a centru de primire.

Şi aşa a doua zi dimineaţă, în loc să mergi greoi de-a lungul zăpezii pline pistă până la fabrică, au mers câteva sute de metri până la înghesuiala de clădiri de lângă porţile lagărului. În timp ce mergeau, Claire a suflat asupra ei mâinile, încercând să-şi împiedice degetele să îngheţe. — Mă întreb cine va prelua al nostru locuri de muncă în fabrică, gândi ea cu voce tare.

Vivi a început la vorbi, dar cel rece aer prins în a ei plamani, realizarea a ei întreg corp convulsii la fel de ea a tusit. Când ea găsite a ei voce din nou, ea a spus, 'Bine, eu speranţă oricine ia peste Ale mele maşinărie nu descoperi acea eu a stabilit aceasta la face cel degetele de la picioare şi pantofi cu toc de cel ciorapi mai subtire in schimb de întărire lor. eu socoti acolo va fi destul de A puţini limba germana soldati cu foarte inflamat picioarele de acum. Asta e fost Ale mele cel mai Recent contribuţie la cel război efort!' Pentru A moment, a ei căprui ochi fulgeră cu A mic de al lor vechi scânteie, şi Claire nu putea Ajutor razand. The sunet a fost ca muzică în cel îngheţat aer, A sunet asa de neobişnuit acea aceasta făcut cel prizonieri mers pe jos A puţini yarzi înainte de lor întoarce şi privirea. În cel cel mai apropiat paznic turn, cel butoi de A maşinărie pistol s-a întors în direcţia lor şi Claire şi-a înăbuşit rapid gura cu mâna.

Vivi tuşi din nou, iar respiraţia ei s-a transformat în nori mici deasupra ei cap care a îngheţat în picături de gheaţă, ţesându-se în aureola ei de mic de statura, roşcat bucle. A raza de scăzut iarnă raza de soare iluminat a ei pentru A moment şi Claire a fost surprinsă de cât de frumos arăta prietena ei în asta moment, la fel de deplasat în împrejurimile monotone ale taberei ca un rubin cuibărit într-un morman de zdrenţe.

Mireille simţea că stăpânirea germană asupra Parisului începuse să slăbească. Erau mai puţini soldaţi în concediu, zilele astea, stând la cafenele şi restaurante de-a lungul Bulevardului Saint-Germain, şi tot mai mulţi militari convoaie părăsind oraş, îndreptându-se spre nord.

domnule Leroux sosit la cel apartament unu seară în Iunie, purtând o cutie mare. A pus-o pe masa din sufragerie cu o înflori. ' *Voilà* ! Un cadou pentru tine, Mireille. Ea a deschis cutia pentru a găsi un set radio fără fir.

Cu un an în urmă s-ar fi putut simţi un fel de frică de a avea aşa ceva sub acoperişul ei, dar acum reprezenta o mică libertate.

Odată ce a pus-o în priză şi a poziţionat corect antena, o voce a umplut camera. La început, ea abia reuşi să înţeleagă care era crainicul zicală.

'Ce face el Rău?' ea a întrebat domnule Leroux. 'Ce este acest „Operaţiunea Overlord”?

Ochii lui străluceau cu o privire de speranţă care lipsise pentru o asemenea foarte lung timp. 'The Aliaţi avea a aterizat pe cel plaje de Normandia, Mireille. Asta este. Impingerea mare! Se luptă pe pământul francez.

Fiecare seară după acea, ea ar grabă înapoi la etaj din cel camera de cusut odată terminată ziua de lucru şi porniţi radioul la ascultaţi cele mai recente ştiri de la BBC şi de la postul de radio francez liber, Radiodifuzie Nationale. The voci umplut cel cameră cu buletine anunţând cele mai recente progrese, în timp ce, oraş cu oraş, Aliaţii au luat cu gheare Franţa înapoi de sub controlul german. Şi în timp ce ea asculta, aceleaşi voci păreau să-i umple inima cu speranţă proaspătă. A început să se lase să creadă, din nou, că ar fi sfârşitul războiului; că şi-ar putea vedea familia curând; acea Claire şi Vivi ar vino Acasă; şi acea pot fi – doar pot fi
– acolo undeva, tânărul aviator francez liber, al cărui nume ea şoptit la noapte în cel tăcere de a ei întunecat cameră, a fost luptă a lui drumul înapoi pentru a elibera oraşul în care stătea şi aştepta, în limbo, viaţa ei incepe din nou.

Încet, dar sigur, un nou ton de sfidare s-a strecurat în vocile care veneau prin radio, până când, în cele din urmă,

valul s-a întors.

Era o după-amiază fierbinte de august şi mademoiselle Vannier trimisese puţine croitorese rămase acasă devreme. Era atât de puţină muncă zilele astea şi a rămas o singură echipă, lucrând la comenzile din ce în ce mai sporadice acea a venit în. Mai mult de multe ori decât nu, cel salon jos a ramas închis, cel

jaluzele desenat peste cel farfurie sticlă ferestre împodobit cu cel Nume Delavigne Couture.

Mireille deschise ferestrele apartamentului pentru a încerca să încurajeze A suflare de din timp seară aer la misto cel supraîncălzit pod camere, şi apoi a pornit radioul. În timp ce îşi turna un pahar cu apă în bucătărie, cel a crainicului cuvinte a tras a ei înapoi la asculta Mai mult îndeaproape.

„Să punem capăt acestor convoai”, a îndemnat vocea. 'Ieri o alta mie sau Mai mult bărbaţi şi femei au fost trimis Est. Şi astăzi noi spune „Destul!” Destul de compatrioţi au dispărut germanilor muncă tabere. este timp pentru lor la fi permis la vino Acasă acum. Cetăţeni din Paris, este timpul să punem capăt acestui lucru. Lucrătorii de la metrou, *jandarmii* iar poliţia a ieşit în grevă. Facem apel la toţi ceilalţi cetăţeni să se alăture lor în A mai larg act de rezistenţă. Creştere sus acum şi lăsa S.U.A lua înapoi al nostru oraş!'

Ca răspuns la chemarea la arme, a auzit zgomotul unor focuri de armă din direcţia râului, urmată de bubuitul tern al unei explozii undeva mai la nord. Pe strada de dedesubt se auziră strigăte şi zgomotul picioarelor alergate părea să reproducă palpitantul bătăilor ei inima.

Ea simţit un copleşitoare îndemn la fi parte de aceasta, tot ceea ce aceasta a fost acea se întâmpla acolo. . . Fără să se oprească pe gânduri, a alergat pe jos scări metalice şi ieşi pe Rue Cardinale. Clădirile înalte o înconjurau intră pe strada îngustă şi aşa, instinctiv, se întoarse şi se îndreptă spre a râului vederi mai deschise.

A grup de tineri bărbaţi a mărşăluit vioi către cel Pont Neuf, purtând orice arme reuşiseră să le procure de la cine-ştia-unde. Mai mulţi bărbaţi au ieşit din pivniţe şi mansardele clădirilor de-a lungul chei, chelneri şi funcţionari şi poliţişti: luptători de rezistenţă toţi.

Mireille ezită la umbra unui platan, nesigură pe ce drum să meargă. La cel Sfârşit de cel pod, bărbaţi şi femei au fost setare sus baricade, târând tot ce puteau găsi pentru a îngrămădi peste drum. Doi oameni a început să taie unul dintre copacii care flancau intrarea în pod, pătrunzând disperat în el cu topoarele.

Mireille a alergat să ajute un grup care ridica pietre de pavaj, adăugând ei la apărările tot mai mari. Mâinile îi sângerau în timp ce gheare de mortar ţinând o lespede pe loc, strângând un colţ liber până când piatra a fost eliberată şi se putea clătina până la baricadă cu ea.

'Atenţie!' a strigat un bărbat, când copacul a început să se prăbuşească, iar ea a sărit clar pe măsură ce cădea.

Doar apoi, A limba germana blindat maşină măturat către lor peste cel pod, scuipat mitralieră foc. Gloanţe ricoşat oprit cel piatră la fel de Rezistenţii au întors focul, iar bărbatul a târât-o pe Mireille să se ghemuiască în spatele copacului căzut, când un glonţ se înfipse în trunchi de lângă ea. Maşina blindată a virat şi apoi a plecat de-a lungul *cheiului* direcţie opusă. Bărbatul a apucat-o de braţ şi a tras-o în picioare. 'Merge acasă, domnişoară, spuse el. „Nu este sigur aici, pe străzi. Oraşul este a câmpul de luptă acum. Du-te înapoi înăuntru. La capătul îndepărtat al podului, a limba germana rezervor greoiat în vedere, este pistol butoi legănându-se ameninţător spre baricade. 'Grabă! Du-te acum, cât poţi. El a împins-o către cel Rue Dauphine şi ea a fugit, poticnire, către cel adăpost de cel îngust străzi de cel *rive gauFhe* . La fel de ea a fugit, ea aruncat o privire înapoi peste a ei umăr la tanc în timp ce înainta pe baricade, unde unul dintre luptători culca, la capăt de podul, într-o bazin de strălucitor sânge.

Înapoi în apartament, radioul încă umplea încăperile goale cu tirada sa, îndemnând cetăţenii să relueze oraşul. Ea s-a aruncat pe scaunul, gâfâind şi stătea ascultând până târziu în noapte voci de departe şi zgomotul mai apropiat de focuri de armă, în timp ce bătălia pentru Paris se dezlănţuia pe.

În tabără, erau obişnuiţi să se facă „selecţii” aproape în fiecare zi. Prizonierii au fost duşi în mărşăluire sau aduşi în autobuze pentru a fi transportaţi la şi din multe alte tabere satelit care împrăştiau regiunea. Unii s-au întors să raporteze unde fuseseră, dar alţii nu s-au întors niciodată.

La apel nominal într-o dimineaţă, când ceilalţi prizonieri au plecat spre fabrici pentru ziua respectivă, Claire şi Vivi au primit ordin să rămână în urmă, împreună cu o serie de alte femei. Claire riscă să arunce o privire către ceilalţi rămasi stând pe piaţa prăfuită din faţa colibelor. Unul sau doi păreau speriaţi, neştiind unde ar putea fi trimişi în continuare şi ce soartă îi aştepta Acolo.

Dar cei mai mulţi stăteau doar cu ochii în jos, abia reuşind îngrijire. Vivi prins a ei ochi şi a zâmbit, încurajator.

— Ochii înainte, se răsti gardianul.

Femeile stăteau în picioare, legănându-se în soarele de vară care le bătea ras Capete protejat numai de subţire bumbac batice pe cap, pana cand la ultimul ei

li s-a ordonat să înceapă să meargă. Linia înfometată de femei a ieşit prin porţile taberei şi a urmat paznicii până la tren statie, unde o linie de camioane a fost trasata de-a lungul peronului.

„Te rog, Doamne, nu din nou”, se rugă Claire, amintindu-şi de lung şi încet călătorie care îi adusese în primul rând la Flossenbürg. Un paznic trase uşa grea culisantă a unuia dintre camioane şi la început Claire nu putea înţelege ceea ce vedea. Încet, strâmbând ochii împotriva celor puternici lumina soarelui, în întunericul din interiorul trăsurii de lemn a distins un încâlcit grămada de pânză cu dungi albastre şi albe şi membre palide. Ochii întunecaţi se uitau în sus a ei, scufundat în ca un craniu chipuri. Şi apoi ea realizat acea aceste au fost femei. Duhoarea morţii a făcut-o să-şi acopere nasul şi gura, ca şi gardianul trase din nou uşa în grabă.

— Următoarea trăsură, strigă un ofiţer SS, făcându-le cu mâna mai jos platformă. În tăcere, femeile s-au urcat în camionul gol pentru vite care ii astepta. Uşa de lemn s-a închis, stingând lumina şi a câteva minute mai târziu, trenul s-a trântit înainte.

Bătălia pentru Paris a izbucnit pe străzile oraşului timp de patru zile. Mireille ascultat la cel radio emisiuni la fel de rapoarte a venit în acea cel Luptătorii rezistenţei ocupaseră Grand Palais şi se prăbuşeau foc din partea trupelor germane. În tot oraşul izbucneau încăierare dar, în acelaşi timp, coloane de vehicule germane fuseseră văzute în mişcare pe Champs-Élysées, retrăgându-se spre est.

În noaptea următoare, tonul emisiunilor s-a schimbat din nou, devenind chiar mai înnebunit. — Încurajaţi-vă, cetăţeni ai Parisului! strigă crainicul, „the A doua divizie blindată franceză este pe drum. O avangardă este la Poartă d'Italie dreapta acum. Creştere sus si lupta la ia înapoi tara ta!'

De la drumul de dedesubt se auzea zgomotul de alergare şi salve de lovituri.

Dar apoi a auzit altceva. Şi-a împins picioarele în pantofi şi a fugit jos, grăbindu-se din nou spre râu pentru

prima dată de atunci ea ajutase la construirea baricadelor de pe Pontul Neuf. Ea s-a alăturat unei creşteri potop de oameni ieşind pe străzile oraşului lor şi, unul câte unul, au adăugat ei vocile lor la cântec.

' *La Marsilieza* ' a sunat prin cel străzi la fel de limba franceza şi Spaniolă trupe, în american tancuri şi camioane, deschis foc pe cel limba germana

fortificaţii.

Când ei ar fi îmbarcat cel tren la Flossenbürg, Claire şi Vivi nu a avut ştiau unde erau duşi sau cât va dura călătoria. Dar, după doar câteva ore de progres zguduitor, trenul s-a oprit brusc.

The femei ridicat al lor plecat Capete la cel sunet de strigat comandă şi apoi au auzit uşile vagoanelor pentru vite fiind trase înapoi. La Ultima trăsura lor a fost deschisă şi s-au ajutat unul pe altul să coboare, clipind în soarele serii. Şi-au întors feţele departe de grămezi de cadavre care erau descărcate de mai sus în tren şi stivuite lângă şinele de cale ferată. Prizonieri bărbaţi în omniprezentul dungat uniformele au fost Se încarcă cel cadavre pe la cărucioare de mână şi roată lor departe.

Acestea OMS au fost încă în viaţă au fost ordonat în linii şi turmată de-a lungul trenului până la o poartă înaltă, albă. În timp ce mergeau, unul dintre alte femeile au căzut în pas alături de Claire şi Vivi.

— Sunteţi cei de la Flossenbürg? întrebă ea, păstrându-şi vocea joasă, astfel încât să nu se audă sub zgomotul târşăturii picioarelor. 'Am vazut numele când ne-am oprit la gară.'

Claire dădu din cap.

'Şi tu?' a întrebat Vivi. 'Unde avea tu vino din?'

'Mai departe Nord,' răspuns cel femeie. 'A loc numit Belsen. Sunt sperând acest tabără voi fi A pic mai bine. Aceasta cu siguranţă nu pot fi orice mai rau.'

— Ştii unde suntem?

— L-am auzit pe unul dintre gardieni spunând că suntem trimişi la Dachau. Departe de la bombardamentul din nord. Ei construiesc noi fabrici aici, să înlocuiţi-le pe cele care au fost distruse. Deci au nevoie de mai mulţi muncitori.

'Tăcere!' urlă un gardian. — Continuă să te mişti acolo!

În timp ce treceau prin arcada porţii, Claire o ridică ochi să citească cuvintele acum cunoscute puse în porţile de fier: *Arbeit MaFht Frei* . De data asta, ea a citit ei în tăcere.

Femeile au fost conduse la barăci mult mai mari decât cele din lagăr la Flossenbürg. Rând după rând de ei se întindeau în depărtare. Aceasta lui Claire i s-a părut că Dachau este mare cât un oraş. În centrul tabără, în spatele unui grup de copaci, un horn înalt se ridica spre cerul de august, colorarea cel albastru cu A nor de gri fum. Aceasta a fost A vedere ea recunoscut

din cel anterior tabără şi ea tremurat, ştiind acea acest trebuie sa fi unde cărucioarele cu cadavre erau duse spre aruncare.

Vivi o trase de mânecă. — Hai, spuse ea. — Să găsim un pat înainte să fie luate toate.

După ce stătuseră la coadă pentru raţii slabe de supă apoasă şi un mic bucată de pâine neagră tare, s-au întors înăuntru şi noua lor colibă senior a atras atenţia femeilor. Ea a consultat un clipboard, spunându-le fiecăruia grup Unde ei a avut fost alocat la muncă cel Următorul zi. Ea privit la cel numere cusute pe jachetele lui Claire şi Vivi şi i-au consultat lista. 'Tu doi, prezentaţi-vă la centrul de recepţie. Vei fi în camera de cusut. Tu ştii ce faci?

Amândoi au dat din cap.

'Foarte bine. Termină-ţi mâncarea şi dormi puţin. Este un început devreme în dimineata.'

În cel aglomerat pat acea ei impartit, de sus la coada, cu Două alte femei, i-a şoptit Claire lui Vivi: „Vom fi bine în centrul de recepţie aici, nu-i aşa? La fel cum eram noi înainte. Slavă Domnului pentru cusutul nostru experienţă. S-ar putea să ne salveze vieţile.

Vivi şi-a dus mâna la gură, trupul tremurând în timp ce încerca suprima-i tusea. Când a putut vorbi din nou, a şoptit: „Vom fi bine. obţine niste dormi acum, Claire. este fost A lung zi.'

Claire s-a obişnuit cu ritmul de lucru în camera de cusut de la Dachau centru de primire. Toată ziua, un flux continuu de noi prizonieri a fost admis şi maşinile de cusut zbârneau în timp ce muncitorii ataşau numere şi triunghiuri colorate la uniformele în dungi albastre şi albe, unul din fiecare pe cămaşă chiar deasupra inimii şi câte unul pe piciorul drept al Pantalonii. I-a sfâşiat sufletul să fi devenit parte a maşinii sumbre procesând fiecare nou deţinut cu o eficienţă nemilositoare şi ea simţi un sentiment de vinovăţie în timp ce îi dădea înapoi fiecare articol finalizat destinatarului său, întâlnindu-şi privirile plin de frică şi deznădejde. Ea a încercat să-i încurajeze la început, cu o cu amabilitate cuvânt sau Două, dar cel paznic OMS supravegheat cel

cusut cameră a avut a strigat la ea să nu mai vorbească şi să se concentreze asupra muncii ei. Deci acum avea să te descurci cu un zâmbet slab în schimb.

Ea ştia ea a fost norocos, deşi. Cu numai A mic de statura mers pe jos la cel recepţie centru fiecare zi, ea şi Vivi conservat ce mic energie ei

au putut să culeagă din raţiile puţine care formau dieta prizonierilor în tabăra, iar Claire se simţea puţin mai puternică decât se simţise când făcuse a lucrat în fabrica de textile de la Flossenbürg. La sfârşitul zilei, aşa cum ei făcut al lor cale înapoi la cel barăci, sub cel vigilent ochi de cel gardieni în turnurile din jurul perimetrului taberei, ea a observat că a lui Vivi tuse părea A mic mai bine de asemenea, cu toate că pot fi acea a fost doar deoarece aceasta a fost vară acum. Ea ştia la fel de bine, din ce cel alte femei în al lor coliba a spus, că munca ei era puţin mai uşoară decât locurile de muncă din fabrici şi din împrejurimile erau mai puţin aspre.

Ei ar face-o fost prizonieri în aceste tabere pentru Mai mult decât A an, ea înţeles şi pentru o clipă un sentiment de dezolare ameninţa să se copleşească a ei. Ar mai vedea Parisul vreodată? Ea aruncă o privire spre locul unde stătea Vivi la maşina ei de cusut, capul ei aplecat asupra muncii ei. De parcă simţea că era fiind privită, Vivi ridică privirea şi îi aruncă lui Claire un zâmbet şi o încuviinţare din cap, liniştitoare a ei. *Suntem împreună* , îşi spuse Claire, repetând mantra care o păstrase a ei mergând prin asa de mulţi ori de disperare. *Tot voi fi bine* .

Dintr-o dată, gardianul, care stătuse rezemat de perete, privea femeile lucrează, au păşit până unde stătea Vivi şi au strâns-o în picioare, lovind-o puternic în jurul capului. Linia de prizonieri s-a strâns înapoi şi unul ţipă femeia la violenţa bruscă a gestului.

Claire a privit, îngrozită, cum mai multe triunghiuri galbene fluturau spre podea din Al lui Vivi poala, împrăştiere ca cel aripile de spart fluturi pe la scândurile goale de la picioarele ei. A strigat paznicul şi doi dintre colegii ei a venit alergând din camera alăturată.

'Trădător! târfă franceză! ţipă gardianul. Ea se întinse în jos şi a luat împreună triunghiurile de pânză galbenă. — Câte dintre acestea au le-ai schimbat pe albastre? Nu nega! Te-am urmarit. am văzut tu faci. Şi le-ai lăsat pe cele galbene când sunt două de cusut, de asemenea. Pot să te pun să împuşti pentru asta. Ea se uită în jur la croitoresele şi prizonierele îngrozite care încremeniseră toţi la locurile lor. — Fie ca asta să fie o lecţie pentru toţi. Să nu

îndrăzneşti să crezi că poţi să nu asculti Comenzi.'

În linişte, zgomotul scaunului lui Claire zgâriind pe podea în timp ce se ridică, îi făcu pe toţi să se întoarcă să se uite la ea. Faţa lui Vivi era albă şi un firicel de sânge îi curgea de pe buza de jos, dar se uită rugător la el Claire şi clătină din cap, aproape imperceptibil, implorând-o fără cuvinte stai unde era ea.

'Tu de asemenea?' mârâit cel paznic. 'Sunt tu de asemenea A trădător? Sau do tu pur şi simplu vrei să te oferi voluntar pentru muncă silnică alături de prietenul tău de aici?

Claire deschis a ei gură la răspuns, dar doar apoi Vivi numit afară, 'Nu!

Părăsi a ei. Aceasta a fost pe mine, pe Ale mele proprii. Nu unu altfel ştia.'

— Ia-o departe, se răsti gardianul. — Şi tu, a scuipat ea pe Claire, stai da-te înapoi şi continuă cu munca ta. Te voi urmări, aşa că nu te gândi tu pot incerca orice asemenea trucuri inteligente.

'Vă rog . . .' spuse Claire.

'Tăcere!' urlă cel paznic şi ea tras a ei revolver din este toc. „Voi împuşca următoarea persoană care deschide gura. Acum esti tu voi merge mai departe cu munca ta sau trebuie să te eliberez pe toată lumea croitorele de aici şi alocaţi-vă slujbele comode altora care nu vor fi atât de nerecunoscător?

Încet, amorţit, Claire s-a scufundat înapoi jos în a ei scaun şi îndoit a ei cap peste maşina ei de cusut, lacrimile ei căzând pe dungile albastre şi albe cămaşă pe masa din faţa ei, în timp ce Vivi era scoasă cu o broaşte afară din centru de primire.

Claire era frenetică. Nimeni nu ştia unde fusese dusă Vivi. Seniorul în barăcile doar ridică din umeri când Claire o imploră să încerce să afle. 'Ea nu ar fi trebuit să fie atât de prost încât să încerce să păcălească paznicii. Făcând acea cascadorie, ascunzându-se cel galben triunghiuri la încerca la Salvaţi prizonieri. După ea a fost asa de norocos să aibă şi acea slujbă. Ea clătină din cap. — Probabil că e în crematoriu pana acum.'

Aceasta trebuie sa avea fost despre Două săptămâni mai tarziu – Claire a avut pierdut urmări de timp, iar un alt prizonier luase locul lui Vivi în patul comun – când Vivi a reapărut într-o seară în cazarmă. Era mai slabă ca niciodată şi tusea ei revenise. Hainele îi atârnau ca nişte cârpe de cadru şi ea a mers aplecat, părând să se fi

mototolit în ea însăşi. Claire alergă la ea şi a ajutat-o să se ridice în pat, făcând-o pe femeia mormăioasă care o luase Locul lui Vivi se mută într-un alt pat. Ea a luat nişte supă şi a încercat să dea pentru Vivi, dar mâinile lui Vivi tremurau atât de tare încât nu a putut ţine castronul. fără să-l verse. — Iată, a liniştit-o Claire, lasă-mă. Încetul cu încetul ea lingura cel apos bere de cartof peelinguri şi varză în Al lui Vivi gură.

Mai târziu, când şi-a recăpătat destule forţe pentru a vorbi, a spus Vivi Claire acea ea ar fi fost a pune în solitar izolarea pentru Două săptămâni. Ea ar fi lain

singur în cel întuneric, ascultare la cel gemete şi strigă din cel celulele învecinate şi a continuat repetând iar şi iar cuvinte pe care ea şi Claire le şoptiseră atât de des: *Sunt aici. Suntem încă împreună. Tot voi fi bine.* 'La fel de lung la fel de eu ştia tu au fost Bine, Aş putea suporta,' ea a spus.

Claire o ajutase pe Vivi să se întindă. — Acum te vei face bine, spuse ea. 'Bolnav uite după tu. Voi tu merge înapoi la muncă în cel fabrică, do tu gândi?'

Vivi s-a scuturat a ei cap. — Au făcut-o spuse pe mine la a te alatura cel muncă detaliu mâine dimineaţă după apel nominal.

'Nu!' a lui Claire ochi lărgit în groază. 'Tu nu au a primit cel putere la face treaba asta. Te va ucide.

— Exact asta speră. Când gardienii m-au luat din cel cusut cameră, unu de lor împins pe mine sus împotriva cel perete de cel recepţie centru şi a pune a lui pistol la Ale mele cap. Dar apoi, doar la fel de el a fost pe cale să apese trăgaciul îl opri colegul său. „Un glonţ este prea bun pentru A limba franceza curvă ca a ei," eu auzit -l Spune. "Noi poate sa obţine niste Mai mult muncă afară din ea – las-o să moară cu o moarte mai lentă.” Ea se opri, luptându-se să-şi capete respiraţia dureros tuse a cuprins-o corp.

— Taci, o îndemnă Claire, nu încerca să vorbeşti. Odihneşte-te şi obţine-ţi puterea înapoi.'

continuă Vivi, de parcă prietena ei nu ar fi vorbit. — Dar nu am de gând dând lor acea satisfacţie, Claire. Acum Sunt înapoi cu tu, Bolnav fi mai puternic. Ne vom menţine unul pe celălalt, tu şi cu mine, nu-i aşa? Aşa cum am făcut noi mereu Terminat?' Vivi a zâmbit la a ei, dar chiar în cel întunecare colibă la fel de noapte căzut, Claire vedea că ochii ei erau bălţi adânci de tristeţe.

Claire nu a suportat să rămână la locul ei de muncă în centrul de recepţie, cusând numere şi triunghiuri pe uniformele noilor prizonieri. După altul lună, ea smuls sus a ei curaj şi vorbit la cel senior în cel colibă, întrebând pentru a fi transferat a lucra cu Vivi.

Femeia o privi surprinsă. — Ştii ce eşti intreb?

Prietenul tău a fost repartizat cu munca grea pentru femei, din ordinul comandantului lagărului. Este o minune că este încă în viaţă. este numai pentru că vara a fost blândă pe care o are oricare dintre acele suflete sărace supravietuit. Dar de iarnă pe felul ei acum. Aceasta voi decima-i.'

— Te rog, spuse Claire ferm. „Vreau să fiu transferat. Aici sunt o multime a altora care sunt disperaţi să aibă un loc de muncă în camera de cusut. Lasa-ma sa fiu cu Vivi.

'Foarte bine. Dar nu veni să-mi ceri slujba ta confortabilă înapoi când zăpada începe să cadă şi se aşteaptă să petreci zece ore pe zi lopatând cel drumuri curate. Sper ştii ce ce faci.'

Claire făcut într-adevăr realiza acea aceasta a fost foarte probabil acea nici ea nici Vivi ar supravieţui cel iarnă lucru cu cel cohortă de prizonieri atribuit la sarcini de muncă grea. Dar, în timp ce ea a văzut cum lucrarea îşi ia efectele asupra Vivi avusese timp să se gândească la ce ar însemna dacă Vivi nu mai era Aici. Şi ştia că nu ar putea trăi cu ea însăşi dacă ar fi trebuit petrece acele nopţi lungi şi întunecate în patul acela aglomerat, fără prietena ei acolo la şoaptă, 'Sunt Aici. Suntem împreună. Tot voi fi bine.'

Claire nu avea de ales. Ea ar prefera să moară cu Vivi decât să trăiască fără a ei.

1945

Oraşul fusese eliberat şi Parisul a revenit la guvernarea franceză, dar Delavigne Couture îşi închisese porţile pentru ultima oară. Mademoiselle Vannier a anunţat într-o dimineaţă croitoresele de la primul etaj că Acolo ar fi Nu Mai mult muncă venire în o singura data ei ar fi terminat cel comisioane ei au fost lucru pe. Ea spuse cel fete, deşi, acea Domnul Delavigne întrebase acolo în numele lucrătorilor săi a fost o ofertă de la o casă de couture mai mare, care mai avea încă multă muncă venind. Oricine dorea să înceapă acolo săptămâna următoare.

Mai tarziu acea la fel zi, ea a avut A Linişte cuvânt cu Mireille, spune a ei acea clădirea avea să fie scoasă la vânzare, în cele din urmă, dar că ea ar putea rămâne unde era deocamdată, căci ar fi bine să nu părăsească locul complet pustiu în timp ce lucrurile erau încă atât de nerezolvate în urma cel a orasului eliberare. „Eu speranţă tu voi fi venire cu pe mine la muncă la Al domnului Lelong? Eşti una dintre cele mai bune croitorese ale noastre, Mireille. Ştiu vei fi binevenit acolo.

Mireille se gândi o clipă. Tânjea să meargă acasă să o vadă familie, dar războiul a continuat să dezvolte în toată Europa şi încă mai existau înfruntări pe limba franceza sol la fel de cel ultimul de cel limba germana trupe mutat la consolidează apărarea lor finală a frontierei de est. Călătoria era riscantă şi cel căi ferate au fost în mare măsură distrus Unde Rezistenţă luptători a avut a sabotat liniile pentru a împiedica deplasarea eficientă a trupelor germane. Aceasta era probabil mai sigur ca ea să rămână acolo unde era deocamdată. . . iar dacă ea era complet sincer cu se, Acolo au fost alte motive De ce ea a fost

reticent să plece. Ea aştepta, zilnic, veşti de la domnul Leroux Vivi şi Claire. Şi apoi, ce dacă cel aviator a venit înapoi la uite pentru a ei
. . .?

Şi asa de ea de acord. Ea ar muncă pentru cel nou couture casa şi stai pe loc la Paris deocamdata.

Casa de couture a lui Lucien Lelong supravieţuise războiului şi acum prospera, datorită unui designer cu o reputaţie de strălucire pe care l-a angajat.

Genunchii lui Mireille s-au tremurat când i s-a prezentat acelaşi designer, un Monsieur Dior. Lucra la nişte look-uri noi pentru a marca unul nou început, a explicat el echipei de la Maison Delavigne, aşa cum erau primind un tur al *atelierului* în prima lor zi. „Sunt încântat să vă urez bun venit tu la Lelong. Maison a lui Delavigne croitorese avea A reputatie pentru perfectiunea, a spus el. — Şi nu mă aştept la nimic mai puţin.

Mireille i-a plăcut munca ei cu noii ei angajatori. Era încă greu să vin de nişte ţesături, dar Monsieur Dior a profitat la maximum de ceea ce era acum devenind disponibil. A lui idei inclus mai moale contururi şi subtil podoabe, iar în fustele celor rochii cusute Mireille. Atelierul fredona cu *sunetul* cusăturii maşini şi un sentiment de ocupare care lipsise de mult la Delavigne Couture. domnule de la Dior reputatie a fost creştere rapid şi bogat clienţii din întreaga lume începuseră odată să ceară couture pariziene din nou.

Nu se putea abţine să se gândească cât de mult s-ar bucura Claire şi Vivi lucru Aici, folosind al lor aptitudini la a respira viaţă în domnule de la Dior rochii de seară uimitoare, în timp ce lucrau cu minuţiozitate la complexul lor ornamentaţie cu mărgele. Ea a dorit ei au fost Aici acum, stând la cel cusut masa lângă ea, schimbând din când în când un zâmbet când îşi ridicau privirea de la ei muncă, făcând o pauză pentru a întinde degetele înghesuite şi gâturile dureroase.

Când avea să se încheie războiul în sfârşit? O mare parte din Franţa fusese recuperată acum, dar cel germani a avut consolidate al lor rămas forte în cel Vosges Munţi în cel Est. The radio emisiuni acea ea ascultat la cu aviditate a anunţat că, în ciuda ultimelor încercări ale trupelor lui Hitler, Aliaţii se luptau acum prin Belgia spre

Germania. În timp ce ea asculta la ştiri în fiecare seară, se întreba când va auzi ştirile ei foarte tânjit după: veşti despre prietenii ei.

Domnul Leroux încă muncea neîncetat să încerce să le găsească, până la capăt contactele lui în armată şi în Crucea Roşie. Sigur avea să dea de urma Vivi şi Claire curând, ea spuse se. Numai apoi ar ea fi la pace.

În Germania, cel iarnă a avut fost o alta crud unu. La primul, când Claire se alăturaseră lui Vivi în detaliul muncii grele, traseseră un tăvălug greu cel drumuri acea a avut fost construit la legătură cel nou, Subteran fabrici acea erau construite în încercarea de a proteja producţia împotriva Aliaţilor bombe. Vagoane-încărcături de moloz au ajuns cu trenul pe marginea care fusese construit pe langa cel tabără – moloz degajat din orase care a avut fost vizate în bombardamente. Prizonierii înfometaţi, scheletici, au primit ordin transportaţi-l, încărcătură cu încărcătură, până la locul drumului. Înhămat ca caii între mânerele rolei, Claire şi Vivi au fost nevoite să se arunce nerăbdător să-l facă să se mişte deloc şi apoi, ore în şir, s-au dus cu greu amestecul gros de clincher şi moloz, zdrobindu-l şi aplatind suprafaţă.

Apoi începuse să cadă zăpada şi femeile se puseseră pe treabă curăţându-l cu lopeţi pentru a ţine drumurile deschise pentru ca prizonierii putea merge la fabrici în fiecare zi. Era o muncă fierbinte, care făcea transpiraţie înmuiat al lor in dungi jachete, putrezind cel ţesătură pana cand cel cusături zdrobit. Dar la în acelaşi timp în care degetele le-au îngheţat în jurul mânerelor lopeţilor lor grele, sângerând şi înnegrindu-se la vârfurile unde degerăturile le ciupiau.

Pe măsură ce pământul îngheţa şi zăpada continua să cadă, fabricile la Dachau a avut fost a poruncit la creşte al lor productivitate. Ca cel crematoriu, fabrica de muniţii funcţiona zi şi noapte. Într-o zi, *kapo a* intrat încărca de al lor muncă parte spuse Claire şi Vivi acea ei a avut fost redistribuit să lucreze acolo în turele de noapte.

Noua lor slujbă a implicat scufundarea carcasei metalice într-o baie cu acid curăţaţi-le şi întăriţi-le înainte de a fi pline cu explozibili. Acidul stropit şi ars al lor arme, mâncând în ce mic piele încă acoperit al lor proeminentă oase. Epuizat, ei căzut în al lor pat fiecare dimineaţă, doar în timp ce a fost eliberat de ocupanţii săi pe timp de noapte, trăgând pături murdare şi zdrenţuite în jurul lor şi ghemuindu-se pentru căldură. Şi de fiecare dată ei făcând aşa, îşi şopteau unul altuia cuvintele care îi ţineau în viaţă,

înainte de a cădea într-un somn neliniştit, zdruncinat de durere. Când s-a trezit către seară, Claire ar minciună ascultare la cel muncind de Al lui Vivi suflare, cel slab trăncăneală de a ei plămânii amestecându-se cu cel sunet de cel vânt la fel de aceasta scormoni pereţii colibei, iar ea trăgea în linişte marginea ei pătură peste prietena ei, încercând să-şi sprijine puterea şi să o protejeze de asprimea care distruge viaţa realităţii care îi înconjura.

Când au fost treziţi din patul lor de muncitorii în schimbul de zi care se întorsese pentru seară, seniorul blocului le-a pus pe Vivi şi pe Claire să poarte afară trupurile celor care nu ajunseseră la alt schimb de noapte. ei ar adăuga lor la cel grămezi pe cel de lemn cărucioare care făcut cel runde de cel tabără fiecare dimineaţă şi fiecare seară, livrând stive de cadavre la crematoriul.

În sfârşit, a venit ziua când soarele a urcat puţin mai sus deasupra sârmă de ras care înconjoară perimetrul electrificat al taberei şi petice de noroiul gol a început să se vadă prin zăpada care acoperea pământul. Ca ei într-o seară, îndreptată spre tura lor în fabrica de muniţii, şopti Claire lui Vivi că au făcut-o: supravieţuiseră iernii de la Dachau. Cu siguranţă nu va mai fi altul, i-a spus prietenei ei – războiul se va sfârşi şi aveau să fie liberi când urmau să cadă zăpezile pe tabără. Vivi zâmbise şi dădu din cap, dar nu putea vorbi, în timp ce o criză de tuse o cuprinse şi o convulsii oasele ei, zdrănnindu-le ca ramurile goale ale copacilor din afara porţilor a taberei care se zguduia şi tremura în vânt.

Noi prizonieri au continuat să sosească la Dachau, în număr mai mare decât vreodată. Unele dintre trenurile care au oprit lângă tabără s-au deschis... camioane acoperite pline cu moloz şi cărbune şi materii prime pentru fabrici. Dar alţii a tras lung lanţuri de acestea cu laturi de lemn vagoane de vite, şi când cel paznici a tras înapoi cel şuruburi acea fixat cel alunecare uşile o alta încărcătura umană a fost descărcată. În cazarmă, noii sosiţi ar spune despre grămezile înalte de cadavre, care trebuiau descărcate din tren şi stivuite lângă şine. Unii dintre prizonieri au spus că au fost adus la Dachau din alte tabere care erau evacuate ca Aliaţii au avansat. Oriunde veneau, toţi aveau poveşti de spus tortura şi crima şi foametea şi munca sclavă. Şi fiecare dintre acestea taberele păreau să aibă în centru un horn înalt care respira duhoarea a morţii în cerul Europei.

Noii veniţi au adus cu ei şi noi focare de păduchi şi purici şi boli care s-au răspândit rapid în barăcile deja mizerabile. The femeile au făcut tot posibilul să se ajute reciproc, curăţându-se una pe capetele altora, oferind apă

şi îngrijind bolnavii cât puteau de bine. Dar supravieţuirea a fost devenind o provocare imposibilă. Pe măsură ce populaţia creştea, dizenteria s-a umplut cel barăci cu este îmbolnăvitor duhoare şi cel mai blândă vânturi de arc adus cu ei o renaştere a sărutul de moarte al tifosului.

Era aprilie. Încă suficient de rece pentru a provoca formarea unui îngheţ pe acoperişurile cazarma peste noapte şi să îngheţe mâinile şi picioarele lui Claire în timp ce ea şi Vivi mers înapoi la al lor bloc după o alta noapte schimb în cel armamentului fabrică. Fiecare os în a ei corp durea cu rece, epuizare şi foame, cel Sfânta Treime a lagărului de concentrare. Cerul dincolo de turnul de veghe strălucea roşu când un alt zori a izbucnit peste Dachau, dar coloana de gri fum care se ridica din hornul înalt de cărămidă din centrul taberei pătat frumuseţea răsăritului cu palitura lui sumbră.

Tusea lui Vivi era uscată şi suna dureros în timp ce se cobora obosit spre pat. Claire i-a adus o cană de tablă plină cu apă, dar Vivi deja intrase într-un somn adânc când se întorsese din Atingeţi, asa de ea a stabilit aceasta cu grija sub cel pat pentru mai tarziu. Ea a tras cel margine de pătura ei peste corpul irosit şi colţoş al prietenei ei, observând o erupţie de întuneric îi muşcă pieptul unde supracămaşa cu dungi albastre şi albe atârna liber din concavitatea de sub clavicule.

Mai târziu în acea zi, în timp ce Claire a intrat şi ieşit dintr-un somn tulburat, a zbuciumul brusc în colibă o forţa să se trezească complet.

Unele dintre femeile care trebuiau să lucreze ziua shift se întorsese la barăci şi zgomotul cizmelor lor se grăbea înapoi şi mai departe peste scânduri au făcut ca pereţii colibei să reverbereze.

'Dacă tu avea A pătură, aduce aceasta cu tu,' strigat cel bloc senior. Ea a păşit cel lungime de cel lung cameră, tremurând treaz cel epuizat detinuti cine ar fi a lucrat cel noapte schimb şi spune lor la obţine sus. 'Grabă. Vei pleca în scurt timp. Adună-te pe pătrat cât mai repede posibil. Claire blând bătut Al lui Vivi braţ, dar Acolo a fost Nu imediat raspuns. Ea a înghiontat-o mai ferm şi Vivi a tuşit, sunetul acela uscat şi răguşit care a fost atât de dureros să aud. Atunci Claire şi-a dat seama că trupul prietenei ei era ardere. Se ridică, cât putu mai bine, în patul închis, şi se retrase gulerul cămăşii lui Vivi. Şi a văzut de ce se temea: întunericul erupţia cutanată se răspândise pentru a acoperi

pieptul lui Vivi. Era o privelişte care îi era familiară cu din încercând la Ajutor alte femei în cel bloc. Aceasta a fost cel semn de tifos.

Când coliba se golea, seniorul blocului s-a grăbit spre colţul unde Claire încerca să-şi facă prietena să ia o înghiţitură de apă din cana de tablă. Ochii lui Vivi erau străluciţi de febra care ardea în interiorul ei irosită corp. 'Obţine sus! Fi rapid! Tu nevoie la fi pe cel pătrat acum pentru A rostogolire apel.'

'Ea nu pot . . .' Claire a spus, cotitură frenetic la cel senior. 'Ea e bolnav.
Uite la a ei.'

După o privire superficială, seniorul a spus brusc: — Ei bine, va trebui să pleci ea atunci. Acestea care sunt de asemenea bolnav la merge va fi lăsat aici pentru gărzi a avea de-a face cu.'

'Merge?' întrebă Claire. 'Unde sa mergi?'

— Aliaţii avansează. Vor fi aici în orice zi. Ordinele mele sunt să evacua tabăra. Trebuie să mergem spre vest, spre munţi. Adu ce tu poate sa şi ieşi afară acum.

Claire s-a scuturat a ei cap. „Eu nu va părăsi a ei,' ea a spus.

Seniorul începuse deja să plece. Ea s-a întors să se uite la Claire. 'În acea caz,' ea rupt, 'tu poate sa stau pentru toate eu îngrijire. Tu Două avea a fost nimic altceva decât probleme de la bun început. Dar te avertizez, tabăra este distrus. SS-ul elimină pe oricine lăsat în urmă, bolnavii şi cel moarte. daca tu stau, veţi mor cu a ei.'

a lui Claire voce a fost Linişte, dar determinat. „Eu nu va părăsi a ei,' ea repetate.

Seniorul blocului a ridicat din umeri. Apoi s-a întors pe călcâie şi a părăsit colibă, trântind uşa în spate a ei.

Claire s-a întins înapoi lângă Vivi şi a încercat să-şi calmeze febra umezire A colţ de a ei cămaşă şi blând mângâind aceasta peste a ei ardere frunte.

'Sunt Aici,' ea şoptit. — Suntem împreună. Tot voi fi bine.' Sunetele de dincolo de pereţii colibei erau înăbuşite : alergare paşi adunare în cel pătrat, apoi tăcere pentru ce părea ca ore in timp ce cel efectivul a luat loc, ea asumat, şi apoi cel sunet de amestecând picioarele la fel de A puţini mie prizonieri a început al lor lung Martie afară prin cel metal porti, sub acea grotesc slogan, către cel Vosges Munţi Unde cel asediat limba germana forte au fost încercând la consolida una dintre ultimele lor fortăreţe.

Pe măsură ce amurgul se întuneca, lumina care se filtra prin ferestrele murdare ale cel colibă, cel tabără dincolo căzut tăcut. Claire a continuat la scălda Al lui Vivi fruntea şi să-i curăţeze cu burete pielea, care părea la fel

de fragilă ca ţesutul hârtie şi asa de Fierbinte aceasta ar putea izbucni în flăcări. A ei prieten mormăi şi tuşi şi gemu, în timp ce durerea şi febra o mistuiau. Pe tot parcursul în întunericul lung al nopţii, Claire a tot încercat să o facă să bea puţin apă şi a continuat la şoaptă reasigurări – 'Sunt încă Aici. Suntem

împreună. Nu te voi părăsi, Vivi. – până când în cele din urmă şi ea a căzut într-o tulburare dormi.

În zorii zilei, Claire s-a trezit şi a găsit ochii lui Vivi asupra ei. Erau încă plină de febră, dar era trează. Claire a netezit aureola părul îmbibat de sudoare înapoi de pe faţa lui Vivi, rugându-se să fie un semn că febra se spargea si ca ar putea trece.

Zgomotul cizmelor grele care treceau pe lângă uşa colibei tresări Claire. A fost acest aceasta? Au fost aceste cel paznici, venire la dispune de cel bolnav şi pe moarte, aşa cum prevăzuse seniorul?

Dar paşii s-au stins în jurul capătului cazărmii. Şi apoi deodată, în apropiere se auzi un zdrăngănit de focuri de armă. A dat o comandă strigătă Claire ridica-te. Vocea nu era germană; era american.

— Vivi, şopti ea, sunt aici! Americanii. Am reuşit. Dar Vivi părea să fi căzut înapoi în inconştienţă, fiecare gâfâind respiraţia făcându-i să zdrănnească pieptul.

'Sunt mergând la obţine Ajutor, Vivi,' Claire spuse a ei.

— Ei vor avea medicament.

Stai, mă voi întoarce foarte curând.

Ea se clătină spre uşă şi o deschise, clipind în aprilie lumina soarelui. Picioarele îi simţeau atât de slăbite încât abia se putea în picioare, dar ştia trebuia să meargă să găsească pe cineva care să o ajute pe Vivi. In fiecare minut numărat. Ţinându-se de pereţii colibei pentru sprijin, ea şi-a îndreptat drumul spre spaţiul deschis al pieţei din faţa şirurilor de barăci.

Din forta de obicei, ea aruncat o privire sus nervos la cel cel mai apropiat turn de veghe în cel gard acea închisă cel tabără. Dar in schimb de cel silueta unui soldat nazist cu o mitralieră antrenat în interiorul lagărului, un pătrat gol de cer era încadrat dincolo de turnul abandonat. Aplecat pe partea laterală a unei colibe pentru sprijin, ea se împletici spre centru pătrat.

A fost mirosul care a lovit-o primul. Deasupra fundalului miros de moartea şi decăderea, obişnuitul fir de fum acriş şi cenuşiu încă atârna în aer deasupra hornului de cărămidă din spatele ei. Dar pe măsură ce se apropia de piaţă şi mai mult duhoarea înţepătoare îi umplea nările.

Când ocoli colţul ultimei colibe, s-a înecat în timp ce o peliculă groasă de fum o învăluie, vâlvăindu-se în jurul ei pe o rafală de briză. La fel de aceasta curăţat, ea ar putea face afară A mocnit morman de ceea ce arătau ca traverse de cale ferată în mijlocul terenului de paradă. A mâna carbonizată ajunsă din vârful grămezii, arătând spre un rai acea ea Nu mai lung crezut ar putea exista, la fel de a ei amorţit simţurile spuse a ei acea

acesta era un rug funerar asamblat în grabă. Crematoriul era prea lent: personalul lagărului încercase să ardă cât mai multe cadavre înainte de tabără a fost eliberat, în încercarea de a distruge dovezile a ceea ce se întâmplase Acolo.

Căptuşită sus pe cel paradă sol, Unde o singura data ei a avut forţat cel prizonierii să stea ore în şir pe orice vreme, pe măsură ce se făceau numărări sau pedepsele măsurat afară, au fost niste de acestea la fel tabără paznici. american trupe, purtare rotunjite căştile şi kaki uniforme, ţinută lor sub ameninţarea armei. Un prizonier s-a clătinat în piaţă, cu picioarele abia reuşite ţine-l sus şi s-a lansat înainte, încercând să atace pe unul dintre SS paznici. El a tipat la fel de el făcut asa de, rostind nearticulat, agonizat plânge, dând glas ultrajului că tratamentul inuman al gardienilor faţă de atât de mulţi oameni nevinovaţi de atâţia ani garantaţi. Slăbiciunea lui l-a făcut să atace ineficient, totuşi, şi doi dintre soldaţii americani l-au prins şi l-au ţinut -l oprit SS personal, cu blândeţe ajutându-l departe.

Renunţând la sprijinul peretelui colibei, Claire se împiedică de el unde se afla un soldat care purta o banderolă albă însoţită de cruce roşie aplecându-se peste cel corp de A prăbuşit prizonier. ' *S'il voi plaît* ' – ea strâns la a lui mânecă – 'Ale mele prieten. Tu avea la Ajutor a ei. Vă rog.'

Medicul se îndreptă, realizând că prizonierul era la pământ a fost dincolo Ajutor. Ea tras pe cel mânecă de a lui sacou din nou. 'Vă rog, vino cu mine.'

Vocea lui era blândă, deşi ea nu putea înţelege cuvintele lui a spus. A încercat să o facă să stea jos, dar ea a găsit puterea să reziste, să facă trage-l spre colibă. Dându-şi seama de intenţia ei, a mers cu ea, urmând-o a intrat pe uşă şi a ajuns la colţul patului în care ea şi Vivi impartit.

Claire îngenunche şi apucă mâna prietenei ei. — Vivi, ajutorul este aici! ea a plans.

Dar Acolo a fost Nu răspunzând stoarce de a ei degete, Nu fluturare de pleoapele deschizându-se pentru a afişa o pereche de ochi de culoare alune limpede.

Şi apoi şi-a dat seama că zdrăngănitul respiraţiei lui Vivi căzuse tăcută şi cămaşa cu dungi albastre şi albe atârna în pliuri nemişcate deasupra ei inima.

O inimă care fusese atât de plină de curaj şi putere. O inimă care nu mai bate.

Medicul a pus o mână tandră pe umerii slăbiţi ai lui Claire în timp ce ea îngenuncheat lângă patul de lemn.

Ea suspină în aureola moale a părului aramiu al lui Vivi, luminată de a lumina soarelui care se strecura prin ferestrele murdare pentru a le lumina pe cele două femeile înghesuite în coliba goală.

Harriet

Nici măcar nu auzisem de Flossenbürg, aşa că intru online să-l cercetez. Sunt îngrozit să constate că existau sute de aşa-zise lagăre de muncă asemănătoare împrăştiate în Europa ocupată de nazişti, de la Franţa în vest până la Rusia în Est. Cifrele sunt îngrozitoare, o înregistrare grotească a ceea ce s-a întâmplat în lagărele de concentrare. Descoper că Claire şi Vivi erau doar două dintre ele literalmente milioanele de oameni care au fost închişi, înrobiţi şi ucişi. Boala, malnutriţia şi epuizarea au cauzat moartea multora; inca mai au fost ucişi de plutonurile de împuşcare sau în camerele de gazare ale exterminării tabere ca Auschwitz, Buchenwald şi Bergen-Belsen. Dachau, Unde Claire şi Vivi au ajuns, a fost una dintre cele mai mari şi mai vechi tabere.

Ale mele cercetare este întrerupt de A Atingeţi pe Ale mele dormitor uşă. „Vino în,' eu apel.

Simone împinge cel uşă deschis, provizoriu. 'Harriet,' ea spune, 'Vino afară cu mine în seara asta. Un grup dintre noi urmează să urmărească Bastilia Noapte focuri de artificii pe cel Campion de Marte. este mereu spectaculos.'

Îmi închid laptopul şi îmi frec gâtul pentru a elibera tensiunea. Lucrurile Tocmai am citit că mi-a făcut capul tresărit. — Este foarte amabil, dar cred că o voi face rămâne în.'

În loc să se retragă, Simone face un pas înainte, apropiindu-se. — Harriet. . .' Ea ezită, alegându-şi cuvintele cu grijă. — Am auzit de tine şi Thierry. Sunt scuze. Într-adevăr eu a.m. Tu au fost bun împreună.'

Zâmbesc şi ridic din umeri. — Da. Si mie imi pare rau. Doar că nu sunt în locul potrivit momentan, presupun. Dar de fapt nu cred că am fost vreodată foarte bun la relaţii.'

Ea se aşează pe patul meu şi dă din cap cu insistenţă, buclele viguros. — Asta e nu Adevărat. Tu sunt unu de cel cel mai apreciat oameni în cel

birou. Mi-ai fost un prieten bun. Şi eşti o nepoată bună lui Claire, ştii, continuând căutarea poveştii ei. Ar fi atât de mândră de tine. Dar ai nevoie de o noapte liberă. Va fi o bună distragere a atenţiei. Te rog, vino afară cu mine. La urma urmei, este cea mai mare noapte a anului din Franţa! Thierry nu o va face fi Acolo, de cel cale, dacă asta e ceea ce este oprire tu,' ea adaugă. — El este lucru la un concert în seara asta.

Ochii ei întunecaţi strălucesc de o prietenie atât de autentică, încât nu o pot refuza a ei. 'Bine, apoi. Doar da pe mine zece minute la Schimbare,' eu Spune.

Străzile sunt pline de un râu de oameni care se îndreaptă spre Champ de Mars. Pantele ierboase care flanchează spaţiul larg faţă de cel Eiffel Turn sunt deja aproape complet acoperit cu spectatori la fel de noi abordare. Dar Simone este un vechi mână la acest şi ea observă rapid grupul ei de prieteni care au întins o pătură de păstrat suficient loc pentru a ne alătura lor. Cerul abia începe să se întunece şi se aude un bâzâit de anticipare în aer când cadrul metalic al turnului este luminat dungi de albastru, alb şi roşu şi începe muzica. Focurile de artificii vor fi doar încep la unsprezece, creând un sfârşit spectaculos sărbătorii naţionale, dar ei sunt precedate de un concert. Mă aşez pe spate, sprijinindu-mă pe coate, şi las obiective turistice şi sunete spalare peste pe mine. Simone a fost dreapta, aceasta este bun la fi afară. Şi eu ar putea nu avea o alta şansă la vedea acest din nou. eu mirare Unde eu voi fi acest data viitoare an, când a mea stagiu va fi A lucru de cel trecut.

Mulţimile sunt binevoitoare, toată lumea iese să se distreze şi există A Grozav afacere de prietenos caterincă. Brusc, deşi, ceva schimbări. Nu pot pune degetul pe el, la început; este subtil, o schimbare atmosferică. Spectacolul de lumini continuă pe Turnul Eiffel şi muzica continuă, dar sunetele mulţimii devin atenuate, cumva; Mă uit în jur, toate- prea familiar senzaţie de anxietate prinderea cel groapă de Ale mele stomac. În jurul noi, oamenii îşi verifică telefoanele. Tonurile de apel sunt înecate de

muzică, dar tot mai mulţi oameni par să asculte mesaje sau efectuand apeluri. Mă întorc şi mă uit către Simone, care stă chiar în spatele meu. Ea şi-a scos telefonul din buzunar şi îl studiază. Zâmbetul a dispărut de pe chipul ei.

Întind mâna şi îi bat glezna pentru a-i atrage atenţia.

'Ce este?' Întreb.

Ea amestecă jos A mic asa de acea ea e stând Următorul la pe mine. — Există fost un atac. În Grozav. Rapoarte sunt doar venire în. Nu unu pare la fi

destul de sigur ceea ce este s-a întâmplat. Dar aceasta sunete rău.'

Ochii ni se întâlnesc în întuneric şi ştiu că amândoi ne gândim la acelaşi lucru. 'Florenţa? Si ceilalti? Sunt încă acolo, nu-i aşa? La fel de din câte îmi amintesc, lansarea produsului era programată să se încheie două zile în urmă, dar echipa plănuise să rămână mai departe pentru a face bagajele şi a se bucura de Bastille Zi de vacanţă acolo.

Simone da din cap, ocupat compunând A text. 'Sunt doar trimitere lor A mesaj acum.' Ea îşi muşcă buza, apăsând pe trimite şi apoi verificând îngrijorată pentru un raspuns.

După A cuplu de minute, a ei telefon ping-uri şi eu ceas a ei faţă, care este încă încruntat, în timp ce ea scanează ecranul. „Sunt în regulă”, ea spune. — Sunt blocaţi într-un bar chiar lângă plajă şi au fost un fel de incident. Poliţia a sigilat centrul oraşului, se pare. Dar toţi sunt în siguranţă. Amândoi şi ea respirăm din nou.

Încercăm să ne concentrăm asupra spectacolului în timp ce cerul se luminează cu artificii. Dar în jurul nostru există un aer de tensiune şi preocupare distrasă. La fel de de îndată ce ultimele scântei se estompează pe negrul cerului, începem să facem drumul nostru spre casă. Simone verifică ştirile care luminează în mod repetat ecran de a ei telefon şi ea relee lor la pe mine la fel de noi mers pe jos. 'A camion are lovit A număr de trecători pe cel Promenadă des engleză. Ei sunt zicală sunt nişte răni, poate nişte morţi. Sună rău.

Puţini, urcăm scările spre apartamentul de la etajul cinci şi retragem în tăcere în camerele noastre.

The Următorul dimineaţă eu trezi din timp. Simone este deja sus, privind cel televizor în sufragerie. Ea ridică privirea când mă alătur ei pe canapea şi cu mine pot vedea că a plâns. Pe măsură ce ştirile continuă, înţeleg de ce. Ultimul un terorist a condus un camion pe drumul principal de-a lungul malului Nisa noapte. Promenada fusese blocată pentru festivităţile din Noaptea Bastiliei şi era înghesuit de turişti. Dar camionul fusese băgat în mulţimile, ţintind în

mod deliberat oamenii de pe trotuar, sculptând a întindere de distrugere şi devastare. Rapoartele de dimineaţă devreme estimează acea peste optzeci oameni avea fost ucis şi Mai mult decât patru sută rănit, unele critic.

— Mai este ceva de la Florenţa şi de la ceilalţi? întreb eu, când eu pot vorbi.

Simone dă din cap. — Sunt la hotelul lor şi îşi fac bagajele pentru a pleca. Vor fi înapoi mai tarziu.'

Stăm în tăcere pentru o clipă, simţindu-ne recunoscători că oamenii noi ştim că sunt în siguranţă, dar incapabili să ne scăpăm din minte gândul la atât de mulţi alţii a caror vieţile au fost brutal încheiat sau schimbat pentru totdeauna.

Simţindu-mă rău, îmi pun o jachetă şi merg afară să iau puţin aer curat. Oraşul de dimineaţă este liniştit după sărbătorile zgomotoase de aseară care au fost uitate acum, depăşiţi de acest ultim atac terorist asupra pământ francez. Fără să planific unde merg, mă îndrept spre râu. eu traversează drumul şi stai o clipă rezemat de peretele vizavi de Île de la Cité. La început, cu greu văd peisajul dinaintea mea. Un caleidoscop de În mintea mea se joacă imagini de coşmar, ale unui camion care coboară într-un aglomerat stradă şi a lagărelor de concentrare pe care le cercetasem ieri. Ce este această lume în care fiinţele umane pot fi autorii unei asemenea inumanităţi împotriva al lor proprii drăguţ? Sunt încercând greu nu la lăsa cel în creştere panică mă copleşesc şi îmi apăs cu mâinile de perete, respirând adânc.

Pe măsură ce respiraţia mi se linişteşte, îmi dau seama că mă uit la râu capătul insulei. Şi atunci observ: salcia lui Mireille. E încă acolo, pe punctul de la vârf, ramurile sale trăgându-şi degetele verzi în curgerea Senei. Trec podul şi găsesc scările înguste care duc jos la Unde cel barcă excursii pleca din cel insulă. The pietruit chei înconjoară o mică grădină publică şi o urmez până la copac. În mijlocul oraş, sunt într-o oază de singurătate. Zgomotele primei ore de vârf trafic pe fie latură de cel râu sunt mut de cel voal de frunze şi cel sunete liniştite ale râului bătând în pietrele care întăresc malurile insulă. Aşa cum Mireille şi-a găsit adăpost aici cu mulţi ani înainte, eu stau cu spatele meu de trunchiul copacului, sprijinindu-mi capul de liniştitorul lui soliditate, şi Ale mele minte calmeaza suficient la fi capabil la gândi Mai mult clar. Setare în afară de oroarea atacului terorist de la Nisa deocamdată, mă gândesc la ceea ce am am aflat despre bunica mea, tânjind ca ea să mă liniştească şi să mă liniştească pe mine.

A fost un miracol că Claire a supravieţuit. Îmi dau seama că dacă Vivi nu ar fi fost acolo ca să o încurajeze şi să o susţină, nu ar fi reuşit niciodată. Hotărârea lui Vivi de a continua – şi nu numai asta, ci şi de a continua să încerce Găsiţi modalităţi de a sabota efortul de război nazist – vorbeşte despre un uluitor putere de caracter. The concentraţie tabără sistem a fost a stabilit sus la fi

intru totul dezumanizant pentru cel detinuti. Dar aceasta nu putea pauză a lui Vivienne spirit: nu şi-a pierdut niciodată umanitatea până la capăt.

Când a venit acel sfârşit, totuşi, Claire a rămas singură. Nu numai ea trebuie să suporte vinovăţia de a fi fost cauza arestării lui Vivi în primul loc, dar a trebuit să poarte şi vinovăţia supravieţuirii cu ea pentru tot restul viaţa ei, alături de cicatricile lăsate de acele traumatizante optsprezece luni în tabere. Ea a continuat să se căsătorească şi să aibă un copil. Am stabilit că al meu mama sa născut când propria ei mama avea aproape patruzeci de ani. . . trebuie să aibă a durat mulţi ani pentru ca mintea şi trupul zdrobit al lui Claire să se vindece suficient pentru ea la fi capabil la sustine A sarcina. Şi asa de Fericire a fost numit pentru cel fericirea pe care a reprezentat-o părinţilor ei – un copil miraculos născut dintr-o femeie care supravieţuise atât de mult.

Acum că sunt capabil să înţeleg mai bine, am venit să-mi văd moartea mamei într-o lumină nouă. Ultimul ei act s-ar putea să fi fost să-şi ia singur viaţa înghiţind o mână de pastile şi o jumătate de sticlă de ţuică, dar ştiu acea ce ucis a ei a fost cel fragilitate acea ea a avut mostenit. Născut în pe timp de pace, ea era încă un copil care trebuia să poarte moştenirea războiului şi a acesteia a fost o moştenire care a dăruit asupra ei poveri proprii: povara de întruchiparea fericirii; povara acelor modificări genetice induse de traume care i-au fost transmise; teama de abandon. Acestea erau factorii care au creat furtuna perfectă de disperare şi deznădejde care a copleşit-o şi a determinat-o în cele din urmă să se sinucidă.

Mă ajută să ştiu asta, să pot înţelege atât de multe despre viata si moartea mamei mele. Dar şi pe mine mă îngrozeşte. Cum pot scăpa de aceeasi soarta? Într-o lume care pare plină de frică şi panică, ce pot să fac opri ciclul să se repete? Eu port aceeaşi fragilitate în a mea? machiaj genetic? Sunt neputincios sau este posibil pentru mine să preiau controlul viaţa mea?

Îmi dau seama că nu găsesc singur răspunsurile la toate aceste întrebări. Poate eu nu ar trebui fi astfel de A încăpăţânat, independent Breton sau Brit. este timp a fi

suficient de curajos pentru a cere ajutor.

Şi aşa se întâmplă, stând în braţele adăpostitoare ale copacului lui Mireille, că eu fă-ţi curajul de a face o întâlnire cu un consilier. Dacă este mai uşor pentru mine să mă exprim într-o limbă străină, poate mă va ajuta vorbi liber, la ultimul, despre poverile mele proprii.

1945

„Mireille, Acolo este Grozav ştiri!' domnule Leroux confiscat a ei şi îmbrăţişat a ei când ea deschis cel uşă în raspuns la a lui lovind. — Au făcut-o găsite Claire în unu de cel muncă tabere! eu urmărite a ei jos prin cel roşu Cruce. Ea este în viaţă. Ea e fost bolnav, şi au fost îngrijirea pentru a ei în cel tabără spital, dar acum ea este bine suficient la fi evacuat. Sunt mergând afară Acolo, la aduce a ei înapoi la A spital Aici în Paris Unde ea poate sa continua a ei recuperare. Şi Bolnav la încerca la găsi Vivi de asemenea. Claire voi avea ştiri de a ei, cu siguranţă. Dacă Claire are supravietuit apoi există speranţă acea Vivi are la fel de bine. Tu sa stii cat de puternica este! Poate că Claire va putea să ne spună unde se află.

Inima lui Mireille se simţi de parcă ar izbucni de amestecul de emoţii care a clocotit la vederea chipului lui vesel. — Unde este Claire? ea a intrebat.

— O tabără numită Dachau. Lângă Munchen. Azi plec. Imediat ce eu afla mai multe, te voi anunta. În sfârşit vin acasă la noi, Mireille, eu simte-te sigur.'

a lui Claire ochi fluturat deschis la fel de lumina soarelui transmis în flux prin cel ferestre de camera ei de spital. Mâinile ei păreau de parcă aparţineau cuiva altundeva se întindeau pe albul curat al foii răsturnate. La cel Sfârşit de a ei scheletice arme, al lor piele înroşit şi speriat cu acid arsuri, degetele ei erau bucăţi de os umflate, vârfurile degetelor ei crăpate şi întărit. Era greu de crezut că aceste

mâini se strânseseră vreodată cu grijă împreună decupaje de crepe de Chine albastru miez de noapte cu ochiuri atât de mici încât nu putea fi văzută şi ţinea mărgele de argint delicate pe loc în timp ce le coasea în jurul decolteului, creând propria ei constelaţie de stele minuscule într-o noapte cer.

Era încă slăbită de febra care o copleşise ziua după ce a văzut corpul lui Vivi întins într-o groapă comună săpată în grabă, alături de atâţia alţii. Chiar dacă era aprilie, strânsoarea iernii a avut părea să nu părăsească Dachau în ziua aceea şi ninsese, căptuşind mormântul cu hermină şi desenând un giulgiu moale şi alb peste grămezile de cadavre care zăcea stivuite lângă şanţul noroios.

Tifusul a străbătut tabăra şi chiar şi după eliberarea sa câteva mii de prizonieri rămaşi care fuseseră prea bolnavi sau slăbiţi pentru a porni la drum în marşul morţii spre munţi cu colegii lor deţinuţi, a continuat să mor în sutele lor, în ciuda slujirilor Roşii internaţionale Cross şi medicii armatei americane. Claire a fost una dintre norocoase. Cand febra o cuprinsese în strânsoarea ei brutală, fusese tratată prompt şi făcuse a fost bine îngrijit în spitalul improvizat.

Şi inca, la fel de a ei putere încet a început la prelinge înapoi în a ei vene, şi-ar fi dorit să fi murit cu Vivi. În loc de o eliberare, s-a simţit ca o sentinţa pe viaţă: ea ar trăi cu ştiinţa de a fi fost incapabil să-şi salveze prietena. Şi ştia că viaţa ei va fi plină, fiecare zi, cu vina. Era vina ei că Vivi fusese capturată; Vivi se uitase după ea şi a protejat-o, dar ea nu reuşise să facă acelaşi lucru. Ea nu a avut chiar fost acolo când Vivi luase a ei ultima suflare.

Ea a avut dorit la minciună jos lângă Al lui Vivi corp în cel căptuşită cu zăpadă mormânt şi dormi pentru totdeauna.

O asistentă, luând pulsul unui pacient în patul de vizavi, a observat asta Claire era trează. — Iată, spuse ea, lasă-mă să te ajut să te ridici puţin. Ea umflat cel pernă şi a spus, 'Băutură acest.' Claire ascultat, de asemenea slab la protestează deşi tonicul avea un gust amar şi o făcea să-şi poată face voma.

A intrat şi ieşit din somn şi de fiecare dată când se trezea o deschidea ochi aşteptând la vedea Al lui Vivi zâmbet, visând acea ea ar auzi a ei şopteşte că Claire nu era singură, că erau împreună, că totul ar fi bine. Dar ea a văzut doar cearşafurile curate şi albe care acopereau spart coji de a ei corp şi un gol scaun Următorul la a ei spital pat, şi singurele voci pe care le-a auzit erau cele ale

asistentelor în timp ce se plimbau cu ele atribuţiile. Şi ea ar adormi din nou, gândindu-se – sperând – asta poate de data asta nu avea să se trezească . . .

Data viitoare când s-a trezit, era cineva care stătea pe scaun. The figura îndoit către a ei, şi pentru A moment a ei suflare prins în A gâfâi la fel de ea privit în Al lui Vivi limpede, alun ochi.

Dar apoi, la fel de ea concentrat, ea realizat aceasta nu a fost Vivi.

Aceasta a fost A om, OMS atins pentru a ei mână şi ţinută pe strâmt, la fel de dacă el nu i-ar da drumul.

Harriet

Biroul de la Agence Guillemet este din nou un stup frenetic de activitate. The de obicei, zumzetul liniştit devine un crescendo de conversaţii din ce în ce mai frenetice pe măsură ce săptămâna modei de la Paris se apropie şi presiunea creşte pe cont managerii să se ocupe de crizele de ultimă oră (modele care trec AWOL, un transport de pantofi blocaţi în obiceiurile franceze, solicitări de interviuri radio şi presă . . .). Simone şi cu mine ne fugim, ajutând să pregătim totul şi să păstrăm vin cafelele. Lucrăm tot weekendul şi abia ne oprim luaţi un sandviş la prânz luni, cu o zi înainte de lansarea oficială a Săptămânii Modei. Stagiul meu de un an a terminat, dar Florence m-a cerut pentru a rămâne încă câteva săptămâni pentru a ajuta în perioada cea mai aglomerată din an. Am amânat să mă gândesc la ce voi face în continuare. Mi-ar plăcea să rămân la Paris, dar N-am avut ocazia să vorbesc cu Florence despre posibilitatea unui program cu normă întreagă poziţie la Agence Guillemet. Ştiu că trebuie să fie o şansă lungă, totuşi, sau ea ar fi sugerat-o până acum. Poate va trebui să mă întorc la Londra şi încercaţi să obţineţi un loc de muncă acolo. De fiecare dată când mă gândesc să părăsesc Parisul, simt că a cheie de tristeţe, de parcă rădăcinile tentative pe care le-am pus aici sunt pe cale să o facă fi smuls în timp ce încep din nou undeva nou. Modelul meu viaţa – răsturnările constante, împachetarea şi despachetarea, următoarea mutare la un alt loc în care nu prea am niciun sentiment de apartenenţă – pare inexorabil şi inevitabil.

eu încerca nu la gândi despre acea astăzi, deşi. Muncă este cel perfect deplasare activitate asa de eu scufunda eu

insumi în aceasta. Sunt doar finisare sus, punând ultimele atingeri unor pungi pline cu eco-clientul nostru. produse cosmetice care vor fi înmânate oaspeţilor la unul dintre spectacolele de podium, când Florenţa vine prin recepţie. — Eşti lucru târziu, Harriet. Ea zâmbete. 'Şi multumesc tu, acestea uite minunat.' Ea pesti în a ei geantă de mână (A clasic dud, natural) şi aduce afară A cuplu de alb

carduri. — Aici, spune ea. „Am două în plus din astea. Cred că tu şi Simone mai mult decât le merită. Ne vedem acolo.'

Ea face un mic semn în timp ce iese pe uşă, strigând: „ *Bon Fourage!* în timp ce se îndreaptă acasă pentru a se pregăti pentru cea mai mare săptămână a anului capitala mondială a modei.

Examin cardurile. În relief în partea de sus este un logo care este instantaneu de recunoscut.

Alerg pe scările spre apartament, luându-i câte doi şi sunt atât de fără suflare până ajung la etajul cinci, încât abia reuşesc să ajung cuvinte pentru a-i spune Simonei că avem invitaţii la petrecerea *Vogue* . Şi are loc la Palais Galliera. Aşa că acum ştiu exact cum Cenuşăreasa simţit când i s-a spus că va merge la bal.

Pe măsură ce ne alăturăm procesiunii celebrului faimos care urcă treptele la muzeu, sunt atât de entuziasmat încât cu greu pot respira. Pe fundal, Turnul Eiffel luminează ca şi cum ar fi îmbrăcat cu lame argintiu şi apoi scânteie ca acoperit în paiete. este fost cel titlu de toate cel hârtii, A uşoară spectacol comandat special pentru Săptămâna Modei. Există un sentiment de magie în aer, care este sporit de cel vedere de cel muzeu clădire la fel de noi abordare, aprins asa de acea cel pur alb de cel piatră apare eteric împotriva negrului nopţii.

În interior, sala şi galeria principală sunt pline de oameni îmbrăcaţi în a gamă orbitoare de ţinute, din avangarda celor care se străduiesc din greu pentru a atrage atenţia celor care mişcă şi agita lumea modei asupra clasic subestimat de acestea OMS avea Nu nevoie la încerca la toate. Camere de luat vederi fulger şi o echipă de filmare circulă, captând multitudinea strălucitoare de oaspeţi. Muzică pompe din ascuns difuzoare şi ambii cel temperatura şi cel volum de conversaţie în cel cameră avânta. Strângerea al nostru ochelari de şampanie, Simone şi cu mine ne împletim drum prin mulţime, dându-ne un ghiont pe fiecare altele, deoarece recunoaştem modele, actori şi editori de modă. Florence prinde vedendu-ne şi ne face semn spre locul în care este ea în conversaţie cu un

bărbat pe care îl prezintă ca unul dintre regizorii Paris *Vogue* . Ea este generoasă în includerea noastră, dar suntem şi conştienţi că acesta este un eveniment de afaceri pentru ea şi asa de noi curând derivă departe, plecând a ei la a ei nivel inalt reţele. Simone se ciocneşte de un client al agenţiei pe care l-a mai întâlnit şi eu plec lor la conversaţie la fel de eu cerc cel cameră. eu poate sa cu greu crede acest este cel la fel loc

la care am venit pentru refugiu, căutând pacea şi liniştirea istorie aceasta conţine. este cel perfect setare pentru acest plin de farmec parte, de Bineînţeles, dar un pic din mine este supărat pentru invazie. Câţi dintre oameni Aici chiar au observat exponatele, I mirare.

Punând jos paharul meu gol, mă strec într-o cameră alăturată care este aproape goală. Toată lumea vrea să fie acolo unde este acţiunea, sperând să o facă fi surprins într-una dintre fotografiile care vor apărea în revistele *Vogue* din Nou York şi Londra la Delhi şi Sydney. Asa de este uşor la găsi A mic pace şi linişte departe de agitaţia într-o cameră în care o serie de Belle Rochiile de seară de epocă sunt expuse în vitrine de sticlă.

În timp ce stau uitându-mă la o frumoasă creaţie de satin încrustă cu cristale care ar umbri oricare dintre ţinutele de petrecere din camera alăturată, spune o voce: 'Buna ziua.'

Mă întorc să văd femeia cu părul alb-argintiu. În seara asta, în loc de a ei croită sacou ea este purtare A negru rochie care este a tăia la decora elegant în jurul figurii ei îngrijite. Pare înşelător de simplu, dar asta cred Mireille şi Claire ar fi apreciat complexitatea tehnică a design, făcut pentru a flata şi curge, echilibrând severitatea monotonă a îmbrăcăminte cu o serie de tucks care conferă rochiei structura sa.

'Bun seară,' eu răspuns.

— Cu siguranţă e ocupat pe acolo. Femeia zâmbeşte, înclinând capul spre sala principală de expoziţii.

„Eu stiu. este A fantastic parte. eu doar dorit la obţine A suflare de aer.'

„Eu a intelege.' Ea se întoarce la faţă cel rochie în cel afişa caz. — Frumos, nu-i aşa? Îţi place istoria acestor piese, nu-i aşa? Am văzut tu Aici inainte de, *n'est-Fe pas?* De obicei tu sunt scris în ta caiet. Eşti jurnalist?

Îi spun despre stagiul meu la Agence Guillemet, care va fi în curând se apropie de sfârşit, şi că am pus cap la cap povestea mea bunica – cea de care i-am pomenit în ziua aceea când ne-am întâlnit în Expoziţie Lanvin, care a lucrat în couture în anii războiului.

Ea dă din cap. „Este un lucru bun de făcut să-l notezi.

Şuviţele de istoria poate fi atât de încurcată şi complexă, nu-i aşa? Aici, la muzeu, noi încercaţi să scoateţi unele dintre acele fire, lăsând hainele să spună povestiri. Şi poveştile sunt atât de importante, nu-i aşa? Întotdeauna cred că spunem pentru a da un sens haosului vieţii noastre.

'Tu muncă Aici, apoi? La cel Palatul Galliera?

Sapă în clutch-ul pe care îl poartă şi îmi dă o felicitare. Ea este Sophie Rousseau – managerul colecţiilor de la începutul secolului XX.

— Mulţumesc tu, doamna Rousseau. Ale mele Nume este Harriet. Harriet Shaw.

Ea îmi strânge mâna în mod formal. — Mă bucur să te cunosc, Harriet. Şi am sa bucurat de conversatiile noastre. Luaţi legătura când veţi veni următoarea. Dacă eu ai timp, te voi duce să vezi câteva dintre rochiile pe care le avem de la 1940 în arhivele noastre din subsol aici.

'Eu voi. Mulţumesc.'

Ea evaluează pe mine cu a ei cald gri-verzui ochi. Şi apoi ea spune, „Nu ştiu dacă te-ar interesa, dar există o dezvoltare uriaşă proiect planificat pentru muzeu, pentru a crea un nou spaţiu expoziţional mai mare în parte din subsol. Vom prelua personal suplimentar în curând începeţi să vă planificaţi. Muzeul va fi închis pentru o vreme, dar când vom redeschide, vom putea afişa mai multe articole care sunt ţinute ascunse departe în arhive. Trimite-mi CV-ul tau daca iti place si ti-l dau mai departe. Când ai terminat povestea bunicii tale, mai sunt multe de spus Aici.'

'Un serviciu? Aici la Palais Galliera? Ar fi dincolo de cel mai sălbatic al meu vise!' exclam eu. 'Mi-ar plăcea să vă trimit CV-ul meu.' Îi bag cardul cu grijă în geanta mea.

— Ei bine, acum, probabil că este timpul să ne întoarcem la *mêlée* , nu crezi? *Allons-y!* Dar aştept cu nerăbdare să te revăd curând, Harriet. Bucură-te de restul serii tale.

eu pluti prin cel rest de cel parte, încercând – şi eşuând – la ţine-mi picioarele pe pământ când îmi imaginez că lucrez chiar în acestea camere. Poate că şampania îmi dă curaj, dar încep să fac îndrăznesc să visez la o viaţă pentru mine în Paris.

1945

Fiecare sfârşit de săptămână, Mireille făcut cel excursie la vizita Claire la cel american Spitalul din Neuilly, aducând cu ea ştiri din lumea de afară: o lume nu mai este în război. Îşi băga braţul în al lui Claire şi o ducea afară să meargă încet pe potecile dintre peluze îngrijite şi paturi pline de flori strălucitoare, lăsând soarele de vară să aducă puţină culoare înapoi în ea obrajii. Când Claire oboseau, ei stăteau pe o bancă sub copaci iar Mireille şi-ar distra prietena cu poveşti din couture Lelong house, descriind cele mai recente modele create de Monsieur Dior şi adăugând fragmente de bârfă despre clienţii care au venit pentru armăturile lor.

La început, părea că Claire era reticentă să se întoarcă pe lumea asta fusese luată din ea, aproape de parcă nu ar fi vrut să fie acolo. Dar încet, Săptămână de săptămână cu ajutor şi grijă, Mireille şi-a privit prietena revenind la viaţă. Şi foarte blând, când a simţit că era momentul potrivit, a început să îndemne Claire la vorbi despre cel lucruri acea a avut s-a întâmplat la a ei şi la Vivi. niste de amintirile erau încă prea dureroase pentru a fi scoase la lumină ale acelor Paris zilele de vară, dar Claire a vorbit despre lucrul în fabrica de textile şi despre camera de cusut din centrul de recepţie al taberei şi şi-a amintit cum era Vivi nu încetase niciodată să găsească modalităţi de a rezista, în ciuda bătăilor şi a tortura, foamea şi frigul. Când alţii din jurul lor fuseseră lipsită de ultimele rămăşiţe din umanitatea lor, Vivi refuzase să renunţe al ei. Acele amintiri au fost, mai mult decât orice altceva, cele care au ajutat-o pe Claire începe să se vindece.

Mireille se întorcea cu bicicleta de la Neuilly într-o

duminică seara când ea ajunse la Pont Neuf. Ea a descălecat şi şi-a sprijinit bicicleta de zid, apoi coborî treptele spre insula din mijlocul Senei. Salcia era încă acolo, pe punctul de la capătul Île de la Cité, a supravieţuitor de cel luptă la elibera Paris. Ea strecurat în sub este ramuri la

staţi puţin, gândiţi-vă la casă şi priviţi cum curge râul. Ea a auzit zgomotul paşilor care se grăbeau de-a lungul pietruişului cheiului din spate ea, dar nu s-a gândit la asta, presupunând că ar fi unul dintre bărci mergând în treburile lui, întorcându-se la vasul său în lumina aurie a de vară seară.

The paşi oprit. Apoi ea auzit A voce, blând chemând a ei Nume.

Ea se ridică în picioare, sprijinindu-se de trunchiul solid al copacul. Şi acolo, despărţind verdeaţa lângă şi plecând capul sub crengile salciei se afla un bărbat în uniformă a armatei franceze. El a pus jos geanta lui grea pentru trusa şi, când se apropia de ea, întinse mâna, provizoriu, la atingere a ei faţă, la fel de dacă realizarea sigur ea a fost real, nu niste viziune dintr-un vis pierdut de mult, stând acolo lângă râu, în timp ce acesta se întorcea aur în lumina serii.

— Veneam să te găsesc în Rue Cardinale. Te-am văzut din pod. Cel puţin, am crezut că eşti tu, cu buclele alea, aşa că a trebuit să vin şi verifică, spuse el. — Mireille Martin. Cât de dor mi-a fost de tine.

Şi ea ridicat a ei mână la acoperi a lui şi vorbit cel Nume acea ea ar fi a păstrat un secret atât de mult timp, numele bărbatului de care se îndrăgostise.

— Philippe Thibault. Cât de dor mi-a fost şi mie de tine.

Când au făcut călătoria de la Dachau la spitalul din Paris, a făcut-o i s-a părut ca un vis pentru Claire. Cum ar fi putut să dureze atât de mult pentru tren încât ea şi Vivi au călătorit mai departe pentru a ajunge la lagăre când Crucea Roşie ambulanţa să o ducă înapoi a fost doar o zi lungă de condus? Ea fusese asta aproape, tot timpul, şi totuşi fusese la lumi departe de casa ei din oraş.

Trecuseră câteva zile pentru a aranja transportul şi în acel timp Domnul Leroux abia îi părăsise patul. Deşi acum ea îl cunoştea nu a fost „Monsieur Leroux” la toate.

Primul lucru pe care îl întrebase, în timp ce stătea ţinând-o de mână, a fost dacă ea ştia unde era Vivi. Ea se uitase la el în tăcere amorţită la început, încă văzând

umbre ale ochilor prietenei ei în ai lui. Capul îi simţea greu şi dureros urma febrei, iar ea a fost confuză de vederea lui aici la Dachau, chinuindu-se să înţeleagă ce vedea şi auzea. The sunet de Al lui Vivi Nume, vorbit cu voce tare de l, a fost un soc.

Buzele ei erau uscate şi crăpate şi el a trebuit să se apropie de ea răspuns. — Nu am putut s-o salvez, şopti ea. 'Am încercat. Ea m-a salvat, dar eu nu am putut s-o salveze. Apoi lacrimile au început să cadă, înmuiând pe cele uscate, trase pielea feţei ei ca ploaia căzând după o secetă, iar el a adunat-o fragilă trupul în braţele lui şi o ţinea în timp ce plângea.

În cel zile acea urmat, in timp ce ei asteptat pentru a ei la fi puternic suficient pentru a face călătoria înapoi la Paris şi el a făcut aranjamentele cu Spitalul American, el era o prezenţă constantă lângă patul ei. El a hrănit-o cu supa hrănitoare, care era tot ce putea digera corpul ei înfometat mai întâi, câteva linguri o dată, umplându-i stomacul mic. S-a asigurat ea a băut tonicul cu gust amar şi el a masat uşor unguent în ea mâinile şi picioarele, liniştind şi reparând pielea ruptă, cicatrice. El a refuzat să plece, chiar şi când se lăsa noaptea, şi ea se va trezi din coşmaruri să-l găsesc acolo, ţinându-o de mână, liniştind-o aşa cum făcuse Vivi înainte. 'Tăcere acum. Sunt Aici. Esti bine.'

Ea nu putea vorbi, inca, despre ce a avut s-a întâmplat la cel Gestapo sediu în Avenue Foch, nici în călătoria cu trenul către Dachau, nici la tabăra. În schimb, el a vorbit, iar ea a ascultat uimită – uneori întrebându-se dacă ea visase ce îi spusese el despre sine şi despre Vivi.

Primul lucru a fost numele lui. Laurence Redman. („Toată lumea mă sună Larry, totuşi, îi spusese el). Nu domnul Leroux, până la urmă, deşi Franceza a fost o traducere directă din engleză.

Şi cel al doilea lucru a fost acea Vivi a fost a lui sora.

Crescuseră în nordul Angliei, nu în Lille, deşi lor mama era franceză şi Lille fusese oraşul ei natal. Tatăl lor englez Deţinut A textile fabrică şi acea a fost Cum Vivi a avut cunoscut asa de mult despre utilajele din fabrica din Dachau. „Obişnuia să-l urmărească pe tata, punând întrebări nesfârşite, dorind să ştie cum a funcţionat totul. Ea mereu iubit cusut,' el spuse Claire. 'Când ea a fost mic, ea folosit la face rochii pentru păpuşile ei. Apoi ea a progresat spre a-şi face propriile haine. Ea a lucrat şi la teatrul local, făcând costume – le iubea pe toate ţesături

bogate şi ornamente. Şi s-a dovedit că era o actriţă talentată ca bine.

'Când război rupt afară, eu a fost selectat la tren cu cel Special Executiv de operaţiuni', a continuat el. — Deci, când a venit la mine şi mi-a spus acea ea dorit la a te alatura de asemenea, la do ceva la Ajutor cel Limba franceza, eu ştia ea

ar fi potrivita perfecta. Amândoi vorbim fluent franceză pentru că mama noastră a vorbit mereu acasă, iar cunoştinţele noastre despre textile şi modă au fost exact ceea ce căutau SOE pentru a înfiinţa o reţea cu sediul la Paris, Unde couture-ul industrie furnizate coperta perfectă.

El oprit apoi, incapabil la continua pentru A minut la fel de el amintit sora lui frumoasă şi plină de viaţă. — Am încercat să o descurajez, spuse el în cele din urmă. 'Dar tu ştii cum a fost – atât de încăpăţânată, atât de hotărâtă. Şi acelea, de asemenea, au fost caracteristici care au făcut-o perfectă pentru rolul ei. Ea era exact ceea ce ei ne uităm după. Ea a făcut antrenamentul şi a trecut cu brio. Şi aşa că i-au dat unul dintre cele mai periculoase roluri. Operator wireless pentru reţea, camuflată de rolul ei de croitoreasă în inima Paris. Nu ştiam dacă să fiu mândru de ea sau să-mi fie frică pentru ea, doamne mic soră.'

Când el rupt jos, îngropare a lui cap în a lui maini, Claire atins afară şi i-a mângâiat părul. Adunându-şi puterile, a vorbit atunci. 'Tu şi eu, amândoi purtăm greutatea vinovăţiei noastre. Am jucat amândoi un rol în soarta ei. Dar, ascultându-te, acum înţeleg că nimic din ce am fi putut face ar fi făcut-o au oprit-o. Era hotărâtă să lupte pentru Franţa, pentru ceea ce era dreapta. Este cine era ea. Ea s-ar fi pus mereu în cale pericol, s-a opus a ceea ce ea ştia că este greşit. Ea a avut curaj real. Ea a fost soldat.

Au plâns împreună, lacrimile lor amestecându-se, mângâindu-se unul pe altul şi în timp ce durerea îi deschise inima, dură aproape la fel de tare ca pe a lui Claire cicatrici fizice, ştia că lacrimile şi durerea vor permite ceva nou la creşte din aceasta. Cu -l – Larry – la a ei latură, împreună ei ar putea găsi o modalitate de a trăi din nou.

I-a mai spus un lucru. Numele real al lui Vivi. Ea nu a fost sunata Vivienne.

Se numea Harriet.

Harriet

Asa de acum, la ultimul, eu stiu OMS eu a.m.

Eu sunt Harriet. Numit după mătuşa mea străbună care a murit în Dachau în acea zi a fost eliberat. Harriet, care a ales numele Vivienne pentru că iubea viaţă. Harriet, care era caldă şi prietenoasă şi atât de curajoasă. Destul de curajos să întoarce către Pericol când libertate a fost ameninţat; curajos suficient la voluntar să se pună chiar în inima războiului, într-una dintre cele mai multe au existat roluri periculoase. Când speranţa medie de viaţă a unui wireless operator în Rezistenţă a fost de şase săptămâni, ea a supravieţuit timp de patru ani.

Sunt Harriet – şi deşi ea a murit înainte să mă nasc eu, ştiu că eu sunt iubită de bunica mea Claire, care a ajuns să-şi găsească curaj în interior ea însăşi despre care nu ştia că era acolo. Claire şi-a pierdut propria mamă şi istoria s-a repetat – aşa cum are o tendinţă oribilă să facă – când am pierdut A mea. Am citit că curentele de traume sunt adânci în familii. Ei pot fi moştenit, transmis din generaţie în generaţie de la una la alta, ruinând vieţi ca ei merg. Poate că asta s-a întâmplat cu mama. Dar nu o voi lăsa mi se intampla mie. Acum că înţeleg de unde a venit acea traumă, pot vedea aceasta pentru ce aceasta este. Şi de găsirea cel curaj la întoarce şi faţă aceasta, eu avea posibilitatea de a-l opri pe drum.

Ceea ce îmi dă şi mai multă speranţă este că în timpul sesiunilor mele cu consilier ea mi-a spus că noi cercetări au descoperit că efectele mostenit trauma poate sa fi inversat. Al nostru creier şi al nostru corpuri avea cel capacitate la vindeca, la construi rezistenta acea voi Ajutor S.U.A la contracara cel vulnerabilităţi la care ne predispune trauma

moştenită. Mi-a dat câteva cărţi de citit care spun că pentru a putea face acest lucru, mintea trebuie să recadreze şi eliberaţi trauma, astfel încât creierul să se poată reseta.

Îmi dau seama că povestea lui Claire şi Vivi (care era cu adevărat Harriet) are permis acest la întâmpla pentru pe mine. eu stiu acum acea eu poate sa vindeca cel trecut deteriora

pe care l-am purtat cu mine toată viaţa până acum. Mai mult decât atât, îmi dau seama că eu pot decide să-i pun greutatea pe marginea căii care este viaţa mea şi să mergi mai departe fără ea.

Acum că ştiu toată povestea bunicii mele, stau uluit tăcere, gânduri care mi se rotesc în cap. Ating charmurile de pe brăţară a trecut jos la pe mine de Ale mele bunica şi Ale mele mamă: cel degetar, cel pereche minusculă de foarfece, Turnul Eiffel. Înţeleg semnificaţia fiecăruia unu acum.

Am venit la Paris simţindu-mă fără rădăcini, fără o familie a mea. am fost in cautarea pentru ceva, cu toate că eu nu a făcut-o stiu ce aceasta ar fi. A fotografia m-a adus aici. Mă întind şi o ridic, în cadrul lui, şi eu imaginează-ţi că pot auzi ecourile râsetelor fetelor în timp ce stau pe colţul străzii, în afara Delavigne Couture, îmbrăcaţi în duminica lor podoabe pe măsură ce porneau, într-o dimineaţă de mai în Paris, pentru a vizita Luvru.

Deoarece de lor, Simone şi eu sunt Aici acum. Nu doar Aici lucru pentru Agence Guillemet şi locuind în apartamentul de sub streaşina clădire din Rue Cardinale; ei sunt motivul pentru care suntem aici. Ce dacă Mireille nu a avut plecat la Salvaţi Claire pe cel noapte acea Billancourt a fost bombardat? Dacă Vivi – mătuşa mea străbună Harriet – nu ar fi protejat-o şi a ajutat-o pe Claire să supravieţuiască încercărilor teribile ale torturii din mâinile lui Gestapo, solitar izolarea în Fresnes închisoare, şi aproape Două ani în iadul lagărului de concentrare de la Dachau?

eu nu ar fi fi în viaţă daca nu au fost pentru lor. datorez lor Ale mele viata, de asemenea.

Când a fost făcută fotografia, acele trei tinere – pline de speranţe şi vise – au avut viaţa înaintea lor. Mi se pare că ei simbolizează dragostea pentru viaţă. Nu trebuiau să ştie, în acea dimineaţă de mai, doar cât de departe avea să fie testată dragostea aceea.

Şi apoi mă gândesc la mama. Cât de profunde sunt depresia şi disperarea trebuie să târască o persoană până când, în cele din urmă, ajunge într-un loc unde nu poate suporta a continua? Claire şi Vivi au arătat cât de mult

poate îndura spiritul uman: brutalitate, cruzime, inumanitate – toate acestea pot fi suportate. Este pierderea cei pe care îi iubeşti, este insuportabil.

Toate de A brusc, eu realiza acea prin auz cel povestiri de Ale mele bunica Claire şi Ale mele matusa grozava Harriet, eu avea in cele din urma vino la a intelege ce aceasta a fost acea ucis Ale mele mamă. Aceasta a fost jale. Nu materie ce s-ar putea spune pe certificatul de deces, am înţeles, acum, că a murit de o inimă frântă.

Istoria mea m-a eliberat. Trecutul mi-a dat un viitor. Poate că este un viitor care presupune să rămân în jobul meu de vis la Palais Galliera, deoarece Sophie Rousseau are a trecut Ale mele CV pe la cel director de cel muzeu şi Am fost invitat la a se prezenta, frecventa un interviu. este A descurajantă perspectivă. Îmi doresc slujba asta atât de mult încât doare. Dar voi acorda interviului meu toate şi acceptă rezultatul, oricare ar fi acesta, pentru că nu mi-e frică mai trăiesc viaţa mea, orice ar aduce.

Înţeleg şi eu că mi-a fost frică să iubesc, pentru că miza părea pur şi simplu prea înalt. Am văzut care poate fi preţul iubirii şi m-am hotărât că era prea mare pentru a risca să plătească. Aşa că m-am protejat mereu din aceasta. eu nu au îndrăznit la risc iubitor Ale mele Tată, Ale mele familie vitregă, Ale mele prieteni. Şi Thierry. Mi-am ţinut inima închisă ca să o protejez. Dar acum am i s-a arătat adevărul. Claire şi Vivi nu sunt doar feţe dintr-o fotografie Mai mult, ei sunt A parte de pe mine. eu datora aceasta la lor la Atingeţi în cel moştenire de curajul care îmi curge prin vene. Mi-au dat darul vieţii. Până acum, am permis moştenirii traumei să-mi închidă spiritul. Dar auzind povestea lor, ştiu că sunt suficient de puternic să mă întorc din ea. Nu voi lăsa întunericul să învingă. Îmi voi întoarce faţa spre lumină. Şi, poate, voi putea să iubesc la fel de deschis ca şi ei.

În timp ce întind mâna după telefonul meu, farmecele de pe brăţară mea clincăn de fiecare altul, scoţând un sunet ca un vag, triumfător, de aplauze. Există o mesaj pe care trebuie să-l trimit şi nu vreau să mai pierd încă o clipă înainte de mine face acest lucru.

eu sul prin Ale mele contacte şi eu Selectaţi a lui Thierry număr.

a lui Thierry apartament este A minuscul studio în cel Marais. este numai unu cameră, dar lucrul magic la ea este că se deschide spre un balcon îngust unde este suficient spaţiu pentru două scaune, unul lângă altul. Am stat aici pentru ore, şi Am vorbit Mai mult decât eu gândi Am vreodată Terminat inainte de. Noi am a fost de

acord să o iau încet – niciunul dintre noi nu vrea să fie rănit şi ştiu că a mea îndepărtarea de el înainte l-a lăsat precaut. Dar el este pregătit mai dă-i o încercare şi simt că de data aceasta conexiunea este mai puternică decât vreodată, pe ambele părţi ale relaţie.

În timp ce Thierry intră să aducă pahare şi o sticlă de vin, telefonul meu inele. Nefiind să stric liniştea momentului, sunt pe cale să o opresc când văd că cea care sună este Sophie Rousseau, de la Palais Galliera.

'Buna ziua?' eu Spune, provizoriu.

Vocea ei este caldă când îmi spune că a vrut să fie prima felicită-mă: am treaba.

Când Thierry se întoarce, sunt în picioare şi privesc prin oraş. Se lasă întunericul şi luminile oraşului încep să sclipească, paiete pe a halat negru de catifea. Ei îl numesc Oraşul Luminii. Şi acum pot să-l numesc şi eu casa mea.

Ieşim în acel weekend să sărbătorim, întâlnindu-ne pe Simone şi cu restul aglomeraţie în acelaşi bar de la subsol în care Thierry şi cu mine ne-am întâlnit prima dată. Există muzică şi prietenie şi multe, multe băuturi pentru a toast noua mea carieră. Şi Thierry şi cu mine ne ţinem de mână sub masă, nevrând să ne lăsăm o clipă acum că le-am găsit pe fiecare alte.

La sfârşitul serii, decidem să ne întoarcem la apartament Rue Cardinale cu Simone. Le spunem noapte bună celorlalţi şi celor trei dintre noi începem să rătăcim încet spre casă. Simone se aşteaptă puţin, dându-mi şi lui Thierry spaţiu pentru a merge înainte. Îmi place sentimentul de a fi aproape de el, cu braţul lui încolăcit în jurul taliei mele. Mă întorc să privesc înapoi şi vezi că Simone caută ceva în geantă. Ea scoate o pereche de căştile şi mi le flutură triumfător, apoi începe să meargă din nou, încă câţiva metri în urmă, ascultând muzica ei.

Aud văietul slab al sirenelor în spatele nostru şi mă întorc să văd pâlpâirea lumini albastre în depărtare. Ei se apropie repede, cu viteză de-a lungul stradă la fel de ei urmarire A alb duba, păstoritul aceasta către S.U.A. Simone, încă cu fir la muzica ei, este uită şi îmi zâmbeşte întrebător. Gândind că sunt aşteptare pentru a ei la captură sus, ea cu bunăvoinţă valuri a ei maini, împuşcarea eu inainte. Dar duba se îndreaptă spre ea, şoferul pierzând controlul. The lumini de cel politie maşină sunt câştigând pe aceasta, înghiţind cel alb laturi de duba în flăcările lor albastre în timp ce se apropie, încercând să-l forţeze pe şofer a trage pe dreapta. Timpul pare să se oprească în timp ce duba ocoleşte şi urcă pe trotuar în spatele Simonei.

Fără gândire, eu alerga.

eu alerga către cel albastru lumini, către Simone, OMS are oprit, încremenit, în timp ce luminile o învăluie şi pe ea, siluând-o pe alb metalurgie care voi arunca a ei înalt în cel aer când aceasta lovituri a ei, mototolind trupul ei într-o masă spartă, înghesuită.

eu a ajunge a ei A Despică al doilea inainte de cel dubă face, Ale mele impuls purtând pe mine pe ca, Cu toti puterea mea, împing ea din modul în care.

Aud un ţipăt şi un zgomot ca trosnirea unui bici.

Şi apoi toate luminile se sting deodată şi este întuneric.

Tatăl meu îmi citeşte o poveste înainte de culcare. Îmi dau seama că este *Fetele Micute* , una dintre cărţile mele preferate din toate timpurile. Ascult ridicarea şi căderea vocii lui, capitol după capitol, spunând povestea lui Meg, Jo, Beth şi Amy. eu visez, la desigur, dar este un vis atât de reconfortant încât nu vreau să deschid ochii şi să se încheie. Şi aşa le ţin închise, ca să pot sta doar ca asta, odihnindu-se în o vreme de nevinovăţie din ani dus de.

Ceva păstrează încercând la Trage pe mine afară de cel vis, deşi. A crezut sâcâitor pe care nu-l înţeleg prea bine, pur şi simplu ieşit de la îndemână. Îmi spune să fac deschis Ale mele ochi, zicală acea, in timp ce acea parte de Ale mele trecut a fost umplut cu bunătate şi dragoste, am un prezent şi un viitor care sunt pline chiar şi mai multă iubire. O altă voce – nu a tatălui meu – îmi spune că este timpul să mă trezesc sus şi trăieşte.

Când deschid ochii în sfârşit, lumina blândă a unei după-amiezi de toamnă transformă frunzele maro care se prăbuşesc în aur filat în afara ferestrelor unui cameră necunoscută. Capul meu se simte ciudat de greu şi strâns, de parcă al meu scalpul este prea strâns. Cu mare grijă, o întorc o fracţiune, mai întâi într-un sens şi apoi celălalt. În stânga, tatăl meu stă pe un scaun lângă patul meu, cu gândul la carte pe care o ţine în mâini în timp ce continuă să recite pe cea a familiei March poveste. În dreapta mea este Thierry. Capul lui este plecat, de parcă se roagă ca el ascultă cuvintele pe care le citeşte tatăl meu. Mă ţine de mână, cu grijă evitând tubul care merge de la braţul meu la un suport de picurare de lângă pat.

Experimental – deoarece Tot pare foarte departe departe şi deconectat şi Sunt nu sigur eu poate sa simt Ale mele degete – eu da a lui Thierry mână A strângere blândă. El nu răspunde. Deci eu încearcă din nou.

De data asta ridică capul. Şi când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, un zâmbet ca un răsărit de soare se răspândeşte încet pe faţa lui, de parcă toate rugăciunile lui tocmai s-ar fi împlinit.

Camera mea de spital este plină de flori. O vază cu floarea soarelui strălucitoare din Simone sta pe cel pervaz, pe langa trandafiri din Florenţa şi Ale mele

colegii de la Agence Guillemet şi o grămadă de alb cu miros dulce frezii de la Sophie Rousseau la Palais Galliera.

The cel mai mare buchet de toate este din Ale mele mama vitrega şi surori şi aceasta a fost livrat cu o felicitare prin care le trimitea dragostea şi mă îndemna să vin acasă. „Tânjesc să te vadă”, spune tata. „De îndată ce soseşte jumătate de mandat, ei vin peste. Suntem cu toţii atât de mândri de tine, Harriet. Şi fetele niciodată nu mai vorbi despre cât de tare este să ai o soră mai mare pentru care şi-a făcut carieră ea însăşi în modă franceză.

„Va fi distractiv să le arăt prin muzeu”, spun eu – şi constat că eu înseamnă că. De fapt, mi-e destul de dor de ei.

Am adormit de cinci zile, se pare, într-un tratament indus medical comă. Şi tatăl meu s-a aşezat lângă patul meu pe fiecare dintre ele zile şi a citit din cartea pe care mama vitregă a pus-o în împachetarea lui în grabă valiză. „ *Ia asta la ea* ”, îmi spune el, a spus ea. A *fost întotdeauna a lui Harriet favorit* .'

Thierry vizite de multe ori şi cel asistente medicale avea toate căzut în dragoste cu l, ei îmi spun. — Nu că ne-ar fi observat vreodată. Când erai în comă, el nu ar fi părăsi partea ta,' ei Spune. 'Astfel de un romantic!'

Mintea mea este un gol când vine vorba de a-mi aminti accidentul, deci Thierry completează părţile lipsă ale puzzle-ului pentru mine. — Poliţia a fost urmărind un suspect. Şi informaţia care li s-a dat a fost corectă – au găsit materiale de fabricare a bombelor în spatele camionetei. Şoferul făcea parte dintr-o celula teroristă. Au fost mai multe arestări.

Mă ia de mână şi o mângâie, evitând cu grijă acoperirea cu bandă acul care mă leagă de picurarea de lângă patul meu. — Ai împins Simone la siguranţă – fără îndoială, i-ai salvat viaţa. Duba ar fi a turtit-o. Dar când ai alergat spre ea, oglinda ţi-a prins cap, un adevărat crack, te-a scăpat de frig. Am crezut că ai murit. Acestea au fost unele dintre cele mai rele momente din viaţa mea. Poliţia nu m-a lăsat ţine-te – ai avut o accidentare gravă la cap şi ei erau îngrijoraţi că ta gât ar putea fi deteriorat de asemenea, asa de noi nu putea mişcare tu. La ultimul cel A

sosit ambulanţa şi te-au adus aici. Au făcut o scanare şi apoi operat imediat, pentru a reduce presiunea asupra creierului. Ai fost pus în A comă la permite cel umflătură la merge jos. Aceasta a fost atingere şi merge, ei a spus. Mi-au spus să-l sun pe tatăl tău şi să-l rog să vină la fel de repede ca el ar putea. Simone şi eu au fost lângă noi insine. Ea a fost în şoc la cel timp

de asemenea, desigur. Şi ea a fost aici în fiecare zi, dar ei permit doar două oameni la un moment dat.

Thierry o sună pe Simone pentru a o anunţa că m-am trezit şi ea cere să vorbească cu mine. Nu prea avem o conversaţie, cu ce somnolenţa mea şi plânsul ei în timp ce îmi mulţumeşte, iar şi iar, pentru salvare a ei viaţă. Dar prin a ei lacrimi, ea promisiuni coajă fi în primul lucru mâine dimineaţă.

Mă simt epuizat. Capul meu este încă greu, creierul meu plin de droguri şi şoc de concuţie, aşa că tata mă sărută pe frunte, chiar sub linia lui cel crep bandaj, şi Capete înapoi la a lui hotel pentru cel noapte. După el este plecat, Thierry îşi dă jos cizmele şi se urcă pe pat de lângă mine, uşor învelindu-mă în braţele lui.

„Am ceva pentru tine”, spune el. Îşi bagă mâna în buzunar şi îmi scoate brăţara farmec. — Au trebuit să-ţi ia asta înaintea ta a intrat în scaner şi asistenta mi l-a dat pentru păstrare. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine.

'Mulţumesc. Mă poţi ajuta să-l pun, te rog?

El fixează prinderea. Şi apoi pescuieşte altceva din a lui buzunar. O cutie pătrată mică. El mă ajută să-l deschid şi înăuntru e un mic inimă de aur, gravată cu litera „H”.

„M-am gândit că poate brăţara ta ar putea avea loc pentru încă un farmec.” el spune.

Zâmbind, îmi sprijin capul palpitant pe umărul lui, care se simte mai mult confortabil decât orice pernă. Şi apoi, încă ţinând cutia mică, am plecat în derivă într-un alt somn adânc, adânc.

Simone ajunge la fel de Sunt finisare Ale mele mic dejun cel Următorul dimineaţă. este A croissant invelit in plastic si o ceasca de cafea dar, avand in vedere ca este primul mâncare adecvată pe care am mâncat-o în aproape o săptămână, are un gust destul de bun pentru mine şi cu siguranţă mult mai satisfăcător decât o picurare intravenoasă.

După ce m-a îmbrăţişat atât de tare încât abia mai pot respira, Simone îşi încreţeşte nasul la rămăşiţele de pe tava mea. „Uf, asta pare necomestibil”, spune ea, ridicându-l şi

mutându-l pe o masă goală de la patul de vizavi A mea. Ea pesti în a ei geantă de mână şi remiză afară A coşuleţ pentru fructe de dulce parfumat căpşune, A proaspăt făcut băutură din cel suc bar în jurul cel

colt din apartamentul din Rue Jacob, o cutie de macaroons din Ladurée şi două batoane de ciocolată Côte d'Or.

„Uite”, spune ea, întinzându-mi sucul, „bea asta mai întâi. Ai nevoie de tine vitamine. Şi apoi poţi mânca restul.

Sucul este de culoare kaki uşor nămoloasă, dar orice se află în el are gust absolut delicios.

Simone lovituri cu piciorul oprit a ei pantofi şi recuzită a ei picioarele pe Ale mele pat şi noi petrece o oră fericită mâncând ciocolată şi discutând. Ea mă completează ştirile de la Agence Guillemet şi îmi spune că fiecare îşi trimite dragoste.

O asistentă vine să o alunge în cele din urmă, spunând că trebuie să mă odihnesc şi Simone adună sus a ei lucruri. Apoi ea îmbrăţişări pe mine din nou, A gest de solidaritate, şi fraternitate şi prietenie. Şi, în timp ce ea se ridică şi se îndreaptă pentru uşă, ea se opreşte, întorcându-se şi spune: „Apropo, toată familia mea sunt exigentă acea eu vino Acasă şi acea eu aduce tu cu pe mine. ei toate vreau sa te intalnesc. Să-ţi mulţumesc personal că m-ai salvat. Mai ales al meu bunica, Mireille. Ea spune că vrea să-ţi spună mai multe despre Claire. . . despre ceea ce s-a întâmplat după aceea. Şi ea are ceva pentru tine.

Tatăl meu vine la prânz şi îmi aduce nişte mici produse de patiserie sărate dintr-o *FharFuterie* pe lângă care a trecut în drum spre spital de la hotelul său. Le împărtăşim în timp ce el îmi spune cât de entuziasmate sunt surorile mele să vină vizita la sfarsitul lunii octombrie. Mama mea vitregă a rezervat deja Eurostar bilete. — Le e dor de tine, ştii, Harriet. Ei aşteaptă cu nerăbdare cheltuire ceva timp Cu tine. Toti suntem.'

Îmi ia mâna în a lui şi o ţine strâns. 'Iti datorez o scuza,' el spune.

'Pentru ce?' întreb eu, cu adevărat surprins.

'Pentru nu manipulare orice foarte bine când tu cel mai Necesar pe mine la. Îmi pare atât de rău, am putut să văd cât de tare te îndurerai când Felicity . . . bine, când ea decedat. eu a fost asa de consumat de Ale mele proprii sens de vinovăţie, de că nu am găsit cuvintele care

trebuiau spuse pentru a te ajuta să treci peste asta. Ar fi trebuit să te liniştesc, să te ţin cu noi în loc să te trimită la internat. Am crezut că este corect lucru de făcut la momentul respectiv, oferindu-ţi spaţiul tău, nu forţând o nouă familie şi A nou Acasă pe tu. Dar acum eu gândi aceasta a fost probabil cel ultimul lucru tu

Necesar. Noi ar trebui să avea blocat împreună şi încurcat prin. A lucrat lucruri afară a putin mai bine. eu ar trebui sa aiba fost acolo pentru tu.'

Îi strâng mâna. — E în regulă, tată. Cred că toţi încercam profită la maximum de o situaţie îngrozitoare. Ştiu că ai vrut ceea ce era mai bine pe mine – eu doar nu gândi orice de S.U.A ştia ce acea a fost, deşi. eu poate sa vedea, acum, Cum greu aceasta a fost pentru tu la fel de bine. Pentru toate de S.U.A. Dar noi am vino prin aceasta. Mai batran şi mai înţelept, nu? Şi Cred că suntem totul gata pentru un nou început.'

Pot să văd acum, cu beneficiul retrospectivului şi un praf mare de perspectiva, că a fost într-adevăr greu atât pentru el, cât şi pentru mine. Trebuie să aibă a fost greu şi pentru mama mea vitregă, dar acum îmi dau seama cât de mult a încercat să aibă grijă de mine şi să mă facă parte din noua familie în care am fost catapultat.

Tata blând atingeri cel farmece pe cel brăţară în jurul Ale mele încheietura. „Felicity i-a plăcut întotdeauna acea brăţară, a purtat-o tot timpul. Era legătura ei cu propria ei mamă. Mă bucur să văd că o porţi şi tu. Ea ar fi fost fericit să ştiu că ai dus mai departe tradiţia.

Apoi ochii i se umplu de lacrimi şi îl trag mai aproape ca să ne putem îmbrăţişa reciproc. Îmi mângâie părul, aşa cum făcea când eram mică şi, printre lacrimi, zâmbeşte. „Nu am suportat să te pierd, ştii, Harriet. Ar fi fost prea mult. Te iubesc şi sunt atât de mândru că tu esti Fiica mea.'

După el este plecat, eu Reflectaţi pe ce Am învăţat despre cel paradox de dragoste: când preţul pierderii este un risc prea mare pentru a fi asumat, ne retragem şi să ne protejăm de această pierdere, chiar dacă asta înseamnă că ne oprim din iubitor din toata inima. După mămică decedat, eu gândi Tata şi eu au fost protejandu-ne de a ne simti din nou asa. Dar poate acum, la în sfârşit, putem amândoi să lăsăm deoparte povara durerii noastre şi să mergem mai departe, împreună. Aducând mângâiere unul pentru altul.

Tatăl şi fiica care au rămas în urmă.

Harriet

Starea în sud-vest Franţa cu a Simonei familie este ca fiind măturat în un râu care curge rapid de zgomot, dragoste şi râs. Părinţii ei mă învăluie în îmbrăţişări care durează aproape la fel de mult ca cele pe care le dăruiesc fiicei lor. A ei mama, Josiane, plânge lacrimi de bucurie şi de uşurare peste noi amândoi şi îmi mulţumeşte peste şi peste din nou pentru economisire a Simonei viaţă. A ei Tată, Florian, este A om de puţine cuvinte, un pietrar ca tatăl său înaintea lui, care lucrează în firmă de familie cu cei trei fraţi ai săi. Dar şi el mă cuprinde într-o îmbrăţişare de urs care vorbeşte mult şi mă lasă cu gura căpătâială.

Surorile mai mari ale Simonei sunt puţin timide la început, dar se relaxează repede cina care ne adună peste tot în jurul unei mese lungi afară sub un spalier arcuit spânzurat cu iasomie şi Zana lumini. La primul cel seară este umplut cu râsete şi vorbărie în timp ce familia ajunge din urmă cu ştirile locale. Mai târziu, însă, vorbim mai sumbru despre accident şi cât de norocoşi am fost amândoi.

De cel timp eu toamna în pat în cel lui Thibaults de rezervă cameră, eu abia am timp să sting lumina înainte de a mă scufunda într-unul dintre cele mai adânci somnuri M-am bucurat vreodată.

A doua zi dimineaţa, mă alătur Simonei la masa de la micul dejun. Ea a fost treaz a in timp ce deja, eu poate sa spune, dornic la petrece timp cu a ei familie, şi are ales un buchet de flori de toamnă pe care să le ia *mamiei ei* , Mireille. Pâinea proaspătă pe care Josiane o pune în farfurie este combinaţia perfectă de moale şi crustă şi o ung cu unt alb şi o porţie generoasă de chihlimbar gem de caise. Are un gust mai bun decât orice creaţie de la cea mai

bună patiserie din Parisul ar putea vreodată.

În timp ce Simone şi cu mine urcăm dealul până la căsuţa unde Mireille vieţi, suntem însoţit de jumătate A duzină turbani OMS swoop şi avânta deasupra capului, umplere cel perfect albastru dom de cel cer de mai sus S.U.A cu al lor complex, dans fără sfârşit. Atat de departe sudul sezonul este mai încet în cotitură,

ultimele zile de vară zăbovând mai mult aici decât la Paris. Soarele se încălzeşte spatele meu, dar în acelaşi timp există o moliciune moale la lumină şi a simţi că ghioceii îşi îndoaie aripile, pregătindu-se să-şi facă lungi călătorie la sud pentru iarnă.

Facem o alee şi trecem de capătul unei alee mărginite de stejar înalt copaci. O pisică neagră mare, care a moştenit la umbră, se ridică în picioare pe măsură ce ne apropiem şi ne întindem luxuriant. Simone se aplecă să se zgârie în spatele urechilor lui şi el toarcă zgomotos, atingând mâna ei răpită cu a lui cap lat. — Bună, Lafitte, spune ea. — Unde sunt verii mei mici astăzi? Ea explică acea unu de a ei unchii – o alta de a lui Mireille pietrar fii – locuieşte în casă cu soţia lui engleză şi copiii lor, şi că bătrânul pisică este foarte mult o parte din familie.

Continuăm pe alee, escortaţi de pisică până la casa lui Mireille. El priveşte cum ne întoarcem la poartă şi apoi, cu coada sus, îşi croieşte drum înapoi pe alee până la postul lui de pază de sub stejari.

Cabana lui Mireille este înconjurată de podgorii atârnate cu struguri care, Simone îmi spune că va fi recoltat în câteva săptămâni. Muşcate strălucitoare arde în ghivece la fiecare fereastră. Simone bate şi apoi împinge în faţă uşă deschis, chemând, ' *CouFou!* '

'Intraţi!' Vocea care răspunde este crăpată şi înmuiată odată cu vârsta. 'Eu sunt in bucatarie.'

Deşi în curând îşi va sărbători cea de-a suta aniversare, eu ar recunoaşte-o încă pe Mireille din fotografia celor trei fete de pe Rue Cardinale. Părul ei este alb pur acum, dar încă mai fac câteva bucle indisciplinate al lor evadare din cel chifla la cel ceafă de a ei gât, refuzând la fi constrâns. Ochii ei căprui profund sunt încă strălucitori, privirea ei ca de pasăre ca ea zâmbete sus la S.U.A. Ea e stând în un vechi fotoliu care pitici a ei siluetă minusculă şi are în poală un castron cu mazăre pe care a fost decojindu-se într-o strecurătoare, degetele ei asemănătoare cu ghearele încă abil în munca lor, în ciuda fiind noduros de artrita. Îmi imaginez aceleaşi degete în anii trecuti, zbor peste amenda ţesături, A ac clipind la fel de aceasta aşezat jos unu minuscul coase după o alta.

Ea pune deoparte castronul, netezind şorţul pe care îl poartă şi trage se la a ei picioare, îmbrăţişând a ei nepoata. „Simone, *ma Fhérie* ,' ea murmure, cupând a ei faţă între acestea noduros maini, lăsând ea ştie cât de mult este preţuită.

Apoi se întoarce să se uite la mine. — *Harriette* . Ea îmi pronunţă numele ca deşi era francez. — Aici, în sfârşit. Ea dă din cap, de parcă ar asculta din interior voci acea noi nu poti auzi. 'Tu avea A lot de ta bunica în tu. Dar ochii tăi sunt cei ai bunicului tău. Şi, desigur, mătuşa ta de asemenea.' Ea mă trage aproape, cu o cantitate surprinzătoare de forţă pentru aşa ceva doamnă mică şi în vârstă, care se uită în faţa mea de parcă ar citi toate astea este scris acolo. Ochii ei strălucitori par să străpungă chiar miezul fiinţei mele. Ea dă din nou din cap, aparent aprobând ceea ce a văzut acolo.

Apoi mă strânge într-o îmbrăţişare tandră şi iubitoare, iar pentru a moment în care sunt copleşit de sentimentul că sunt trei oameni care ţin eu, nu doar unul. Este ca şi cum ea este păstrătoarea spiritelor lor: Claire şi Vivi sunt aici, ţinându-mă şi pe mine.

„Adu lucrurile cu ceai”, îi spune ea Simonei, făcându-i semn către o tavă. 'Noi va sta înăuntru gradina.'

Ea ia Ale mele braţ şi eu Ajutor a ei in afara. La unu latură există A îngrijit pat de legume, pământul bine lucrat întunecat ca ciocolata, hrănind un bogat comoară de roşii rubin, dovlecei verde smarald şi ametist şi capete de anghinare asemănătoare unui ciulin argintiu. Plantele de mazăre se amestecă într-un bambus wigwam, ultimele tulpini de vară agăţate cu firul lor degete. Ne îndreptăm spre umbra unui tei ale cărui frunze sunt drepte începe să fie tivita cu aur şi se aşează pe o bancă lângă o tablă mică masa.

Mireille se întinde după un album foto gros, legat în piele, pe care se află masa, mutând-o pentru a face loc lui Simone să pună jos tava de ceai. 'La fel de vezi că îmi place un ceai potrivit, în stil englezesc. Mireille zâmbeşte. „Am avut un vecin englez care m-a învăţat să apreciez astfel de lucruri”. Ea gesticulează către casa întinsă de piatră pe lângă care am trecut în drumul nostru aici, unde locuiesc verii Simonei, doar vizibili dincolo de stejarii care înconjoară aceasta. — Prietenul meu a plecat acum, vai. Dar nepoata ei este căsătorită cu a doua mea... cel mai tânăr fiul şi ei Trăi în cel casa aceste zile, asa de fericit eu poate sa încă vizite pentru ceai uneori. E amuzant, nu-i

aşa, cum sunt strânsele vieţii noastre se împletesc în moduri neaşteptate? Îşi înclină capul într-o parte, ochii ei strălucitori aruncându-mi încă o privire pătrunzătoare.

— Soarta este un lucru ciudat de complicat, nu-i aşa? continuă ea. 'Dar eu am trăit atât de mult acum încât foarte puţin mă surprinde. Când mi-a spus Simone că nepoata lui Claire împarte apartamentul cu ea din Rue Cardinale, eu a avut A premoniţie acea tu ar vino Aici unu zi. Cu toate că

Habar n-aveam că vei face asta după ce i-ai salvat viaţa nepoatei mele. Şi asa de noi vino deplin cerc, *n'est-Fe pas?* Dacă eu nu a avut plecat la Salvaţi Claire în noaptea aceea când Billancourt a fost bombardat, nu ai fi fost acolo salvează-mi pe Simone toţi aceşti ani mai târziu. Deci se pare că soarta mai are câteva surprize în mânecă, chiar şi pentru cineva de vârsta mea înaintată. Ceea ce este doar cum ar trebui să fie.' Ea chicoteşte şi mă mângâie pe mână.

— Toarnă ceaiul pentru noi, Simone. Şi îi voi arăta lui Harriet pozele cu a ei frumoasa bunica.'

Ea ridică albumul în poală şi începe să întoarcă paginile până când ea vine la cel poze ea e in cautarea pentru. Aceasta ia pe mine A moment la intelege la ce ma uit. Există o mireasă, într-o rochie frumoasă a cărei fusta plină subliniază talia ei minusculă. Buclele ei întunecate sunt legate la spate lejer şi ţesute cu flori înstelate. Liniile rochiei sunt uluitoare. E o exemplu perfect al noului look Dior, stilul care l-a făcut celebru în întreaga lume în anii postbelici.

Şi apoi mă uit la silueta care stă lângă mireasă: servitoarea ei onora. Părul ei alb-blond este prins într-un chignon neted şi ea deţine un buchet de flori palide care se potrivesc cu buchetul mai generos al miresei. E ceva fragil la ea, ceva aproape de altă lume. Dar este a ei rochie acea face pe mine gâfâi. este miezul nopţii albastru, a tăia pe cel părtinire, drapându-se încet peste liniile subţiri ale corpului tinerei. Si doar vizibil acolo unde ii prinde lumina, pot distinge o împrăştiere de minuscule margele de argint de-a lungul decolteului care se aşează sub aripile ascuţite ale ei clavicule.

— Nu era frumoasă? Mireille întoarce pagina, arătându-mi mai multe fotografii din a ei nuntă zi. 'Ta bunica Claire . . . şi asta e Larry, bunicul tău, desigur. Un cuplu foarte frumos pe care l-au format. Do recunoşti rochia, Harriet?

Dau din cap, incapabil să vorbesc, cu ochii strălucind de lacrimi de bucurie şi tristeţe. — Este cea făcută de ea, şoptesc în cele din urmă. — Cel pus laolaltă din resturi.'

— Când m-am mutat din apartamentul din Rue Cardinale, am găsit îmbrăcaţi-vă în garderoba lui Claire. L-

am împachetat şi l-am adus acasă cu mine. eu i-am spus că am, dar când a venit la nunta mea, nu a vrut să se uite la început, a vrut să o rupă în bucăţi şi să o arunce. Ea a spus că este o reamintirea vanităţii şi naivităţii ei şi ar prefera să uite. Dar i-am spus ea a fost gresit la gândi acea cale. Acea aceasta a fost A triumf. A lucru de frumuseţe

acea ea ar fi creată din acestea decupaje, A manifestare de cel cale ea a reuşit la crea ceva asa de frumoasa în A timp de greutăţi şi Pericol. I-am făcut să promită că nu îl voi arunca şi i-am cerut să-l poarte ca să fie al meu domnisoara de onoare. Astfel, de atunci încolo ar fi asociat şi cu ceva vesel. Am vrut să o transform într-o emblemă a supravieţuirii şi a triumful binelui asupra răului, vezi tu.

'Este asa de frumoasa,' eu de acord. 'Şi asa de este ta nuntă rochie, Mireille.

Domnul Dior a creat-o pentru tine?

Ea râde. 'El a facut. Bine reperat. Chiar ai un ochi pentru modă, aşa cum mi-a spus Simone. Poţi ghici din ce este făcută?

Mă uit atent la fotografie. Ţesătura este de un alb crem, atât de fin că pare aproape translucid. „Din felul în care fusta cade în acele falduri, Bănuiesc că era mătase. Ridic privirea spre ea. — Dar de unde ai primit atât de bine material atât de curând după război?

— Soţul meu, desigur. Ochii ei sclipesc de amuzament. 'Când Philippe a venit să mă găsească la Paris la sfârşitul războiului, avea cu el o geantă de kit mare. Aproape că nu erau obiecte personale în el. Dar a făcut-o conţin o paraşută mare de armată. De data aceasta, nu o îngropase într-o ridiche camp. El ţinut a lui promisiune la pe mine şi salvat aceasta pentru pe mine la face ceva din. După cum sa dovedit, ceea ce am făcut a fost rochia mea de mireasă!

În timp ce îi dau albumul foto înapoi, ea zăreşte aurul brăţară cu farmec la încheietura mâinii. — Dar cât de minunat să vezi că este purtat încă!' exclamă ea. „I-am dat-o lui Claire în ziua nunţii mele cadou pentru fiind domnişoara mea de onoare şi prietena mea. Ştiind că ea avea de gând să fac o viaţă nouă în Anglia, cu Larry, am vrut ca ea să ia puţin din Franţa cu ea. Avea doar un singur farmec pe el – *la Tour Eiffel* . Ea a scris şi mi-a spus că bunicul tău i-a oferit un farmec în fiecare an pe ei nuntă aniversare.'

Se uită atent la brăţară, despărţind farmecele cu vârful degetul ei noduros ca sa le vada mai clar: bobina de aţa, foarfecele, pantoful, degetarul mic. Când vine la inimă acea Thierry a dat pe mine, ea pauze. 'Acest unu arata marca

nou.' Ea zâmbete.

— Este, spun eu. — Poate că Thierry şi cu mine vom păstra tradiţia. Sau poate începem unul nou al nostru.

Stăm mai bine de o oră, sorbind ceai şi studiind cu atenţie albumul de fotografii. La ultimul, Mireille seturi cel carte deoparte. 'Este aproape timp pentru tu

să merg acasă la prânz, îi spune ea Simonei. — Dar înainte să o faci, ajută-mă picioarele mele. Mai este ceva ce vreau să-i arăt lui Harriet.

Înapoi în interiorul căsuţei, ea duce drumul pe hol către o formală sufragerie. Obloanele au fost închise pentru a împiedica lumina puternică a soarelui iar ea ne îndrumă să le deschidem. Două forme lungi, fantomatice atârnă de a raft pe un perete şi Mireille se târâşte spre ei. Sunt cearşafuri, acoperind două haine pe umerase şi, cu mare grijă, începe să o facă deblocaţi-l pe primul. Simone se mută să o ajute şi, în timp ce mă uit, la Dior nuntă rochie apare din este împachetari. În real viaţă este chiar Mai mult frumoasa decât aceasta a fost în cel fotografie. The corsaj de cel rochie este brodate cu flori crem iar centrul fiecăreia este ales cu a mărgăritare de seminţe. Mireille îşi trece uşor vârful arătătorului îndoit peste cusături mici. — Lucrarea lui Claire, spune ea. „Mi-am făcut rochia şi ea a făcut broderie pentru mine. Ea a fost întotdeauna cea mai bună la asta.

Apoi ea se întoarce la cel al doilea drapat foaie. 'Şi acest este pentru tu, Harriet. Ea anulează cel ace acea tine cel foaie în loc şi la fel de aceasta cade la cel podea aceasta dezvăluie un seară rochie de miezul nopţii albastru crêpe de China, a caror răscroială scântei Unde cel raza de soare acea inundaţii cel cameră prinde constelaţia de mărgele minuscule de argint împrăştiate peste ea. Este doar când tu uită-te atent că poţi vedea că corpul rochiei a fost piesat împreună din tăieturi şi resturi, cu ochiuri atât de mici şi perfecte încât acestea sunt aproape invizibile.

— La Claire rochie,' eu gâfâi.

Mireille dă din cap. „Când a plecat după nunta mea, să-şi înceapă noua viaţă Anglia cu Larry, ea a decis că nu vrea să ia rochia cu a ei. „Aparţine Franţei”, mi-a spus ea. Şi aşa l-am păstrat, în toţi aceşti ani. eu nu o ştiam atunci, dar l-am păstrat astfel încât atunci când nepoata ei în cele din urmă, s-a întors, va avea această bucată din viaţa bunicii ei. Şi prin ea, ea ar înţelege puţin mai mult cine era şi unde ea a venit din. Lua aceasta cu tu, Harriet. este timp este poveste a fost spuse acum.'

Cu grijă, dau jos rochia din cuier şi mătasea fină şopteşte la fel de eu lăsa cel pliuri de adânc albastru ţesătură alerga prin Ale mele mâinile. Simone mă ajută să-l învelesc în hârtie absorbantă pentru a-l păstra pentru călătorie înapoi la casa sa originală din Paris.

În timp ce ne luăm rămas bun, Mireille îşi pune mâna în buzunarul şorţului. — Mai am un lucru să-ţi dau, Harriet, spune ea.

Ea scoate un medalion de argint care atârnă de un lanţ fin. Ea o întinde la mine, spunându-mi: „Du-te înainte, deschide-l”.

Chiar înainte să deschid capturile, înţepenit de vârstă, ştiu ce voi face găsi în. Şi, sigur suficient, când cel Două jumătăţi deschis, cel chipuri de Claire şi Vivienne-care-era-în-adevăr-Harriet îmi zâmbesc din palmă a mâinii mele.

2017

Expoziţia este în sfârşit gata acum. În timp ce părăsesc galeria şi merg să mă alătur meu colegilor pentru o băutură de sărbătoare la barul de după colţ, ies la lumini. Dar exact când sunt pe cale să apăs pe ultimul comutator, ezit.

În cel centru de cel întunecat Galerie cel afişa caz este încă iluminat, cel uşoară prinderea cel minuscul argint margele risipite de-a lungul cel decolteul rochiei albastru miez de noapte. De la distanţă, aţi putea crede că este a fost tăiată dintr-o singură bucată de material. Doar când te uiţi mai mult îndeaproape că poţi vedea adevărul.

Înţeleg un pic mai bine acum; adevărul despre bunica mea şi mătuşa mea strălucitoare; adevărul despre propria mea mamă; adevărul despre mine.

Această rochie extraordinară – această bucată de istorie vie – a ajutat spune poveştile lui Claire şi a mătuşii mele străbune Harriet. Erau obişnuiţi oameni, dar vremurile extraordinare în care au trăit i-au văzut pe ei devin şi extraordinar. Oricât de greu a devenit, oricât de întuneric noaptea, nu au cedat niciodată.

Iar poveştile lor au ajutat să lumineze adevărul despre mama mea. În cele din urmă, ceaţa de furie şi durere care mi-au învăluit sentimentele pentru ea toţi aceşti ani s-au risipit, lăsând să strălucească compasiunea. Ea a fost cel fiica acea Claire şi Larry a avut, târziu în viaţă o singura data a lui Claire spart trupul se vindecase în sfârşit suficient pentru a avea un copil. Au numit-o Felicity pentru bucuria pe care ea le-a adus-o şi ei îşi turnaseră în ea toate speranţele. Dar poate că dusese şi ea povara vinovăţiei şi durerii lor. A fost ceva care a fost moştenit prin gene? Sau a fost transmisă ei în alte moduri care erau subtil invazive,

moduri pe care Claire nu le putea preveni? The noapte temerile, cel trauma, cel cunoştinţe acea uman fiinţe sunt capabil de fiind asa de inuman? Au fost ei toate încă Acolo, sub a lui Claire speriat piele,

acele cicatrici mai adânci care nu s-ar putea vindeca niciodată? Şi mama a luat-o pe asta, la un anumit nivel subconştient?

Îmi dau seama, de asemenea, că, în ciuda tuturor celorlalte prin care au trecut, al meu bunica şi mătuşa străbunească nu au trebuit să îndure niciodată să fie abandonate zilele şi nopţile lor cele mai întunecate: erau acolo pentru a mângâia şi linişti pe cineva o alta, vino ce Mai. Poate acea, prin urmare, este cel cel mai puternic sentimentul tuturor, sentimentul că nu eşti singur pe lume. Şi poate, când mama s-a trezit părăsită, de părinţii ei care muriseră şi de soţul care a lăsat-o singură cu fiica care ar fi trebuit să se lege lor împreună, ea nu a făcut-o avea cel rezistenta la transporta pe. Aceasta a fost abandon care i-a frânt inima.

Sunt sigur că Claire încerca doar să-şi protejeze propriul copil, al meu mama, ne-a povestit despre ce sa întâmplat în război. Toate ale mele mama ştia că era ceva groaznic, ruşinos, cumva, ceva ce nu va fi menţionat niciodată de niciunul dintre părinţii ei în caz de vindecare cicatricile au fost redeschise. Şi cunoştea numele mătuşii ei Harriet. Mă întreb ceea ce ştia ea despre povestea lui Harriet. Dacă Claire ar fi vorbit vreodată despre vinovăţie? Era Felicity conştientă că ambii ei părinţi se simţeau responsabili pentru suferinţa şi moartea prietenului şi a surorii pe care i-au iubit atât de mult? Si a fost numindu-mă după mătuşa mea străbună Harriet o încercare a mamei mele de a pune trecut la drepturi?

Mi-aş fi dorit ca mama să fi ştiut toată povestea. Poate că ar fi făcut-o înţeles, atunci. Poate că nu s-ar fi simţit atât de singură. Ea ar fi făcut-o am simţit, la fel ca şi mine, că oricât de întunecată ar fi fost noaptea, ea ar putea reuşi prin. Pentru că ar fi ştiut că Harriet şi Claire făceau parte de ea, deoarece fac parte de mine.

Mă gândesc la cele trei fete din fotografie care m-au adus aici să povestesc povestea lor. Feţele lor îmi sunt şi mai cunoscute acum pentru că văd pe care ei trăiesc. În faţa lui Mireille, ochii ei întunecaţi strălucesc la fel umor şi bunătate ca ochii prietenei mele Simone – prietena care este vie astăzi pentru că bunica ei a salvat-o pe bunica mea

în toţi aceşti ani inainte de.

În bunica mea Claire, văd blândeţea iubitoare care se reflectă în cel fotografie de Ale mele mamă, deţinere pe mine în a ei arme la fel de A minuscul bebelus.

Şi apoi este mătuşa mea străbună, pentru care sunt numită. Harriet, care a luat cel Nume Vivienne deoarece ea a fost asa de deplin de viaţă. eu stiu eu avea A mic de a ei curaj. eu stiu, dacă eu a.m numit peste, eu voi stand sus, la fel de ea făcut,

şi se întoarce pentru a face faţă pericolului. Nu voi fugi. Voi lupta pentru ceea ce este mai mult important. Pe viata.

eu deschis cel medalion acea eu purta în jurul Ale mele gât şi eu uite la cel fotografii cu bunica mea Claire şi mătuşa mea străbună Harriet care sunt ţinut în siguranţă înăuntru.

Lumina din ochii lor străluceşte, chiar şi în întunericul umbrelor care le ascunde parţial feţele în fotografiile mici alb-negru. La fel ca şi margele de argint inca stralucesc pe decolteul rochiei in timp ce ies ultimul din luminile din galerie şi vitrina sunt cufundate în întuneric.

Şi când închid uşile sălii de expoziţie în spatele meu, simt asta sunt aici cu mine, Claire şi Vivi, întinzându-se de-a lungul anilor pe care să-i ia mâna mea şi să şoptesc: *„ Taci acum. Suntem împreună. Totul va fi bine.* '

ALE AUTORULUI NOTĂ

Cercetarea pe care am efectuat-o pentru unele secţiuni din *The Dressmaker's Gift* a fost îngrozitor la extrem, dar am simţit că este important să perseverez pentru a face dreptate să spună poveştile unora dintre femeile foarte curajoase care a lucrat pentru Rezistenţă şi a suferit în lagărele de concentrare naziste în timpul Lume Război Două. Citind al lor povestiri LED pe mine la dedica acest carte la lor.

La fel de vreodată, eu avea încercat la stau la fel de Adevărat la cel fapte la fel de posibil. eu ar vreau să recunosc unele dintre sursele de informaţii pe care le-am folosit aici:

Geniala carte a lui Anne Sebba, *Les Parisiennes: How the Women of Paris Trăit, Iubit şi Decedat în cel anii 1940* , furnizate perspective în viaţă în Paris de-a lungul anilor de război.

Cartea curajoasă şi perspicace a lui Sarah Helm, *If This is a Woman: Inside RavensbrüFk: Tabăra de conFentrare a femeilor a lui Hitler* , este un esenţial reamintire a atrocităţilor care au fost comise de nazişti şi a curajul femeilor care au fost încarcerate în lagăre.

La care se face referire într-un articol din *New York Times* de Eric Lichtblau – „The Holocaust Just Got More Shocking” (1 martie 2013) – un proiect de cercetare la Muzeul Memorial al Holocaustului din Statele Unite a documentat toate ghetourile, locuri de muncă a sclavilor, lagăre de concentrare şi fabrici de ucidere pe care naziştii înfiinţat în toată Europa. Ceea ce au găsit i-a şocat chiar şi pe savanţi în istoria Holocaustului. Cercetătorii au catalogat aproximativ 42.500 Ghetouri şi lagăre naziste din toată Europa, care se întind controlate de germani zone din Franţa până în Rusia şi Germania însăşi, în timpul domniei lui Hitler de brutalitate din 1933 până în 1945. Ei

estimează că cincisprezece până la douăzeci de milioane oameni au murit sau au fost închişi în locuri.

The Unit state Holocaust Memorial Muzeu Enciclopedie de Tabere şi Ghettos, 1933–45: https://encyclopedia.ushmm.org/

Palais Galliera – Muzeul Modei Franceze: 10, Avenue Pierre 1er de Serbia, 75016 Paris. www.palaisgalliera.paris.fr/en/

Cercetarea traumei moştenite a fost un subiect de dezbatere pentru unii ani. Un articol din ziarul UK *Guardian* (21 august 2015) citează a studiu la Spitalul Mount Sinai din New York: „Studiu asupra supravieţuitorilor Holocaustului găseşte trauma a trecut pe la pentru copii genele'. In orice caz, niste oameni de ştiinţă rămâne sceptic despre cel idee de genetic mostenit trauma şi cel dezbaterea natură versus hrănire continuă să aibă loc pe această problemă. Oricum, ce este încurajator totuşi este că, cu ajutorul şi sprijinul potrivit, este posibil reconstrui rezistenta şi contracara cel efecte de trauma. The Trauma Recuperare şi Imputernicire Model este pe scară largă folosit de mental sănătate practicieni ca bază pentru reabilitare. Un consilier sau un medic de familie poate ajutor cu accesul la sprijin în acest domeniu.

Dacă aţi fost afectat de oricare dintre problemele abordate în această carte atunci sper că vei vorbi cu prietenii şi familia. Mai mult suport este disponibil, de asemenea, de la profesia medicală şi de la samaritenii în vremuri de criză:

REGATUL UNIT: www.samaritans.or g

STATELE UNITE ALE AMERICII: www.samaritansusa.or g şi www.suicide p reventionlifeline.org

MULŢUMIRI

Mulţumim mult numeroşilor membri ai echipei care vă ajută cărţile mele văd lumina zilei: tuturor celor de la Agenţia Madeleine Milburn – Maddy, Giles, Hayley, Georgia, Liane-Louise şi Alice; la Unirea Lacului echipa de la Amazon Publishing, în special Sammia, Laura, Bekah şi Nicole; şi editorilor care au ajutat la lustruirea manuscrisului meu – Mike Jones, Laura Gerrard, Becca Allen şi Silvia Crompton.

Mulţumiri speciale prietenei mele şi colegei mele autoare Ann Lindsay, care a făcut-o mi-a împărtăşit cu generozitate experienţele ei de a lucra la Paris într-o couture casă imediat după război şi care mi-a dat o mulţime de informaţii şi detalii care au ajutat să aducă la viaţă lumea lui Claire, Vivi şi Mireille. Orice erorile sau broderia faptelor sunt numai responsabilitatea mea.

The Birnam scriitorilor grup furnizate a sustine, încurajare şi observaţii constructive: Drew Campbell, Tim Turnbull, Fiona Ritchie, Lesley Wilson, Jane Archer şi Mary MacDougall; şi Frazer Williams la The Birnam Cititor Librărie furnizate cel perfect întâlnire spaţiu şi prajituri delicioase.

Ca întotdeauna, un alt mare şi sincer mulţumire se adresează tuturor prietenilor şi familie OMS a incuraja pe mine şi oferi dragoste, gin şi îmbrăţişări, in mod deosebit Alastair, James şi Willow.

Şi, în sfârşit, sunt atât de recunoscător tuturor cititorilor mei pentru sprijinul acordat şi mie aş dori să vă mulţumesc personal pentru că mi-aţi citit cărţile. Daca ai sa bucurat *de cadoul croitoriei* , v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi vrea luaţi în considerare să scrieţi o recenzie. Îmi place să primesc feedback şi ştiu că recenziile au a jucat un rol important în a ajuta alţi cititori să-mi descopere opera.

MerFi, et A binetôt,

Fiona

DESPRE THE AUTOR

Fiona Valpy a petrecut şapte ani locuind în Franţa, mutandu-se de acolo Marea Britanie în 2007. Ea şi familia ei au renovat o fermă veche, rătăcită în ţinuturile viticole Bordeaux, timp în care ea a dezvoltat nou-găsită abilităţi în amestecarea cimentului, decoraţiuni interioare şi degustare de vinuri.

Toate de aceste inspiraţii, de-a lungul cu A dragoste pentru cel loc, cel oameni şi istoria lor, şi-au găsit drum în cărţile scrise de ea, care avea fost tradus în Limba franceza, olandeză, Limba germana, Norvegian, Italiană, Ceh, turcă, lituaniană şi slovenă.

Fiona locuieşte acum în Scoţia, dar se bucură de vizite regulate în Franţa căutarea soarelui.